

Защо се разболяваме?

д-р Хорст Мюлер

© 2024 д-р Хорст Мюлер

Уебсайт: www.youtube.com/@LawofLife

www.youtube.com/@TheBibleSchool

Иллюстрации: Андреас Буххолц

Редактор: Елена Балзер

Корица: Саскиа Лариш

Издатель: д-р Стефан Лариш

Предговор

Скъпи читателю, държиш в ръцете си книга, която се основава на 20-годишно изучаване на човешкото същество. Тя възникна от нуждата ми като лекар да стигна до същността на развитието на болестите. Натрупах прозренията си от прекия контакт с пациентите, от хилядите консултации, а не от външни описания. Открих не само общата причина за заболяването, но и причината за стремежа към власт, агресивността, страха, принудата, самоунищожението и унищожаването на другите, които произтичат от най-вътрешната част на човека.

Разпознаването на това, което определя хората несъзнателно, показва и пътя към решението, т.е. КАКВО трябва да се промени, за да спрат болестите, принудата и конфликтите. Осъзнах, че ние, хората, винаги имаме само един и същ фундаментален конфликт в подсъзнанието си, от който произтичат всички останали очевидни проблеми. Това означава, че също така се нуждаем само от едно решение, за да се освободим от всичките си проблеми, включително да постигнем трайно изцеление от болестите си. КАК трябва да бъде приложено това решение - следва от функциите на човешката природа.

Надявам се да прочетете тази книга с удоволствие - и ви пожелавам да имате силата и смелостта да се освободите от причината за болката и страданието си.

д-р Хорст Мюлер

СЪДЪРЖАНИЕ

1. МОЯТ ПЪТ КЪМ РАЗБИРАНЕТО НА ЧОВЕКА	1
2. ИСТИНАТА СЕ КРИЕ В ПРИРОДНИТЕ ЗАКОНИ	4
3. ОСНОВНИТЕ ПОТРЕБНОСТИ НА ЧОВЕКА	9
4. ОТКЪДЕ ИДВАТ МИСЛИТЕ?	14
5. ЧОВЕШКИЯТ ДУХ - НИЕ СМЕ НЕЩО ПОВЕЧЕ ОТ МАТЕРИЯ.....	18
6. ДУШАТА - СЪВКУПНОСТ ОТ ТЯЛО И ДУХ	25
7. КАК СЕ РАЗВИВА ЗАБОЛЯВАНЕТО?	29
8. ЛЪЖАТА, КОЯТО ПОСТОЯННО НИ СЪПЪТСТВА	33
9. СЕБЕПОЗНАНИЕТО КАТО ПЪРВАТА И НАЙ-ТРУДНА СЪПКА КЪМ ИСТИНАТА.....	37
10. ПОДСЪЗНАНИЕТО - НАШИТЕ ВЕЗНИ ЗА ПЕЧАЛБА И ЗАГУБА	41
11. ТВОРЕЦ ИЛИ ТВОРЕНИЕ - ИСТИНСКАТА ИДЕНТИЧНОСТ НА ЧОВЕКА	47
12. КОЙ ПОНАСЯ ЗАГУБИТЕ?	55
13. ПОГЛЕД КЪМ ПРИРОДАТА - КАКВА Е РОЛЯТА НА МИКРОБИТЕ В БОЛЕСТА?	59
14. ЗАВИСИМОСТТА НА ЧОВЕКА ОТ ИЗТОЧНИКА НА ЛЮБОВ.....	62
15. НАСЛЕДЯВАНЕ И ВЪЗПИТАНИЕ - ОТ КАКВО ЗАВИСЯТ ДЕЦАТА НИ?	69
16. НОВ ЖИВОТ - ЕДИНСТВЕНОТО РЕШЕНИЕ НА ЧОВЕШКИЯ ПРОБЛЕМ	74
17. СЪЗДАВАНЕТО НА НОВ ЖИВОТ С НОВА ИДЕНТИЧНОСТ	78
18. ОСВОБОЖДАВАНЕТО НА ЧОВЕКА ОТ ВРОДЕНАТА НУЖДА	83
19. КАКВО НОСИ НОВИЯТ ЖИВОТ?	87

1. Моят път към разбирането на човека

Откъде идва болестта? Това е въпрос, който всеки пациент си задава, когато е измъчван и има оплаквания. Докато следвах медицина във Фрайбург и специализирах, успях да придобия широк спектър от специализирани знания от литературата и от опитни лекари и затова смятах, че знам отговора на този въпрос. Много скоро обаче се сблъсках с пациент, за чийто проблем няха задоволително решение.

Случай 1: Пациентът ми беше възрастен господин с оплакване, което го тормозеше от известно време. Ушите му "загълхваха". Той дойде при мен, за да се освободи от това бреме. Беше ми лесно да поставя диагнозата. Ставаше дума за функционално нарушение на вентилацията на средното ухо, т.нар. тръба на Евстахий между гърлото и средното ухо. Според конвенционалната медицина причината е липсата на течност в кръвообращението на пациента. Затова го посъветвах да пие повече вода и вярвах, че по този начин съм му помогнал.

След няколко седмици обаче пациентът дойде отново: "Докторе, вече мисля, че пия по три литра вода на ден, но ушите ми все още загълхват." Като лекар можех да го посъветвам да пие още повече. Можех също така да се позова на възрастта на пациента и да обясня заболяването му като често срещан симптом на старостта. Но дали щях да открия истинската причина за заболяването?

Със специализираните си познания можех да назовавам симптомите и да поставям диагнози, но не знаех отговора на въпроса защо пациентът ми е болен. Като лекар обаче исках да мога с чиста съвест да кажа каква е причината за заболяването на пациентите ми, за да мога трайно да отстраня симптомите им. Вече не исках да оставям пациентите си сами с техните въпроси, исках да им давам отговори, които самият аз бих могъл да разбера.

Казвам се д-р Хорст Мюлер. Практикувам като специалист по уши, нос и гърло във Вайнхайм вече 20 години. За мен е важно да стигна до същината на причината за дадено заболяване, защото само лечението на симптомите не би било достатъчно за мен. Ето един прост пример: причината за появата на мухъл в дома може да бъде обяснена, защото мухълът се причинява от влагата. Ако специалистът само препоръча средство за отстраняване на мухъла, за да поправи ситуацията, но не отстрани причината, това не би било приемливо. Това е така, защото препаратът за отстраняване на мухъл няма да отстрани влагата. Изсушителите за въздух също не биха били решение, а само лечение на симптомите, докато причината за появяване на влагата не се отстрани. Едва когато причината за влагата бъде

установена и отстранена, ще може да се води истинска борба с развитието на мухъл.

В много професии специалистите са експерти в своята област. Автомобилният механик познава всяка една част от автомобила. Архитектът е запознат със свойствата на използваните строителни материали. Но лекарят често не познава истински човека и затова не може да вникне в причината за дадено заболяване. За съжаление в повечето случаи медицината не е в състояние да обясни причината за заболяването на пациента, просто защото тя е неизвестна. Тази липса на знания се дължи на факта, че в медицината твърде рядко се гледа на човека като на цялостно същество.

В лекарския кабинет се сблъсках с целия човек. "Носът" или "ухото" изведнъж се превърнаха в човек с въпроси. По време на обучението си бях добре обучен в разпознаването на симптомите и можех да прегледам 70 пациенти в рамките на 5 часа. Ако първият пациент се беше върнал при мен, след като бях прегледал останалите 69 случая, нямаше да го разпозная като човек. Но по носа му щях да разбера, че вече съм го виждал веднъж днес. Тази ситуация с въпроси без отговор ме депресираше, защото, образно казано, не исках да продавам средства за лечение на мухъл, без да знам защо стената се овлажнява.

За да разбера причината за заболяването, не търсих в книгите или в интернет, а попитах самите пациенти. Тъй като да разговарям със 70 пациенти за 5 часа е малко, ми се наложи да отделям повече време на пациентите си, за да ги изслушам.

Първата стъпка беше да създам хронология на медицинската история на моите пациенти. Отбелязах всички основни и второстепенни оплаквания и заболявания, включително операции и раждания.

Това е анамнезата - стандартна процедура в медицината. Ако наистина искате да опознаете пациентите, ще ви е необходимо известно време за това. И до днес провеждам тези приемни интервюта и някои пациенти са изненадани, че трябва да отговарят на толкова много въпроси при УНГ специалист. Тогава им обяснявам, че ми е необходима цялостна картина на пациента, а не гледам само един симптом, с който идва при мен. Трябва да познавам целия човек с всичките му заболявания.

Като контрапункт на заболяванията и медицинските интервенции съм поставил историята на живота на пациента редом с тях. Най-важните аспекти са най-близките взаимоотношения и събитията, които са преживели. Това са най-важните неща за хората на нивото на техните мисли. Затова включих взаимоотношенията с родителите, родителите помежду си, съпруга/та, децата и т.н. Добавих и събития

като брак, развод, смърт на близки роднини, професионално положение, големи промени като смяна на работата и преместване. Важни са и значими житейски събития като тежки травми, например преживяно насилие и злоупотреба. Сравних всички тези точки от времевата линия с физическите оплаквания.

ФИЗИЧЕСКА ИСТОРИЯ

Списък на физическите оплаквания

Главоболите от ...

Напрежение във врата от ...

Шум в кое ухо от ...

Световъртеж от ...

Хирургични интервенции

Сливици, апендикс, жлъчен мехур, ...

Кога са извършени те?

Раждания и деца

Спонтанни аборти и др.

ПСИХИЧНА ИСТОРИЯ (МИСЛИ)

Взаимоотношения

Взаимоотношения между родителите

Взаимоотношения с майката

Взаимоотношения с баща, съпруг, деца

Събития

Брак, развод, смърт на роднини, ...

Кога са се случили те?

Работна и професионална ситуация

Професия, безработица, ...

Специални събития, травми и др.

След като сравних тези данни, разбрах, че нищо не отговаря на симптомите на моите пациенти по-добре от тяхната "психична история". Такъв беше и случаят с пациента със заглъхналите уши. Не физическите въздействия предизвикваха оплакванията и дисфункциите. Осъзнах, че трябва да има пряка връзка между преживяното от човека и физическите му оплаквания.

Това означава, че мисълта е предизвикала заглъхването на ухото, а не липсата на течности? За да разбера това, трябваше да разгледам нещо, което често е слабо изследвано в конвенционалната медицина: Човешката мисъл, или по-скоро мислите и тяхната роля при хората.

Затова трябваше да се запитам: Какво са мислите? Откъде идват те? И още по-важно, къде започват? В крайна сметка мислите трябва да идват отнякъде и да имат начало.

След многобройните анамнези и житейски истории на моите пациенти - те вече са 10 000 - разбрах каква е причината за човешките болести.

2. Истината се крие в природните закони

Исках да основа търсенето си на произхода на болестите на нещо, което е абсолютно надеждно и неоспоримо. Имах нужда от ясен критерий за това. По принцип има два вида информация, която хората могат да възприемат.

1) От една страна, има информация, която се разбира от само себе си. Тя се доказва сама по себе си и следователно не се нуждае от тълкуване. Такава информация включва обекти, структури, функции и средства. Например, че водата замръзва е недвусмислено и се разбира от само себе си. Законите на природата се доказват сами. Цялата тази обективна информация се научава, защото е вярна. Не е необходимо те да бъдат специално проверявани.

2) Съществува и информация, която трябва да бъде интерпретирана. Това се отнася до изображения, думи, жестове и действия. Когато например чета книга или изследвам или правя наблюдения, информацията позволява различни интерпретации. Следователно интерпретациите са необходими, за да се определи дали твърденията са верни и дали отговарят на индивидуалната потребност от истина. Информацията се вярва и приема от хората само ако се смята за вярна. Информация, която се счита за невярна, не се приема. Хората я отчитат, но не се ориентират по нея.

Истината е в основата на съществуването на всеки човек. Човекът не може - и това не е въпрос на воля - да приеме информация, която не вярва, че е вярна. Той може да приеме една лъжа само ако я смята за истина. Следователно, за да бъде сигурен, той се нуждае от абсолютен, неизменен, непроменим стандарт за оценка на информацията. Разбира се, той може да използва и променлив, подвижен стандарт, но тогава заключението му е несигурно и може да го вкара в големи затруднения. По-късно ще се спра подробно на процеса на записване на информация.

Първо, двете различни скали:

Обективен стандарт: нещо непроменливо, което не подлежи на промяна.

- a. Основният природен закон за причината и следствието, който не може да бъде спрял по никое време от никакви обстоятелства.
- b. Съставът на елемент, структура, последователност от компоненти в строителна единица.
- c. Функцията на даден елемент се определя от самото начало и е свързана с проекта.

- d. Основните нужди на всеки елемент и живо същество не могат да бъдат променени и са фиксирани от самото начало.

Субективният стандарт: нещо променливо, което не винаги остава постоянно.

- a. Езикът и граматиката са различни в различните култури.
- b. Експертите, учените, мнението на един или друг.
- c. Съществуващо предварително знание, което вече се смята за вярно.

По отношение на хората само обективният стандарт може да се използва смислено за надеждно откриване на причината за заболяването. Тъй като животът и здравето са обективни неща, те не трябва да бъдат променлив стандарт. В края на краищата, ако при построяването на къща се използват фиксирани, неизменни стандарти като метри и килограми, то още повече, когато става въпрос за нещо много по-важно, а именно собствения живот.

И така, какво е това, което взех за основа на моите проучвания? Основният закон за причината и следствието, осъзнаването на човека - структура, функции, основни нужди. Изводите ми в тази книга се основават на тези неизменни факти.

"Основен закон" на природата

Вселената е неразбираемо голяма. Въпреки това можем да разберем общите принципи с помощта на това, което преживяваме със сетивата си. Открих връзка, която обичам да наричам "основен закон на Вселената". Всички елементи в микрокосмоса и макрокосмоса могат да функционират само по този закон. Той се състои от два прости и лесно разбираеми принципа. Той гласи, че нищо не съществува и не функционира самостоятелно и нищо не е създадено за себе си (за своя собствена полза).

Лявата страна *Нищо не може да съществува или да функционира самостоятелно* описва неизбежната, постоянно присъстваща зависимост от други неща или хора. Прост пример: таблетът не може да функционира без електричество. Следователно консумираният електрически ток е причината за функционирането. Дясната страна *Нищо не може да прави нещо само за себе си* представлява ефекта, който никога не се отнася до самия канал. Таблетът в примера изпълнява определена услуга, но той не е там за себе си и не може да направи нищо за себе си.

От тези два принципа следва, че всеки елемент функционира до най-малкото ниво като канал с вход и изход. Той трябва да "приема" вещество, като например енергия, на входа, да го използва и да го "върща" в някаква модифицирана форма на изхода. Каналът не трябва да се блокира, в противен случай функцията му се нарушава или прекратява.

Логично е човекът като цяло също да бъде описан като канал. Той е съставен от много отделни елементи, които на свой ред функционират като по-малък канал. Едно заболяване е следствие и като лекар трябва да открие къде се крие причината. Според основния закон нито едно следствие не може да възникне без причина. Това е прост, но важен принцип, който не бива да се пренебрегва.

Друг важен аспект на основния закон е, че причината и следствието никога не могат да бъдат едно и също нещо. Причината и следствието не съвпадат. Там, откъдето е взета енергията, същият елемент не може да я предаде нататък. Разделянето на причината и следствието се вижда от факта, че изходът и входът

на един канал са винаги в противоположни точки или краища. Следователно една причина не може да се превърне в следствие. Нещо, което причинява болестта, не може да бъде самата болест. Ако причината можеше да съвпадне със следствието, тогава това, което причинява болестта, би могло да бъде и самата болест. Това обаче е невъзможно.

Това, което понякога води до погрешното заключение, че причината може да бъде следствие, е пренебрегването на факта, че каналите са създадени един след друг и в една обща система един канал зависи от правилното функциониране на предишния канал. Ако един канал е блокиран, това оказва влияние върху цялата система. Ако един канал, например стомахът, може само частично да усвоява храната, това се отразява на всички следващи канали в организма. Ако стомахът може да абсорбира само малко количество на входа, той естествено предава само малко количество на изхода. Сега може да се каже, че намаленото снабдяване от стомаха е причината за другите дефицити в организма. Но тогава остава въпросът защо стомахът е отслабен. Къде е началото на процеса, който впоследствие засяга целия организъм?

Друг пример за това, че причината и следствието винаги са различни в един канал, е случаят с верига от плочки домино. Те са подредени една зад друга и когато първата плочка домино бъде натисната, те падат по ред. Първата плочка от доминото поема енергията - причината - и я предава нататък, като се преобръща - следствието. Ако то застане близо до друго домино, последното поема енергията и я предава нататък. Всеки канал прави същото, взема от предишния и го предава на следващия - и това може да продължи до безкрай, ако има безкраен брой плочки домино в редица. Енергията не се губи, тя само се трансформира. Погледнато като един канал, всяка плочка домино "прави" едно и също нещо, взема и дава. Но там, където взема, то не връща нищо, а дава другаде (на следващата плочка от доминото) и това е непроменимо. Така че причината се крие там, където първата плочка от доминото от веригата поглъща енергията. Затова за мен беше много важно да разпозна мястото в хората, където се абсорбира енергията и където се активира първият канал.

Тъй като всичко е изградено в основната форма на канал, логично е всичко в една система да функционира само в цикъл. Ако разгледате нашата Слънчева система, бързо ще ви стане ясно, че всички елементи в един цикъл са взаимно зависими. Слънцето, Луната, Земята и планетите са взаимозависими. На Земята взаимозависимостта на всички живи същества и елементи може да се наблюдава под формата на екосистема. Принципът на цикъла присъства навсякъде, например във въздуха под формата на височинни ветрове или в океанските течения.

Забележителното при циклите е, че те трябва да завършат там, където започват. Запомнящ се пример е цикълът на водата, който започва в морето и завършва там. По време на дългия си път през този цикъл водата е в основата на разнообразния живот на хората, растенията и животните. В телата ни също има много цикли, например кръвообращението, което започва в сърцето и завършва пак там.

Всеки канал е проектиран така, че да предава всичко, което е погълнал. Какво би се случило, ако стомахът задържи малка част от храната за себе си? Бихме умрели, поне след известно време. Каква част от кислорода запазват за себе си белите дробове по време на дишането? Никаква, защото в здравите бели дробове целият кислород се предава на кръвта. Законът и замисълът не позволяват нищо друго. И това важи по принцип, т.е. и за отделната клетка. Природата работи според прости, красиви и лесно разбираеми принципи, които могат да бъдат разпознати, ако се вгледате достатъчно внимателно.

3. Основните потребности на човека

В природата можем да наблюдаваме, че за да функционира нещо, са необходими поне два елемента. За да покълне едно семе, то първо се нуждае от енергиен импулс, който да задвижи процеса на покълване. То получава този импулс от реакцията на белтъците, ако са налице подходяща температура, достатъчно влага и достатъчно кислород, а светлинните условия отговарят на специфичните му изисквания (покълване на светло/тъмно). Ако тези условия са изпълнени, се образуват ензими, които активират натрупаните хранителни вещества и стартират енергийния метаболизъм и процеса на растеж.

Нещо подобно се наблюдава и в човешката клетка, която е малка химическа фабрика. Клетката функционира като канал - както всички неща в природата. Тя е там, за да произвежда продукт. Разбира се, тя не може да произведе нищо сама по себе си. Човешката клетка се нуждае от подходяща среда, т.е. налягане от около 1 бар и температура, близка до 37°C. Ако налягането е твърде високо, клетката ще се повреди, а температурата също трябва да варира съвсем леко. Клетката се нуждае от суровини, т.е. химикали, за производството на продукта и от необходимата информация вътре в клетката. Но дали суровините, т.е. дишането, пиенето и храненето, са достатъчни за получаване на продукта? Не, за преобразуването на суровините е необходима и енергия под формата на електричество.

Човешкото тяло като цяло също се нуждае от електрически ток, за да функционира. Мозъчните вълни са от голямо значение за това. Допълнително и същевременно то се нуждае от енергия под формата на химия, за да поддържа своята функция.

Откъде идва електричеството в хората? Конвенционалната медицина описва един вид вечно движение (т.нар. перпетуум мобиле) в този момент. Според конвенционалната медицина мозъчната кора на практика сама генерира необходимото ѝ електричество. Но може ли изобщо да съществува вечен двигател? Може ли човешкият мозък да е нещо подобно? Може ли тогава мозъкът да генерира и собствените си мисли?

Когато сравнявах телесната история на пациентите си с тяхната житейска история разбрах, че мислите са от решаващо значение за живота на хората. Това също така ме накара да осъзная около какво постоянно се въртят мислите на хората и какъв вид информация обработват. Нека разгледаме няколко примера, за да си изясним това.

Случай 2: Пациентка на възраст около 70 години има инсулинова помпа със сензор, който измерва кръвната и глюкоза на всеки 20 минути. Когато я попитах дали забелязва разлика в нивото на захарта си в зависимост от събитията през деня, тя отговори: "Винаги, когато чуя, че внуците ми идват на гости, много се радвам и захарта ми веднага започва да спада, докато влезе в нормалния диапазон."

Каква нужда задоволяват внуците на тази пациентка? Нуждата ѝ от храна? Със сигурност става дума за духовна потребност, за любов, а не за физически нужди. Важно е само да се разбере как тази информация, която очевидно е била положителна за пациента, е довела до намаляване на нивото на захарта.

Случай 3: Друга, по-млада пациентка с диабет, също оборудвана с инсулинова помпа със сензор, има подобен опит, само че в негативен план. По време на стресова ситуация в съда нивото на захарта ѝ се повишило и устройството ѝ подало сигнал. След няколко единици инсулин нивото на захарта продължило да се покачва. Дори многократното прилагане на инсулин не довело до желаното намаляване на кръвната захар. Едва когато съдебното заседание приключило, тогава нивото на захарта на тази пациентка спаднало - доста под нормалния диапазон поради многократното прилагане на инсулин.

Ако човекът беше само материя, ако мислите му нямаха никакво значение за правилното функциониране на тялото, тогава подобно нещо не би се случило.¹ Но това, което човек мисли, ясно се отразява в тялото му.

Случай 4: В началото на моята практика при мен дойде мъж на около 50 години. Беше много ядосан и ми показа торбичка с лекарства. "Докторе, от четири месеца имам световъртеж и ми дадоха всички тези лекарства, но те не помагат. Защо имам този световъртеж?" Световъртежът му беше много интересен: мъжът работеше усилено физически по цял ден с моторен трион - без никакви проблеми. Но когато се прибиравал вкъщи и сядал, се появявал световъртеж.

Четири седмици преди началото на световъртежа неговия съсед му разкрива тайните планове на тъща му. Ставаше дума за къщата ѝ, която пациентът бе ремонтирал разточително, защото съпругата му трябваше да я наследи един ден. Но в случай че тъстът умре пръв, къщата щял да получи синът на тъщата от първия ѝ брак. Тази несправедливост силно разстроила пациента. Този

---

¹ Въпросът дали материята може да мисли ще бъде разгледан по-късно.

конфликт не беше разрешен и това се отразяваше на физическата му реакция - всеки ден, когато се прибираше у дома. Мъжът развил заболяване без физическа неизправност. По лекарски съвет той се опитал да отстрани симптомите с медикаменти, т.е. с химикали. Но тъй като причината се криеше другаде, лекарствата не можеха да осигурят трайно излекуване.

Нека сега разгледаме по-отблизо основните потребности на човека. Какво е необходимо, за да може човек да функционира правилно, т.е. да бъде здрав?

Лесно е да се разбере, че животът зависи от задоволяването на основните нужди. "Законът на живота" контролира това, от което се нуждаем като хора. Ако всички съответни потребности са задоволени в оптимален диапазон, състоянието ни се движи между границата за "твърде малко" и границата за "твърде много". Тогава всичко функционира нормално и ние сме напълно здрави. В това състояние не би могло да възникне никакво заболяване.

При всяко заболяване или неизправност се намираме в състояние на незадоволени или свръхзадоволени потребности - и следователно извън оптималния диапазон. Така че, когато се появи симптом, възниква въпросът какво "липсва" на пациента или какво може да е "твърде много" за него. На физическо ниво е очевидно, че може да има твърде много или твърде малко от нещо, например топлина или течности.

Законът на живота

В природата винаги съществува диапазон на поносимост в допълнение към оптималния диапазон, в който човек е "само" болен. Само когато този

допълнителен толеранс е занижен или надвишен, възникналата неизправност води до необратима функционална недостатъчност и по този начин до смъртта на човека. Ако основните потребности не са задоволени или са недостатъчно или прекалено задоволени, в екстремни случаи настъпва същата последица: Човекът умира.

Ето защо е изключително важно да се знае своевременно какво липсва на организма или от какво има твърде много. Когато става въпрос за физически нужди, всички сме научили какво да правим, когато тялото ни "говори" за физическите си нужди. Знаем, че се нуждаем от кислород, вода, храна и топлина. Веднага щом достигнем границата на оптималния диапазон, тялото ни реагира. Най-лесният начин да наблюдаваме това е чрез топлината: Ние замръзваме, когато не е достатъчно топло, или се потим, когато е прекалено топло. Също така разпознаваме глада, жаждата и умората: Аха, тялото се нуждае от това и това. Самото тяло не може да лъже, сигналите му са верни. Тялото обяснява текущото си състояние по прост начин. Знаем много добре, без да се налага да четем това от книга, че трябва да ядем, да пием или да спим.

Сега има заболявания като шум в ушите или заглъхнали уши. Има пациенти със световъртеж или рак и много други заболявания. Какво липсва на тези хора? Храна и напитки ли? Дали при такива заболявания сме извън оптималния диапазон според закона на живота и ако е така, каква е нуждата?

Първоначално изобщо не знаех дали и как незадоволените психични потребности водят до физически разстройства. Ето защо ми отне известно време, за да осъзная за първи път и след това да се убедя, че мисленето е "същността" на човешкия живот. Хората се нуждаят от справедливост, свобода и сигурност и много други неща, за да функционират добре телата им. Отначало това не ми беше толкова лесно да го разбера, защото не бях учил нищо по този въпрос в образованието по медицина.

Нещата, за които мислите, са, ако искате, просто фантазия. Тогава защо те са толкова важни и могат да ни разболеят? На 19-годишна възраст избягах в Германия от Румъния, която по това време все още беше комунистическа. Защо поех риска да бъда арестуван? Бях избягал заради храна и напитки? В Румъния имаше достатъчно храна, макар и да не беше толкова разнообразна, колкото на запад, и понякога имаше притеснения за нея. Но материалните неща не бяха решаващият фактор. Избягах, защото свободата беше важна за мен и имах голяма духовна нужда от нея. След това дойдох във Фрайбург в Германия, което според мен е хубаво име за град.

Духовните потребности като свобода и справедливост не могат да бъдат прекомерно задоволени, което е важна разлика спрямо физическото ниво.

Духовните потребности са или покрити на 100 %, или са задоволени само в недостатъчна степен, или изобщо не са задоволени. Поради това за тях не съществува горна граница на поносимост. Следователно няма такова нещо като "прекалено много" справедливост, свобода или сигурност.

До какви физически реакции водят незадоволените духовни потребности? С други думи, какво могат да причинят нашите мисли в тялото? След няколко десетки хиляди консултации мога да разпозная във физическите симптоми и болести духовната потребност на човека, която се проявява в тялото.

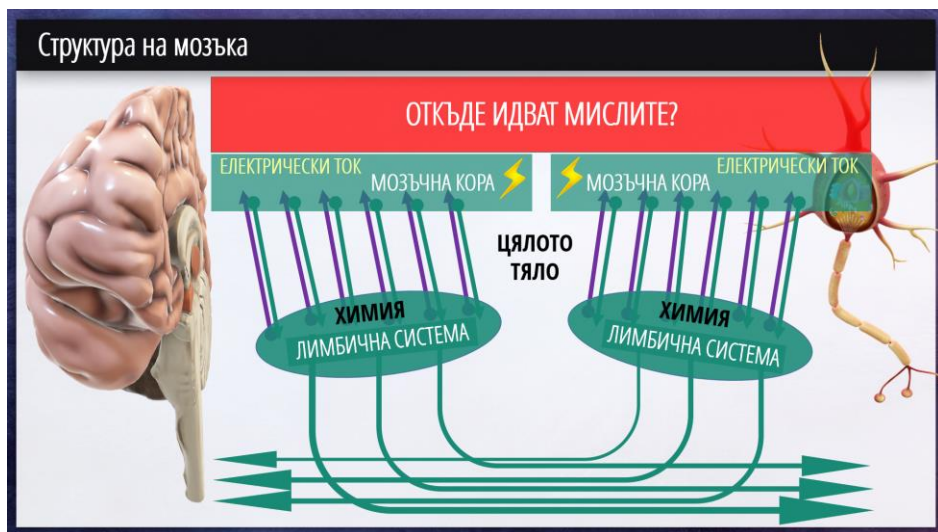
Запитах се как един нефизически елемент може да предизвика физическа реакция. Какво представляват любовта, справедливостта, свободата, сигурността? Химически вещества ли са те? Ако бяха, тогава бихме могли да ги формулираме химически и да ги възпроизведем. Ако след това някой дойде и се оплаче, че е преживял несправедливост или неприязън, бихме могли да му дадем доза справедливост, любов или свобода и всичко отново ще бъде наред. Но такова нещо не съществува. Не можем да предписваме и прилагаме "любов". Любовта е духовен елемент, а следователно и духовна информация, която няма химическа формула. Тя може да бъде обработена само в мисълта. А фактът, че тя е абсолютна човешка потребност, не може да бъде отречен. Но това, че любовта разболява тялото, когато я няма, е нещо, което в повечето случаи не осъзнаваме. Точно както кислородът, водата и храната трябва да се доставят в определените количества, любовта като потребност трябва да бъде задоволена на 100 %.

Ето защо мислите са от основно значение, ако искаме да стигнем до причината за заболяването. За да направим това, трябва да знаем какво всъщност представляват мислите. Ясно ни е, че те пренасят информация. Но откъде идват мислите, беше следващият ми въпрос.

4. Откъде идват мислите?

Въпросът е: откъде произлиза мисълта или кой я "създава"? Преследвах този въпрос също въз основа на абсолютна информация, защото не исках да се ориентирам по моята субективна гледна точка.

Човешкият организъм е абсолютна структура, която може да се използва за изучаване на много неща. Както един таблет, например, се състои от много компоненти, така и организъмът се състои от много взаимосвързани органи. Те функционират в сложно взаимодействие. Някъде всички органи на един организъм трябва да бъдат контролирани и регулирани. Следователно трябва да има център, който да свързва всички тях. Знаем, че кората на главния мозък представлява този център, свързващ целия организъм. В мозъчната кора сме събрали целия човек. Това е мястото, където всички "линии" се свързват под формата на нервни пътища, които управляват човешкото тяло.

Затова в следващата стъпка ще разгледаме по-отблизо структурата на мозъка. Главният мозък се състои от две полукълба или половини на мозъка. Мозъчните кори на тези две полукълба не са свързани помежду си. Следователно може да се направи разрез в центъра, без да се прекъсва мозъчната кора. Въпреки че основните структури в мозъка ще бъдат разрушени, мозъчната кора ще остане

цяла. Това е важен момент относно въпроса защо имаме едностранни физически заболявания.²

Външната кора представлява вълнообразен слой с дебелина само 4-5 мм. Състои се от милиарди нервни клетки, известни още като неврони. Те функционират като проводящи кабели, които се простират от мозъчната кора в тялото. По този начин цялото тяло е обобщено в кората на главния мозък. Всичко, което се случва в тялото, започва в мозъчната кора. Оттам нервните пътища водят до центъра на мозъка, т.нар. лимбична система. След това те се разделят, сменят страните си от дясно на ляво и обратно и след това преминават през цялото тяло.

Всяка физическа функция започва с електрически импулс в кората на главния мозък, който задейства всички по-нататъшни стъпки в тялото. Между другото, всеки от нервните пътища е изолиран. Само по този начин токът може да достигне до точното място в тялото и например да задвижи точно малкия пръст. Този електрически импулс се придвижва до лимбичната система. Там импулсът води до първоначална химическа реакция, която веднага се сигнализира обратно в кората на главния мозък - така наречената емоция. Този сигнал е първата обратна връзка за това какво прави електрическият импулс или ток в тялото, дали е подходящ за тялото - ако съм щастлив от нещо - или не.

Откъде произлизат мислите? Дали те се зараждат в мозъка, например в мозъчната кора, или по-скоро в лимбичната система? Или пък идват извън мозъка или извън мозъчната кора? Природният закон отново ни помага да намерим отговора.

Конвенционалната медицина твърди (опростено), че мисълта възниква между синапсите на нервните клетки в мозъчната кора.³ Мозъчните вълни и химията си взаимодействали и в хода на този процес възниквала например идея. Но: има милиарди нервни клетки, коя от тях контролира мислите? Коя от тях взема окончателното решение? Някъде трябва да има висшестояща точка, поне един вид отправна точка, подобна на технически инструмент.

Оттук и въпросът: Може ли мозъкът да мисли сам за себе си? За да отговорим със сигурност на този въпрос, трябва да разгледаме от какво е изграден мозъкът.

---

² Според законите на наследяването всяка от двете мозъчни кори се характеризира с особеностите на един родител.

³ Прегледът е направен от Eccles, J. C. (2000): *Wie das Selbst sein Gehirn steuert.* (3-то издание) Piper. Забележително е изказването му за ограниченията на материалистичните решения, вж. стр. 261 и сл.

Подобно на цялата позната материя, той е съставен от атоми. Атомите на различните елементи от периодичната таблица могат да влизат в реакция помежду си и ние знаем много за процесите на химичните реакции, които протичат тогава.

Тези реакции:

- могат да възникнат само в зависимост от външни фактори,
- не могат да се случат случайно, тъй като условията и възможните резултати за дадена реакция винаги са предварително определени, и
- химията може да абсорбира, съхранява и предава енергия и информация.

Химичните реакции се определят от природните закони на атомно ниво и винаги протичат по един и същи начин. Това е единственият начин за производство на цимент, например, който отговаря на определени стандарти. Познаваме електронните устройства, с които можем да работим, защото химията абсорбира информацията и я съхранява в достъпна форма. Химията също така може да абсорбира и пренася топлина.

В същото време знаем какво е естествено невъзможно за химичните елементи. Компютрите нямат мисли, те не могат да мислят, дори да имат лицево разпознаване или така наречения "изкуствен интелект" и да могат да реагират. "Реагиране" не означава "мислене".

Химичните елементи:

- не усеща нищо (мобилният телефон не усеща нищо),
- не могат да гласуват, т.е. да вземат решения,
- не могат да се контролират или унищожат,
- не могат да имат съзнание (колко съзнание има един таблет?),
- не могат да имат отражение,
- не могат да имат морал.

Следователно химичните елементи със сигурност *не са* източник на мисли. Но откъде идват мислите? Защо хората могат да мислят? Ако мозъкът е съставен изключително от химически вещества, тогава по силата на природния закон е невъзможно той да мисли самостоятелно.

Хората могат да чувстват и да мислят. Химичните елементи обаче са безчувствени. Нервът в наранения пръст предава импулс към мозъка. Едва тогава в главата се появява усещане. Кой усеща болката? Къде се намират чувствата? Съществуването

на чувства само по себе си е добро доказателство, че човешките същества не могат да се състоят само от химия.

Освен това хората могат да се самоунищожават, за разлика от неживите елементи в природата. Природните закони не предвиждат самоунищожение на материята. Хората обаче могат да скочат смъртоносно от прозореца на 11-ия етаж в отговор на информация, която не удовлетворява техните потребности. Така постъпи приятелят на една от моите пациентки. Когато тя скъсала с него по телефона, той се хвърлил към смъртта си още по време на разговора.

Един химичен елемент, например таблетка, не може да доведе до собственото си изчезване. Въпреки това има наблюдения на самоунищожение при животните. Например, когато любимият господар или господарка е починал, котките или кучетата често се разболяват тежко и умират. Някои животни отказват да се хранят, докато не умрат. Защо се държат по този начин?

Така че трябва да има нещо в хората, а също и в животните, което първо да породи идеята за самоунищожение, преди да се вземе такова решение.

Хората имат познавателни способности; те могат да се радват или да се дразнят от други хора. Това означава, че те могат съзнателно да възприемат информация и да реагират на нея по разпознаваем начин. Хората могат също така да правят избор. Те избират партньор в живота, професията си или дори автомобила си. Материята не може да направи нищо от това.

Откъде хората получават всички тези способности? Къде е източникът им? В мозъка ли? Природният закон изключва възможността да се мисли само от химията или от орган, състоящ се единствено от химия. Това, което остава да се изясни е: какво е това в хората, което може да мисли. Едва тогава ще можем да отговорим на въпроса откъде идват мислите.

5. Човешкият дух - ние сме нещо повече от материя

Хората притежават редица способности, които не могат да бъдат обяснени само с "химията". В хората има нещо, което надхвърля материята. Едва когато открием този компонент, ще можем да отговорим на първоначалния въпрос откъде идва болестта. Както току-що бе показано, самият мозък не може да мисли самостоятелно като чисто материален елемент. Мозъкът не може да бъде източник на мислите. Въпреки че е абсолютно необходим за мисленето, той не може да мисли самостоятелно.

Но какъв е произходът на мисълта? Всичко, което намерих, беше, че хората и животните трябва да имат дух. Духът е невидим и не може да бъде открит директно физически, но все пак има разбираеми доказателства в подкрепа на неговото съществуване.

Доказателства за съществуването на (нематериален) дух:

1. Духовните нужди на хората и животните

Съществува цяла гама от духовни потребности, които могат да се наблюдават както при хората, така и при животните: Свобода, сигурност, любопитство или познание и много други. Духовните потребности на хората несъмнено далеч надхвърлят тези на животните, например по отношение на справедливостта, истината, отговорността, морала, признателността и т.н. Списъкът на човешките духовни потребности обаче не е съвсем изчерпателен. Това, което ги обединява, е, че всички те са нехимични по естество; няма "свобода" като доза под формата на таблетки.

Нуждите като такива трябва да бъдат заявени от субект. Когато този субект не съществува, нуждата също е безсмислена, защото не е необходима. В човека съществува субект, който изисква духовни потребности, но какво е това? Какво или кой в човека иска свобода? Дали нашите мозъчни клетки жадуват за тези духовни потребности? Или това са сърцето, черният дроб или стомахът? Възможно ли е например мозъчните клетки да се нуждаят от разбиране от страна на други хора, за да функционират? Дали някоя клетка протестира и се разстройва, когато се извършва несправедливост спрямо нея самата или спрямо друг човек?

За нас е очевидно, че случаят не е такъв. Така че трябва да има нещо в хората, а също и в животните, което да изисква духовни неща. Нещо, което може да прави разлика между истина и лъжа, справедливост и несправедливост, сигурност и несигурност. Нещо, което може да отдели любящата постъпка от нелюбящата. Хората очевидно са способни на това. Откъде идва тази способност? Нямах друго обяснение, освен да приема, че човешките същества трябва да са нещо повече от

материя. Съществуването на духовна същност не може да бъде отхвърлено с лека ръка. И тъй като всички вече знаем термина за нея, следователно имаме дух.

2. Зависимостта на тялото от духа

Нашето тяло, състоящо се от химия, има физически нужди, подобни на тези на растенията, които не може да задоволи само. Точно както растението е зависимо от водата, която му се предоставя от природата или от хората, за да може да я усвои, така и нашето тяло е зависимо от духа, за да задоволи физическите си нужди. Затова тялото сигнализира за своите нужди чрез глад и жажда, студ и потене. По този начин тялото показва на духа какво му липсва или от какво има прекалено много. Тялото не може да си набави храна и вода само. Само духът може да снабдява тялото с храна, вода, кислород и т.н. След това тялото усвоява тези вещества и ги обработва, но не може да ги "набави" за себе си. Духът е този, който контролира тялото. Само чрез **това** човека може да се движи, дори само да отива до хладилника или до чешмата.

Без дух тялото не би могло да се грижи за себе си. Ето защо сигналът на тялото се насочва към духа, за да се отстрани недостигът. Гладът се излъчва от клетките, но самата клетка не може да усети глада. Следователно гладът не е сигнал от една клетка към друга, а от клетките (материята) към духа. А той след това може да задоволи нуждата на тялото - или да откаже да го направи. Това ни води до третото доказателство, че трябва да имаме дух.

3. Предимството на духа и неговите нужди пред физическите.

В случай на конфликт в живота на човек, който трябва да избере между "любовта" (като термин за духовни потребности) и живота, любовта е по-важна от живота. Неведнъж съм наблюдавал този ред на приоритети. Има много брачни двойки, при които и двамата партньори желаят да умрат преди другия, защото не искат да живеят сами. Един възрастен пациент ми каза, че е подготвен за това, че ако съпругата му умре, той ще умре веднага след нея. В случая на млад мъж било трагично, когато приятелката му прекратила връзката. Той не могъл да понесе ситуацията, взел пистолета на баща си, поканил момичето на разходка и я застрелял, а след това и себе си.

Много ясно съм забелязал, че моите пациенти дават приоритет на духовните си нужди пред физическите. Виждаме това и в ежедневието, когато хората жертват храна, сън и почивка, само за да преследват духовните си желания. Не се обръща особено внимание на физическите нужди по време на юношеството, когато удовлетворяването на духовните потребности за парти е по-важно от самия живот.

Всеки човек без изключение би бил неудовлетворен просто да съществува. Често съм питал пациентите си: "Бихте ли били доволни, ако *просто* живеете?" Никой

не отговаря, че само животът би му бил достатъчен. Всеки има нещо, което го движи, което придава смисъл на живота му и без което не би бил удовлетворен. Забелязал съм, че именно (предполагамата) загуба на смисъл в живота води до психически стрес, а след това се проявява като болест в тялото. Заболяването не е резултат от това, че човек се бори за своя "живот". По-скоро болестта е резултат от това, че човек не е в състояние да изпълни "смисъла" на живота си или го е загубил.

Пристрастяването също е свързано с осъществяването на смисъла на живота, а не със самия живот. И тъй като духовната потребност става все по-голяма, виждаме и толкова много пристрастени хора. Смисълът винаги е преди живота, което доказва, че духът е над тялото и че хората по-скоро биха се отказали от живота си, отколкото да **не** изпълнят смисъла си.

Това означава, че пирамидата на Маслоу е построена по погрешен начин. Тя е съставена основно от физически потребности и едва на върха са добавени духовни аспекти.⁴ Реалността на човешкия живот показва, че пирамидата на човешките потребности всъщност е изпълнена предимно с духовни потребности и едва на второ място с физически потребности. Да, ние се нуждаем и от двете, имаме физически и духовни потребности. Въпреки това духовните потребности са по-важни от потребностите на тялото.

И така, какво точно прави хората способни да ценят смисъла на живота по-високо от самия живот? Коя е водещата сила в човека? Мозъкът - т.е. тялото - ли е, или духът?

4. Способностите на духа надхвърлят тези на тялото

Тялото комуникира с духа, като му изпраща чувства и емоции - също чрез нервите. Те описват желанието на тялото. Трябва ли духът да отговори на желанието на тялото или може да откаже? Опитът ни показва, че ако духът не желае да направи нещо, независимо колко много и спешни сигнали изпраща тялото, нуждата му все още няма да бъде удовлетворена. Духът е същност, която не може да бъде принудена да действа.

Успях да разбера три неща за духа от неговите функции.

---

⁴ Маслоу, А. Х. (1943): A theory of human motivation. Psychological Review. 50 (4), стр. 370-396.

1. Духът е затворена система и не може да бъде контролиран отвън. Върху духа може да се оказва влияние отвън, но само той решава дали да приеме това влияние, или не.
2. Духът може да контролира сам себе си и го прави отвътре.
3. Духът е винаги активен, т.е. в него не съществува пасивност.

Способността за вземане на решения е може би най-важната разлика между физическия и духовния елемент. Физическият елемент не може да каже "не", той се подчинява на заповеди, които идват отвън. Едно парче дърво не може да се защити, когато някой работи върху него. Тялото може само да реагира и да обменя химически вещества. То реагира в съответствие с командите, които получава. Духът не приема заповеди, а действа самостоятелно.

Следователно атрибутите на духа са:

- a. за собствените си действия (може да действа по собствена инициатива, има идея и т.н.)
- b. отказът да се реагира на външен стимул ("не")

и те не могат да бъдат открити в материята.

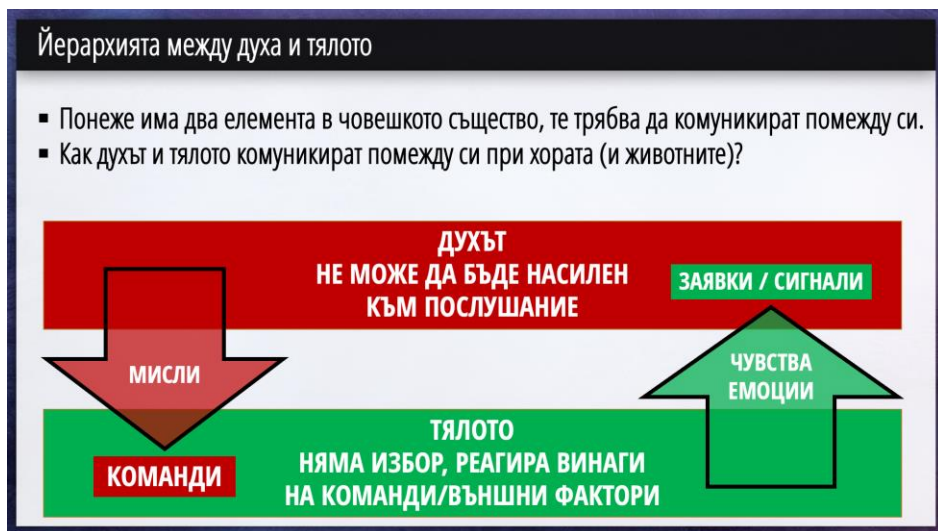
Духът също трябва първо да обработи информация, за да направи нещо. Но той действа самостоятелно и реагира, когато пожелае, или не реагира и не приема външния импулс. Ето защо духът не може да бъде равен на материята. Тъй като е по-висш от материята, духът не може да възникне и от материята.

Когато тялото поиска храна, духът може да последва това желание. Духът обаче може също така свободно да реши да остане без храна, противно на спешния сигнал от тялото. Ето защо човек може да предприеме застрашаваща живота му гладна стачка, ако по този начин задоволява висша духовна потребност.

Всичко това показва, че материята влияе на духа, но не може да го контролира. Тя може да пречи на духа, като причинява дискомфорт и болка като реакция на духа. Физическите реакции обаче не могат да принудят духа да се подчинява на тялото (материята).

От това става ясно, че духът не е елемент, на който може да се заповяда да направи нещо, както е в случая с материята. Тъй като духът се контролира отвътре, той трябва да проверява предлаганата му информация, за да види дали тя отговаря на духовните му потребности. Ако му бъде предложено нещо, което отговаря на нуждите му, той го приема и действа по съответния начин. Ако не е така, той не действа в съответствие с това, което някой му предлага. Следователно той има ясно "не" като възможност за действие, което не се среща в материята.

Крайната цел на мъчението е да се достигне до духа чрез тялото. Тялото е увредено или разрушено и духът трябва да почувства и понесе това. Но дори този процес не може да принуди духа да действа. Много хора, които са били измъчвани, никога не са се предавали, независимо колко голямо е било мъчението. Това е още едно доказателство, че в човека трябва да има две същности.

5. Управлението на тялото чрез мислите на духа

Взетите решения са команди към мозъка, а не сигнали или молби. Тялото като физически елемент трябва да реагира на външния свят. То няма право на избор. Движенията на ръцете не са нищо повече от импулси, команди на духа, които тялото изпълнява. Тялото не може да каже "не" на това.

Като използваме примера с паническата атака, можем да разгледаме взаимодействието между тези две същности. Човешкото съзнание интерпретира ситуацията като животозастрашаваща опасност, секундата на уплаха кара тялото да освободи химически поредица от хормони за милисекунди, които променят метаболизма на цялото тяло. Има ли тялото избор? Не, то трябва да реагира по начина, по който е предварително настроено. Дори паниката да се основава на заблуда, физическата реакция е една и съща. Понякога сънувате нещо лошо, а след това се събуждате с облекчение и си казвате: "Това беше само сън!". Независимо от това, физическата реакция продължава да е налице. Това важи и за паниката, която доброволно си създавате, като гледате определени филми.

За да може духът да контролира тялото чрез мислите си⁵, той трябва, съгласно естествения закон, да предоставя на тялото физически импулси. Без това той не би могъл да приведе тялото в движение. Видяхме, че мозъкът ни работи с електрически ток. И тези импулси трябва да идват отнякъде. Мозъкът не може да си ги подаде сам. Това се вижда от разликата между живия и мъртвия човек. Какво липсва в мозъка на мъртвия човек? Това е електрическият ток! Защо липсва сега? Как изобщо електричеството попада в кората на главния мозък? Кой задейства електрическия импулс в мозъка?

Като материя мозъкът не е способен да генерира електрическия импулс, който го задвижва.⁶ Ако можеше сам да си осигурява средствата, с които се задвижва, той би бил вечен двигател. Това обаче би отменило основния закон за зависимостта и принципа на канала. Мозъкът би функционирал по различен начин - не само от всички останали човешки органи, но и по различен начин от всички наблюдаеми елементи във Вселената.

Духът е този, който задейства електрическия импулс чрез мисли и решения. Духът поддържа мозъка в "движение", така да се каже. Тези токове могат да бъдат измерени. Те не са нищо друго освен дейността на духа върху мозъка. Самият мозък не може да генерира електрически импулси, както може да се види при мъртвите хора. Според природния закон по този начин мъртвият човек доказва, че живият човек трябва да има дух.

Доказателствата за съществуването на дух могат да се обобщят по следния начин:

Без духа ние, хората, не бихме имали:

- никаква умствена дейност
- никакви духовни нужди
- никакви сетивни възприятия (усещане, виждане, мирис, вкус, чуване)

---

⁵ Дихателната функция също се контролира от химичен процес в присъствието на духа. Този химичен процес протича само докато духът го контролира, но начинът на функциониране не е решение на духа. За разлика от решението за прием на храна, дишането може да бъде впечатляващо тренирано, но не може да бъде съзнателно спряно за постоянно. Следователно контролът не означава само даване на команди на тялото, но и поддържане на определените в тялото процеси в определени рамки.

⁶ Става въпрос за сложни импулси за управление, които преминават през цялото тяло от мозъчната кора, а не за енергийното снабдяване на мозъка чрез самото тяло.

- никакви мисли
- никакви оценки (избор между "да" и "не")
- никаква отговорност
- никакъв морал
- никаква духовност
- никаква възможност за придвижване на тялото.

Следователно тяло без дух е мъртво. Така че неизбежно възниква въпросът: ако материята не може да го създаде, откъде тогава идва духът?

6. Душата - съвкупност от тяло и дух

Според науката, основана на еволюцията, духът произлиза от материята. Той обаче не се нарича дух, а "психика". Психиката се разглежда като резултат от дейността на кората на главния мозък. Ако това беше така, тогава физическите нужди и трудности би трябвало да са по-важни от психическите. Тялото би трябвало да контролира духа. Видяхме, че случаят не е такъв.

Според естествения закон нематериален дух не може да се появи от химията или от материята на клетките. Представете си само, че тялото създава психика, която след това решава да даде на тялото нещо за ядене или да не даде. Или която го кара да скочи от 11-ия етаж и т.н. Това би било неправдоподобно в нашето съзнание и противоречи на закона за причината и следствието.

Духът е този, който чрез мислите предизвиква поток от електричество в тялото. В зависимост от посоката на тези мисли, токът в тялото може да причини неизправност, самонараняване и дори заболяване.

Това показва, че токовия импулс, генериран от духа, трябва да има фиксиран ефект върху мозъчната кора, т.е. "правилните" мисли водят до импулс, който е подходящ за тялото, докато "неправилните" мисли имат вреден ефект. Кората на главния мозък е материя и няма собствено решение и степени на свобода по отношение на това как да реагира на духа или мисълта. Това означава, че правилният начин на мислене на духа, който дава на тялото правилния токов импулс, може да бъде надеждно разчетен в тялото. В същото време неправилният, неподходящ за тялото токов импулс също може да има обективна реакция. Един обективен инструмент за измерване на субективното мислене е много полезен, особено когато става въпрос за нашия живот и нашето здраве.

Но преди да разберем тези подробности, трябва да се запознаем с антропологията, т.е. с теориите за човешката природа. Съществуват много различни теории за структурата на човешките същества, но тук ще разгледаме само трите най-известни подхода.

1. От една страна, човека се разглежда като взаимодействие на три независими същности: тяло, дух и душа. Душата и духът са духовни същности. Този възглед за човешкото същество е характеризирани още от древните гърци и затова се нарича платонически и аристотелов възглед за човека. Платон описва много ярко човека

като бог, затворен в животинско тяло. Следователно смъртта е своеобразно освобождение за човека. Тогава той отново става бог.⁷

Това разбиране за човека продължава да оказва влияние и днес и може да се открие в много религии, особено в християнството.

2. Още от времето на древните гърци е съществувала и алтернативна концепция - стоическият и епикурейският възглед за човека. Според този възглед цялото човешко същество е изключително химия и от това произтичат и духовните способности. По-голямата част от медицината и науката, основани на еволюцията, и до днес се придържат към този доста прост възглед за човека. Според този възглед любовта или страстта възникват чрез "горене" в клетките.

Антропология – теории за човешката природа

3. Според казаното дотук има неотменими доказателства, че материята сама по себе си не може да обясни човешкото същество. Според закона на природата е необходимо тялото да бъде контролирано от сила, която то не може да предостави на себе си. Следователно е правдоподобно да разглеждаме човешкото същество като състоящо се от две единици: тяло и дух. Не успях да намеря трета единица, но въз основа на взаимозависимостта на тялото и духа - едното не може да прави нищо без другото - терминът душа е добро описание на този факт. Следователно човешкото същество е душа, състояща се от дух и тяло.

⁷ Reuter, H. (2014): Geschichte der Psychologie. Hogrefe, стр. 31-45

Сравнението може да се илюстрира с водата. Водата (H₂O) е налице, когато кислородът и водородът са заедно. Както водата се състои от два елемента, така и душата се състои от два неразделни елемента. Ако те бъдат разделени, вече нямаме вода, а кислород и водород. Ако духът и тялото са разделени, човешкото същество е мъртво. Това означава, че душата вече не съществува, а съществуват само разделените елементи - дух и тяло. Човешкото същество може да функционира само ако двете същности работят заедно.

Друг образ на сътрудничеството между духа и тялото е връзката между пианиста и пианото. Пианото не може да издава звуци само по себе си. Нито пък пианистът може да създава музика без пианото. Музиката се създава само когато пианистът и пианото работят заедно. Тази музика е комбинацията от музикант и инструмент. По същия начин душата е резултат от взаимодействието на духа и тялото. Тялото е пианото, а духът е пианиста. Два различни компонента водят до ново единство - живата душа. Според закона съществуват взаимни зависимости, но тялото се контролира от духа. Ако се разделят, вече няма да има музика. Животът приключва, когато духът напусне тялото.

Следователно духът и тялото са функционална единица. Те могат да функционират само заедно. Въпреки това духът е по-висш от тялото и го контролира. От своя страна тялото има фиксирани настройки, които духът не може да промени. Това означава, че дори духът да контролира тялото, той не може да прави с него повече, отколкото тялото може. Ето защо човешкият дух е ограничен от тялото.

Взаимодействие на духа и тялото

- ДУХ:**
- ВИНАГИ МОЖЕ ДА ДЕЙСТВА САМ
  - НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ НАСИЛЕН ДА НАПРАВИ НЕЩО
  - МОЖЕ ДА МИСЛИ, ЧУВСТВА, ВИЖДА, МИРИШЕ, ВКУСВА, ЧУВА, РЕШАВА
  - ПРИВЕЖДА ТЯЛОТО В ДВИЖЕНИЕ
  - РЪКОВОДИ ВСИЧКИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ С ЖИВОТНИТЕ, ХОРАТА И БОГ

**ВСИЧКИ ФУНКЦИИ СА ВЪЗМОЖНИ САМО КОГАТО ДУХЪТ И
ТЯЛОТО СА СВЪРЗАНИ КАТО ДУША**

- ТЯЛО:**
- ПОДЧИНЯВА СЕ НА КОМАНДИ
  - МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРИНУДЕНО
  - НЯМА ДУХОВНИ СПОСОБНОСТИ (МИСЛЕНЕ, ЧУВСТВА, ВЗЕМАНЕ НА РЕШЕНИЯ).
  - НЕВЪЗМОЖНОСТ ЗА ДВИЖЕНИЕ
  - МОЖЕ ДА ЗАПИСВА, СЪХРАНЯВА И ПРЕПРАЩА ИНФОРМАЦИЯ

Така става ясно, че петте човешки сетива - усещане, зрение, мирис, вкус и слух - могат да съществуват само в комбинация между тялото и духа. Физическата информация достига до кората на главния мозък чрез нервите през тялото и след това се представя на духа, който я усеща, мирише, вижда, чува или вкусва. Способността на духа да мисли също зависи от кората на главния мозък. Духът мисли сам за себе си, но не и без мозъчната кора. Точно както краката се използват за ходене, въпреки че не могат да ходят сами, така и духът не може да мисли без функциониращ мозък. Двете звена винаги участват във всичко, което човек прави.

7. Как се развива заболяването?

Бих искал да ви разкажа за един случай, при който научих принципа на развитие на болестта. Успях да го наблюдавам отново и отново по един и същи начин при всички следващи пациенти и не открих друга закономерност.

Случай 5: Пациентка в началото на 30-те години страда от упорито, силно главоболие в продължение на 14 дни, което просто не отшумява, въпреки приема на болкоуспокояващи. Тя е лекувана от личния си лекар за тези главоболия без успех, след което той я насочва към мен, за да изключи инфекция на синусите. Прегледах пациентката обстойно, но не открих нищо необичайно. Тъй като жената правеше много притеснено впечатление, си помислих за мозъчен тумор или мозъчен кръвоизлив. Компютърната томография на главата, извършена в същия ден, не показва никакви необичайни констатации.

Първоначално болката на жената беше необяснима. Тя не беше претърпяла травма на главата или друго физическо въздействие. Дали болката ѝ беше плод на въображението ѝ? Разбира се, не можете да видите болката, но можете да я визуализирате чрез функционално ядрено-магнитно резонансно сканиране, като идентифицирате активираните зони в мозъка. Знаем, че хората изпитват болка, когато се появят определени модели на активиране⁸. Болката е химическа реакция от лимбичната система, която сигнализира за болка на духа в мозъчната кора.

Как трябваше да постъпя с жената? Тя имаше правдоподобни тежки оплаквания. Болката не може да бъде въображаема. Тя обаче може да бъде предизвикана от въображението. Но ако я има, тя е физиологично разбираема. Мога да потвърдя това от собствения си опит. Когато по време на следването си по медицина присъствах на сутрешна лекция за опасността за живота при апендицит, около полунощ същия ден започнах да усещам болки в областта на апендикса. Страхувайки се, че мога да умра, веднага отидох в спешното отделение, където бях приет като стационарен пациент. След двудневни изследвания, за да се установи дали имам апендицит, или не, апендиксът ми беше отстранен за по-сигурно. Оказа се, че той не е възпален.

Случай 5 продължение: Тъй като нямаше физическа причина за болката, оставаше само психическият компонент. Попитах дали преди две седмици

---

⁸ Kröner-Herwig, B. et al, (2011): Schmerzpsychotherapie: (7-мо изд..) Springer, стр. 6

се е случило нещо, което да е повлияло на пациентката. Тогава жената каза: "Преди две седмици разбрах, че моят приятел ми е изневерил". Връзката им продължила една година и тя се е отказала от много неща, за да се премести при него от далечно място. Тя оставила членовете на семейството си, за да живее с него. Сега разбрала, че той ѝ е изневерил.

В съзнанието си сме затвърдили нуждата от вярност, а изневярката е обратното на това. Тъй като се определяме от потребностите си, автоматично реагираме на противоположна потребност с отхвърляне. Така е постъпила и тази жена. Това, което ме интересуваше обаче, беше коя мисъл е довела до главоболието. Затова я попитах какви мисли е имала за приятеля си, преди да чуе новината и какви са били мислите ѝ след това. Преди това тя е имала само любящи мисли към него. Любящите мисли по принцип са свободни мисли, т.е. те задоволяват духовната ни потребност. Всяка свободна мисъл води до решения, които задействат телесно ориентиран импулс на електрическия ток и предизвикват положителна емоция в лимбичната система. Това е физическото потвърждение, че електрическият импулс е бил подходящ за тялото и дава на духа информацията: Продължавай! Любящото мислене не може да предизвика разстройство, а следователно и заболяване в тялото.

Но сега жената получава лошата новина за изневярката на приятеля си. Тази информация нарушава потребността на духа от лоялност, истинност и справедливост. Защото ако мъжът изневери, той не само нарушава лоялността и не е честен, но и извършва несправедливост. Как реагира жената на нарушаването

на лоялността? Тя се чувства разочарована, наранена е и също така има мисли за отмъщение.

Тези негативни мисли генерират електрически импулс, който очевидно вреди на тялото. Това са несвободните мисли, които духът мисли и с които той се блокира. Всеки път, когато духът поставя себе си в плен, той взема решения, които не са в съответствие с тялото, които предизвикват електрически импулс в мозъка, който не е в съответствие с тялото. Този фалшив импулс води до увреждане на мозъка и на всички други органи, свързани с него. За да обобщим: Негативните и несвободни мисли винаги водят до несъответстващ на тялото електрически импулс с повече или по-малко сериозни увреждания на тялото.⁹

Най-общо казано, човешката потребност възниква, когато някой прави нещо, което не задоволява нуждите на неговия дух. Тази антипотребност се възприема като възможност да се предприемат действия срещу **нея**. Тъй като обаче другият човек (обикновено) не може да бъде променен, това начинание е пленничество на самия себе си. Колкото повече човек се вкопчава в тези несвободни мисли, толкова повече те се умножават и в съзнанието възникват допълнителни нерешими проблеми. Пациентката беше попаднала в капана на още една мисъл, която я измъчваше в продължение на 14 дни: "Бих искала да задържа приятеля си, ако имах гаранцията, че той никога повече няма да ми изневери." Това я поставя в невъзможна ситуация, защото каква е гаранцията, че приятелят ѝ ще ѝ остане верен и занаяпред? Самата тя знае, че такава гаранция няма, но въпреки това държи на приятеля си и би го принудила да ѝ бъде верен, ако е възможно. Тази вътрешна принуда води до главоболие.

Сега възниква въпросът за причината за нашите взаимоотношения. Защо влизаме в тях? Общото убеждение е, че се нуждаем от ближните си, за да задоволим духовните си потребности. Тази пациентка също вярва, че се нуждае от приятеля

---

⁹ Мислите достигат до костния мозък като импулс чрез лимбичната система като следваща точка в човешката кръвоносна система. Още мъдрият Соломон пише, че тревожният дух кара костите да изсъхват (Притчи 17:22). Той е знаел, че всички физически болести идват от костния мозък. Именно там се произвежда кръвта, т.е. всички антители и защитни клетки. Всичко, което се случва в костния мозък, става по заповед на духа. Дейността на костния мозък оказва влияние върху функционирането на всички останали органи в тялото. Материалните елементи като въздух, вода и храна навлизат във функционалния цикъл на човешкото същество чрез белите дробове, стомаха и т.н. едва след мислите. В началото на човешкото същество е любовта като духовен елемент, а не химията. От органите информацията се връща в лимбичната система, след това в кората на главния мозък и оттам в духа, като по този начин завършва функционалният цикъл на човека.

си, за да задоволи духовните си потребности. Тя вярва, че той може да задоволи потребностите ѝ от любов, вяност и сигурност. Ето защо тя го е избрала и живее с него. Може ли приятелят ѝ изобщо да задоволи нейните потребности? Реалистична ли е молбата ѝ? Допуска ли природният закон възможността единият да пие, да се храни или да мисли вместо другия?

Неведнъж съм виждал, че всеки реагира срещу себе си, когато някой друг направи нещо, което е в разрез с неговите духовни потребности. Те нараняват себе си, без да го осъзнават и без да искат. Такъв е случаят и с тази пациентка, тя се намира в психически плен и сама си произвежда главоболия, защото е убедена, че нейният приятел ѝ дължи вяност. И аз се съгласих с нея, докато не осъзнах, че духът ѝ вреди на тялото ѝ с това искане и че природният закон не позволява това, което тя иска. Едва когато "погледнах по-отблизо" на цялата случка, осъзнах грешката в мисленето си.

Като лекар приемам, че всичко, което вреди на тялото, не трябва да се прави на него. Ако дам на организма неподходяща храна, той ще реагира отрицателно на нея. Ако тялото реагира отрицателно на моите мисли, значи те не могат да бъдат правилни. Тогава трябва да променя тези мисли, точно както правя с храната, която е вредна за тялото.

И така, каква е мисловната грешка, която успях да разпозная при всички следващи пациенти? Тя се състои в несъзнателна самозаблуда, която не се смята за лъжа. И тъй като тя е обща за всички нас, всеки е свой собствен враг и се самоунищожавя, когато близките му, грижещите се за него, не правят това, което трябва, или когато умират. Тази несъзнателна самозаблуда щеше да остане непозната за мен, ако не бях взел за мерило болестта и природния закон.

8. Лъжата, която постоянно ни съпътства

Когато започнах да разговарям с моите пациенти, разбрах, че всички те споделят едно вътрешно убеждение: Имам нужда да бъда обичан. Очевидно хората си мислят, че "да бъдат обичани" ще задоволи потребността им. Всички истории на моите пациенти се въртяха по някакъв начин около любовта, винаги около една и съща мисъл: *Аз не съм обичан.*

По-нататък бих искал да опиша някои случаи от реалния живот, които илюстрират очакването да бъдеш обичан.

Случай 6: Млада пациентка не можеше да преглъща и да се храни в продължение на три дни. Въпреки това не можах да открия никакви физически аномалии. Жената беше омъжена от две години. Нейния голям проблем беше постеливото отношение на съпруга ѝ. Отначало той не искал да отиде на меден месец, но тя успяла да го убеди. Когато вечерта младата жена се разкрасила в хотела и очаквала съпругът ѝ да я заведе на вечеря, той казал: "Хайде, да отидем до супермаркета и да си купим нещо за ядене." Не е много романтично, нали?

И така жената е омъжена за скъперник, който пести, колкото може. Още по време на медения си месец тя направила опит за самоубийство в басейна на хотела. Преди посещението ѝ при мен отново се случило нещо, което показвало, че съпругът ѝ не се е променил през последните две години.

Проблемите на всички хора се дължат на факта, че те смятат, че другите не ги обичат. Защо една майка се ядосва, когато синът ѝ не измие чиниите? Дали майката се дразни, защото не може да измие чиниите? Тя го е правила в продължение на много години. Тя се дразни, защото подсъзнателно си мисли, че синът ѝ не я обича и не я цени, защото иначе не би оставил чиниите за нея. В почти всички книги за взаимоотношенията се казва: "Трябва да бъдеш обичан, това е даване и вземане". Тази лъжа, че някой друг трябва да е до нас или до нашите нужди, ни съпътства през целия ни живот и ни затруднява.

Тази грешка поражда друга лъжа: "Другите не трябва да ми правят нищо лошо". С други думи, на другите не им е позволено да ме лъжат, да ме мамят, да ме бият, да ме крадат и т.н. В практиката си съм имал забележителен случай на това.

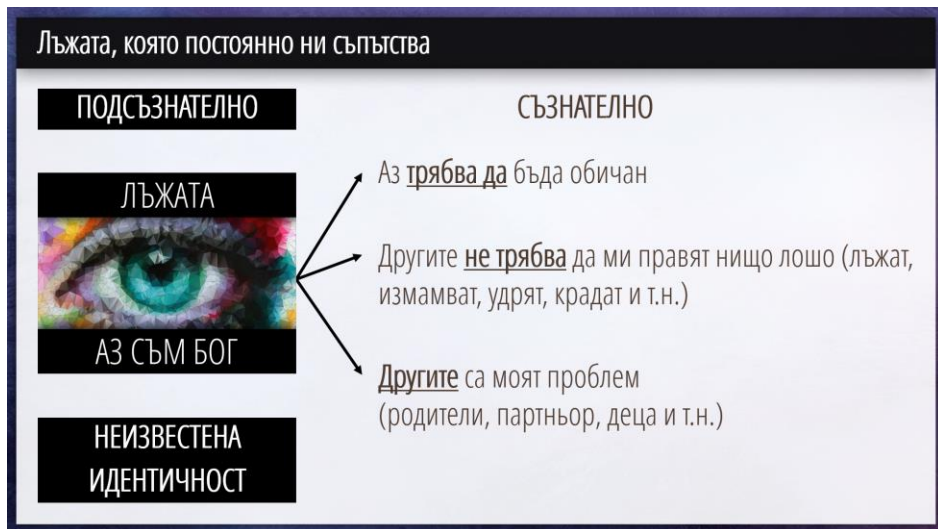
Случай 7: Пациентката била много ядосана на съпруга си, защото знаела, че той ѝ изневерява. Тя многократно го обвинявала в това, а той винаги отричал, докато един ден все пак признал за аферата и искал да се разделят. Пациентката се ядосваше не толкова на това, че той се среща с друга, колкото

на това, че я е лъгал толкова дълго време. Попитах я: "Коя сте вие, че съпругът ви ви дължи честност?".

Или най-общо: Кой съм аз, че някой ми дължи нещо? Могат ли другите да ме лъжат и мамят? Да ме бият или да ми откраднат нещо? Ами, *позволено им е*, въпреки че със сигурност нарушават законите на държавата. В момента, в който не мога да понасям действията на другите, т.е. когато отнемам правото на другите да правят каквото си искат, аз се затварям в затвора и не се чувствам добре.

Два прости въпроса показват колко нелогично се оценява любовта към другите хора. Когато питам пациентите си: "Може ли някой да мисли вместо вас?", всички те отговарят правилно: "Не".

Но ако задам въпроса по малко по-различен начин: "Имаш ли нужда да бъдеш обичан от някого?", всички отговарят "Да!". Това не е логично. Ако наистина имам нужда да бъда обичан от някой друг, тогава *някой друг* трябва да е *в състояние да мисли любящи мисли за мен*. Така че отговорите на моите пациенти на въпроса, който всъщност е един и същ, са противоречиви. Хората често дори не си дават сметка колко противоречива е представата им за чуждите мисли.

Защо всеки иска да бъде обичан? И защо всички са убедени, че са увредени като възрастни, ако майка им не ги е обичала като деца?

Един пациент, над 40-годишен, се отдръпна, когато се опитах да погледна в ушите му. Попитах го защо е толкова уплашен. Мъжът отговори: "Защото родителите ми не ме обичаха!". Наистина ли имаме страхове на 40 години, защото не сме били

обичани от родителите си? Не осъзнаваме, че това, което другите правят или не правят, няма значение, когато става въпрос за задоволяване на нашите нужди. Единствено това, което правим ние, е решаващо по отношение на нашите нужди и за нашия живот.

Идеята, че *трябва да бъде обичан, за да бъдат задоволени духовните ми нужди*, е лъжа, просто защото е невъзможна. Никой не може да задоволи физическите и духовните нужди на друг човек. Тялото ни разкрива тази самозаблуда чрез негативните емоции и болестите.

Тялото е най-добрият начин да проверите дали една мисъл е истина или лъжа. Не можете да излъжете тялото, то реагира с толерантност, но няма алтернатива на самата реакция. Наред с други неща, тялото ни се нуждае от електричество, за да функционира. Този ток се задейства от човешкия дух. Но духът също има свои собствени нужди, които първо трябва да задоволи. Духът е празен в себе си, преди да поеме информацията. За да задоволим потребностите си, трябва да получим отговор на трите въпроса: Кой?, Как? и Откъде?

Кой е отговорен за напълването на стомаха ми? Единствено аз самият съм отговорен на 100%, защото никой друг не може да яде вместо мен. Да се храниш означава да задоволиш нуждата на тялото от храна с това, което преди това си взел от природата. Ние се храним според закона на живота, първо трябва да *вземем, за да дадем*.

Нека сега преминем към духовното ниво. Кой е отговорен за това духът ми да получава достатъчно любов? Кой е отговорен за това той да бъде "изпълнен"? Както и при физическите нужди, това съм 100% аз. Как трябва да се справя с това? Структурата на човешкото същество ни показва, че са необходими любящи мисли към ближния, за да се генерира правилният поток за тялото. Тази информация обаче трябва първо да бъде усвоена, за да може да се предаде нататък.

В заблудата на своя дух обаче човек не вижда, че в любовта има и две действия. Те мислят, че любовта е *просто* даване. В действителност обаче става ясно, че ако не мога да давам любящи мисли на другия човек, защото той не задоволява моите потребности, в крайна сметка вземам информация от него и връщам обратно точно това, което съм получил. Ако другият човек е дисхармоничен или гневен, тогава и аз ще бъда такъв. Ако другият човек е любящ, тогава обикновено отговарям с любов и се чувствам добре от това. Защото докато имам любящи мисли, електрическият импулс отговаря на физическите ми нужди и няма да ми навреди.

Принципът на *вземане и даване* се отнася и за мисълта. Любящата мисъл е даване. Откъде мога да я взема предварително? Защо не мога просто да мисля такива мисли за онези, които не ме обичат? Защото духът е потънал дълбоко и твърдо в

грешката да мисли, че нуждата му се задоволява само ако другият човек му даде нещо. Това означава, че всички ние сме фиксирани върху действията на другите.

Думите не винаги са решаващи. Дори думи като: "Обичам те" могат да доведат до гняв и стрес, ако ги каже някой, който ме удари вчера. Как ще реагирате и ще се почувствате тогава? Толкова красиви думи са изречени. Ако думите не са правдоподобни, реагирате с нелюбящи мисли. Това създава електрически импулс, който предизвиква отрицателна емоция. По този начин става ясно, че чувствата *не се* пораждат от това, което прави някой друг, а единствено от собствената ви реакция към него.

Тогава защо (обикновено) не мога да реагирам положително на негативното поведение на другия човек? Защо не съм в състояние да остана обективен, а вместо това трябва да се разстроя и да се чувствам зле? Защото грешката в сърцата ни ни кара несъзнателно да вярваме, че другият човек ни дължи нещо, ако не любов, то поне доброта.

Идеята да бъдеш обичан обаче не е функционална, законът я изключва. Функция, която се отнася до мен, не може да се осъществи извън мен. Никой не може да даде нещо на някого, ако той не го получи. Всички ние оказваме въздействие върху другите и обратно, другите хора оказват въздействие върху нас. Дали обаче някой ще реагира на "харизмата" на другия човек, зависи изцяло от него. Без значение какво ви се предлага - добро или лошо - ако не го приемете, нищо няма да се случи.

Според закона за *вземането и даването* трябва да взема любов отнякъде, преди да мога да я дам. Ако не мога да обичам човека, който не ме обича, става ясно едно: този човек всъщност е този, от когото аз вземам или искам да получа любов. Затова го използвам като източник на любов.

Ако разбираме структурата на човешкото същество, тогава законът ни дава абсолютен и надежден стандарт по отношение на причината и следствието. С основния закон за всички функции във Вселената и със структурата на човешкото същество почти всички неща в живота могат да бъдат категоризирани и обяснени защо се случват или не. Хората имат предимството да могат да разсъждават. Това им позволява да разпознават нещата в себе си и да мислят за тях.

9. Себепознанието като първата и най-трудна стъпка към истината

Кое е най-важното осъзнаване, което човек трябва да получи? Не е ли това себепознанието? Убеден съм, че дълбокото непознаване на нашата природа е най-голямата катастрофа за човечеството. Как мисля аз? Как възникват моите чувства и емоции? Защо реагирам по начина, по който го правя? Ако хората познаваха себе си, нямаше да бъдат заблуждавани от другите. Със самопознанието щяхме да знаем кои сме, какво можем да направим и постигнем и какво е невъзможно за нас. Но за съжаление хората не познават себе си. Нито едно училище или университет не ни учи на истината за самите нас.

Когато започнах да разговарям с пациентите за техните житейски истории, разбрах, че хората се оценяват погрешно. От разказите им беше лесно да се разбере, че имат погрешна представа за себе си. Трябваше да се запитам: дали и аз се възприемам толкова погрешно? За нас е много трудно да не познаваме себе си. Себепознанието може да е трудно, но независимо от това е важно да разберем процесите в себе си, за да можем да обясним болестта.

Можем да използваме огледалата, за да постигнем себепознание. За тялото това е стъкленото огледало, което всички познаваме. Отразява ли огледалото реалността? Доброто огледало показва точно отражение. Но какво е огледалото за духа? Как мога да разпозная кой съм аз като личност?

Важно е да се разпознавам по обективен стандарт. Какво можем да направим за това?

Средството за себепознание:

А. Тялото: Вече разгледахме структурата на човешкия мозък и по-специално на мозъчната кора. С помощта на нервите, които свързват дори най-малките части на цялото тяло, всички телесни функции се контролират чрез мозъчната кора. Това е възможно само защото имаме дух. Разумът и тялото действат заедно, както пианистът и неговото пиано. Чрез мислите и решенията си духът контролира и изпраща електрически импулси в тялото. Тъй като органът няма избор при приемането, мозъкът, в качеството си на канал, приема тези токови импулси и реагира по съответния начин, т.е. той предава импулса на тялото точно там, където е определен от духа.

Първата телесна реакция се осъществява в лимбичната система. В първоначалния цикъл хормоните (химията) съобщават чрез емоциите дали мисълта, която е предизвикала електрическия импулс, е била подходяща за тялото или не. Емоциите винаги са резултат от мисли, т.е. следствие. Следователно емоциите и мислите не са паралелни. Например мисълта за страх идва несъзнателно и след

това се реализира като стресова емоция за тялото чрез електрически импулси с последващо освобождаване на хормони. Това означава, че хората сами са отговорни за това, което възприемат като емоция. В крайна сметка емоциите са огледало на нашето несъзнателно мислене.

В случая на пациентката със силно главоболие (случай 5) емоциите са се появили, след като тя е променила любящите мисли за приятеля си. Спусъкът е била негативната информация за изневяратата на приятеля ѝ, която не е отговаряла на нуждите на съзнанието ѝ. Поради това жената започнала да мисли за разочарование, болка, а също и за възможно отмъщение. След получаването на информацията мислите ѝ вече не били свободни, а в капан. От момента, в който е започнала да мисли натрапчиво и по този начин е била хваната в капан, тя е вземала решения, които първоначално са предизвиквали негативна емоция в лимбичната система като нетелесен импулс. След кратко време се появило главоболие като допълнителна реакция в този случай.

Тъй като тялото се контролира от духа, то е идеално огледало за него. То е обективно и не може да лъже, защото винаги предава само това, което му е дадено или направено. Тялото - като огледало - може да разкрие на духа истината за себе си. И тъй като духът по принцип може да се характеризира само с два вида информация - истина или лъжа - тялото доказва на духа дали мисли правилно, или следва лъжа. Този процес е важен обективен стандарт, който помага на духа да разпознае несъзнателната си самозаблуда и след това да я замени с истината.

В. Духът в капан: Докато човек получава информация, която отговаря на духовните му потребности, той остава свободен. Не му се налага да реагира отрицателно. Тъй като очакванията му са задоволени, няма проблем. Но в момента, в който другият човек престане да прави това, което се очаква от него - или това, което би било правилно от негова гледна точка - проблемът започва.

Когато бях малък, дядо ми имаше куче. Ако го дразнеше, то захапваше опашката си и тичаше в кръг. Със сигурност не е мъдро да постъпваш така, ако се самоунищожаваш само защото другите правят грешка. Но точно такъв е общият процес при всички пациенти, които съм изследвал. Дори да познавах всички на света, вероятно нямаше да намеря изключение.

Сега някои пациенти смятат, че имат избор да мислят по различен начин. Могат да избегнат да се ядосват. Могат ли наистина да го направят?

Случай 8: След 35-годишен брак пациентката разбира, че съпругът ѝ е изневерявал с няколко жени на различни места от началото на брака им. Около три години след като жената научава това, тя дойде в кабинета ми с няколко оплаквания. Едно от тях беше разстройството на съня ѝ. Тя каза:

"Вече не мога да спя през нощта. Тогава обикалям с колата си и гледам звездите, докато си мисля как да се измъкна от това положение".

Свободна ли е духом тази жена, или е в капан? Кой я държи в плен? Жената е била щастлива и доволна от съпруга си в продължение на 35 години. Едва когато разбрала за изневярата, в нея започнал процесът на разрушение. Кой може да ѝ помогне, докато тя не осъзнава, че унищожават себе си? Никой не може. Тя си мисли, че действията на съпруга ѝ я унищожават. Но постъпката на съпруга ѝ не ѝ вреди, докато тя не знае за нея. Това ясно показва, че само начинът, по който възприемаме и оценяваме нещо, може да ни навреди.

Когато разбрах, че всички мои пациенти са самоунищожители, се запитах: защо си причиняват това? Разбира се, открих същия проблем и при себе си. Той засяга всички хора, защото всички те са идентични по своята функция. Така че в какво се състои грешката? Къде се заблуждават всички хора?

Измамата се състои в това, че получената информация се счита за истина. Докато информацията не бъде разпозната като лъжа, тя остава истина за измамения човек. Следователно страданието възниква само защото лъжата се приема за истина.

С. Основен природен закон за причината и следствието: Нека разгледаме моделите на нашите взаимоотношения. Имаме взаимоотношения с майка си, баща си, съпруга/та си, децата си, домашните си любимци и т.н. Защо имаме тези взаимоотношения? Защото обичаме тези хора и искаме да им дадем нещо? Или защото искаме да получим нещо от тях, а именно да бъдем обичани? Защо жената с главоболието се е преместила при приятеля си? Защо някой се жени/омъжва? Искат ли да дадат или да получат нещо? Обичайният отговор е: "И двете!" Вярно ли е това? От закона видяхме, че даването и получаването по едно и също време на едно и също място не върши работа. Това е невъзможно. Нито пък можете да вървите напред и назад едновременно.

Грешката в човека му натрапва една мисъл: *Аз съм зависим от любовта и от действието и съществуването на другите хора.* Дали това наистина е така? Проблемът има два корена. Или хората не правят онова, което ние преценяваме като правилно и очакваме от тях - или го правят, но умират и по този начин са изгубени за нас.

С несъзнателната мисъл за зависимост всички хора, с които влизам във взаимоотношения, стават мои длъжници. Започваме взаимоотношенията, като даваме (поне така си мислим), а не като вземаме. Но това противоречи на закона. В природата всичко работи на принципа на *вземане, за да дадем*. Хората обаче си мислят, че първо дават, за да вземат или получат след това. Човешкият дух греша

из основи, защото си мисли, че първо дава от себе си. Следователно другите ще му дължат нещо и трябва да му дадат нещо в замяна.

Заради тази заблуда всеки дава "първо" и очаква нещо в замяна - дори да си мисли, че не го очаква. Ако нищо не се върне от другия човек, негативните мисли, които имате за него, правят очевидно, че нещо не е наред.

Накратко, имаме три неща, които ни помагат да разпознаем себе си:

- A. Тялото ни показва чрез емоциите, дисфункциите, тревожността и всички видове заболявания.
- B. Дух в капан с безнадеждна перспектива. Мисли, които постоянно се повтарят и не ви дават покой.
- C. Основният закон за причината и следствието, който гласи, че *вземането* предхожда *даването*. Че само самият индивид може да задоволи потребностите си, като вземе всичко, от което се нуждае физически и психически, отвън и го предаде, т.е. приложи. Никой не може да пие, да се храни или да мисли вместо друг.

10. Подсъзнанието - нашите везни за печалба и загуба

Когато записвах разказите на пациентите си, първоначално ги разделих на групи според оплакванията им. Исках да сравнявам пациенти с едни и същи оплаквания, като шум в ушите, световъртеж и т.н., защото предполагах, че различните симптоми имат различни причини. Исках да открия общ знаменател във всяка група. Какво е общото между пациентите с шум в ушите? Какво е общото между пациентите със световъртеж? Има ли прилики и ако да, какви са те? Най-голям интерес за мен представляваха пациентите, които имаха множество заболявания и симптоми. Какво се е случило в живота им, за да се натрупат толкова много заболявания?

Години наред търсех прилики в житейските истории на пациенти със сходни симптоми. През 2007 г. се натъкнах на нещо, което разшири познанията ми за хората: Каквато и история да ми разкажеше човек, щом тя беше негативна (а такива са всички истории за болести), тя се въртеше около идеята за лична загуба. Запитах се: Възможно ли е една-единствена мисъл да е отправна точка за всички проблеми и следователно за всички човешки болести?

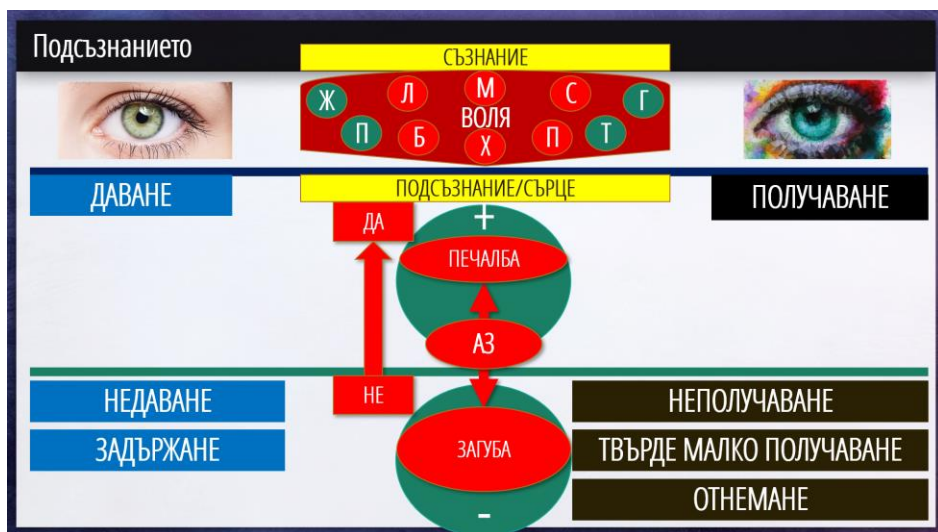
Отне ми много време, за да се убедя напълно в това какво предизвиква нашите заболявания. В един момент обаче осъзнах, че само личната загуба прави живота ни труден. Няма значение каква история ми разказва някой, ако тя е негативна, тя се корени в идеята за личната загуба. Все още не съм успял да открия друг принцип. В търсенето си попаднах на подсъзнанието, което ми даде отговори за причината за човешките болести и проблеми.

За да разберем по-добре мисълта за загубата, е важно да разберем подсъзнанието - функционалния център на духа. За да покажа как хората функционират чрез една централна мисъл, съставих схема. Най-отгоре е нивото на съзнанието, а под него - подсъзнанието, което обичам да наричам „сърце“. На нивото на съзнанието се намира волята. Ние възприемаме определени сигнали и информация. На диаграмата физическите нужди са обозначени със зелено. Г означава глад, Ж - жажда, П - потене и Т - треперене. Хората първо трябва да осъзнаят тези физически потребности. След това те правят нещо, за да ги задоволят. Волята е сравнима с екран, на който светва "Необходимо е действие!". Знаете: Аха, това е призив за действие.

Духовните потребности, показани в червено, също са възприети. Те присъстват във всеки човек, но приоритетът им е индивидуален. Всеки има основна потребност на духовно ниво. На илюстрацията съм поставил Х за хармония в центъра, защото самият аз се нуждаю от хармония. П означава справедливост (правда), С - свобода, Л - лоялност, М - мъдрост и Б – сигурност (безопасност). За да задоволите тези духовни потребности, трябва да ги осъзнаете, подобно на физическите си

потребности. Всички решения, взети за удовлетворяване на дадена потребност, се вземат в подсъзнанието. Така че, *въпреки че* съм наясно с потребностите, решението все още се взема подсъзнателно.

Подсъзнанието е мястото, където се осъществява връзката между духа и тялото. Тъй като духът е винаги активен, за да снабдява и контролира тялото, той предизвиква електрически импулс в кората на главния мозък всеки път, когато се взема решение. Той взема няколкостотин решения в рамките на една секунда. Ето защо повечето решения могат да се вземат само несъзнателно. На илюстрацията "аз" означава духа.

Цялата информация, която се появява в съзнанието на входа, трябва да бъде оценена и може да бъде разделена само на две области. Те са обозначени като "печалба" и "загуба". Печалбата е тази, която задоволява нуждите на духа и тялото. Загубата е обратното на това, т.е. противодействие на нуждите. Съществува и нулева линия, т.е. информация, която не задоволява нито положителна, нито отрицателна потребност на духа и следователно не предизвиква никаква реакция. Нулевата линия е важна, защото тя определя количеството, степента на печалбата или загубата. Според тази проста категоризация ние вземаме всичките си решения, които съдържат само "да" и "не". Решенията ни са предопределени с "да" за печалба и с "не" за загуба. Няма "да" за загуба. Проверете себе си, например защо дарявате за добра кауза или защо не го правите. Всички човешки решения могат да бъдат проследени до едно просто "да" или "не".

Какво трябва да си мисли някой несъзнателно, когато е гладен? Трябва да вижда храната като полза. Съзнателно ли се случва този процес? Не, със сигурност не. Ако някой е поставен пред избор за храна, например няколко плода, тогава той несъзнателно изчислява ползата и загубата за всеки от тези плодове. Едва след това плодът се избира и изяжда.

При хората няма друго ниво на вземане на решения извън "да" и "не". Всяка реклама обещава или печалба, или избягване на загуба. Никой няма да отговори на реклама, която гласи: "Купи тук, имам по-нискокачествена стока и тя е твърде скъпа". В този момент няма избор. Хората трябва да избегнат всичко, което преценяват като загуба и да кажат "не". Този процес не може да бъде спрял или заобиколен.

В процеса на вземане на решения духът трябва да избегне загубите. Ако и докато може да прави това, няма да има страх. Човек може да натисне спирачките на червен светофар и да не изпитва отрицателни емоции. Ако обаче се опитва да контролира обстоятелствата, другите хора, времето, парите и т.н., тогава се появява страх, поне когато това не проработи. Така можем да разберем също какво представлява страха. Страхът винаги възниква, когато си мисля, че трябва да избегна нещо, което не е под мой контрол. Съществува само страх от загуба, никога страх от печалба.

Болестите и всички проблеми на човека възникват, защото той вярва, че губи своето "не". Хората са структурно определени винаги да казват "не" на загубата и винаги "да" на печалбата. Това е част от тяхната функция. Всяка загуба или дори очакването на загуба, или вярата в нея не се приемат. Личната загуба не може да бъде приета и прави човека, който вярва в нея и я преживява, съкрушен и болен с течение на времето. Това зависи и от това колко голяма е загубата, която се възприема от всеки отделен човек. Голямата лична загуба води до тежки емоции и с течение на времето до сериозни заболявания. По-малката лична загуба води до по-малко силни емоции и болести. Нивото на личната загуба е различно за всеки човек. Една и съща история на загуба може да бъде възприета и преживяна с много различни степени на тежест. Интензивността е субективна и индивидуална, но механизмът, по който се вземат решения, е идентичен за всеки човек.

Изчисляваме записаните впечатления и информация за победа и загуба за няколко хилядни от секундата. Това е измерено например при играчи, които е

трябвало да вземат решения с помощта на мозъчни вълни.¹⁰ Цялата информация и възприятия се категоризират в категориите победа и загуба. Самият факт, че хората вярват, че не могат да избегнат личната загуба, води до всички проблеми при човешките същества.

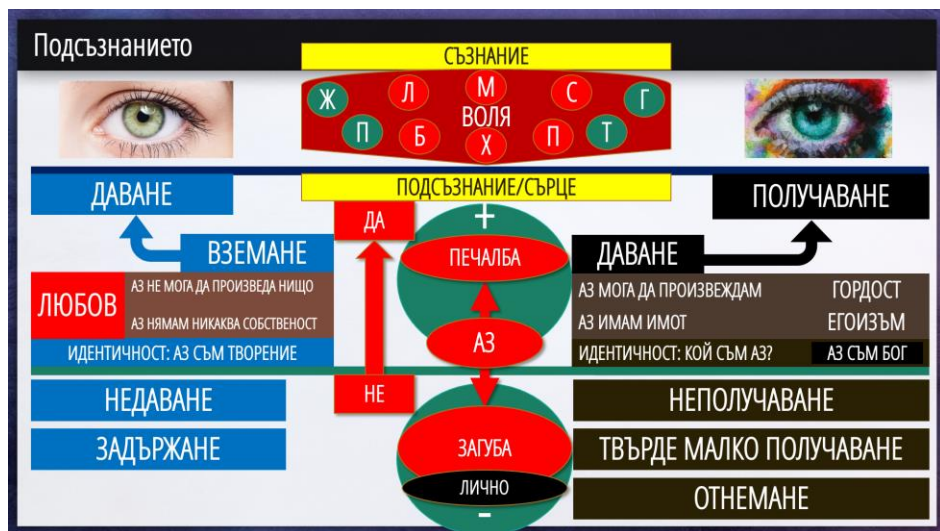
Когато осъзнах, че всички проблеми на човека произтичат от убеждението, че другите могат да му причинят лична загуба, потърсих причината за тази идея. Открих я в перспективата на духа, която символизирам с двете очи. Преди нещо да бъде категоризирано като печалба или загуба, има един вид филтър: гледната точка. Именно това представляват двете очи в горните ъгли на илюстрацията. Духът има едно (духовно) око, през което гледа на всичко. Съществуват само два начина, по които нещата могат да бъдат разглеждани и съответно оценявани.

С окото отдясно на илюстрацията духът вижда печалбата си в това да получи своята нужда. Ако *получаването* се разглежда като печалба, то загубата трябва да е противоположност на получаването, т.е. да *не получи*, да *не получи достатъчно* или *отнемане*. С лявото око на илюстрацията духът вижда печалба в *даването*. Тогава обратното на това, т.е. *недаването* или *задържането*, е загуба.

В този момент е добре да си припомним основния закон на Вселената. Там разгледахме първостепенния принцип на *вземане, за да се даде*, който се отнася за всички елементи, защото всичко функционира и действа като канал. *Задържането* не съответства на този универсален принцип (белите дробове не задържат кислород и т.н.). Законът не ни позволява да задържаме неща, които са взети.

---

¹⁰ Fehr, T., Herrmann, M., Meyer, G., Miedl, S., (2010). Невробиологични корелати на проблемното хазартно поведение в квазиреалистичен сценарий с блекджек, разкрити чрез магнитно-резонансна томография. *Psychiatry Research: Neuroimaging*. 181, 165-173

С кое око виждаме нещата такива, каквито са и с кое се самозалъгваме? Кое око поставя "не" на място, където не може да бъде отнето от човека? Лявото око осигурява на хората възможността винаги да осъзнават своето "не" при всички обстоятелства. Печалбата и загубата там са единствено в действията, които аз самият правя или се въздържам да правя. Взemanето, даването и задържането винаги са мои собствени действия.

Но хамелеонското око вдясно създава измамна представа. Това око внушава, че печалбата зависи от *получаването*, а загубата е резултат от *липсата на получаване*. Това означава, че окото винаги гледа към това, което другите уж правят правилно или неправилно - и към това, което те не правят. Фокусът не е върху собствените ви действия, а върху действията на *другите*. С този възглед вие се поставяте в пълна зависимост от другите хора, за да задоволите собствените си духовни потребности.

Завладяващо и плашещо е да се види, че всеки човек е постоянно зает с другия, за да задоволи духовните си потребности. За кого говорят съпрузите почти изключително, когато идват на консултации? Фокусът е изцяло върху другия човек. Те винаги говорят за неправилното поведение на партньора си.

Ситуацията, в която някой иска да контролира друго лице, произтича единствено от намерението да се гарантира, че другото лице няма да му причини загуби. Това поражда всички механизми за контрол и наблюдение.

Съществуват само тези два начина на виждане на нещата. Единият е, че хората контролират собствените си решения за "да" и "не". След като никой друг не може да мисли вместо него, очевидно е, че "да" и "не" принадлежат на него.

Има и обратен начин на мислене, при който другите могат да му причинят загуба, която той не може да избегне. Докато човек е на печалба и получава това, което отговаря на нуждите му, той все още се чувства комфортно и няма проблеми. Но ако след 35 години изневярата на съпруга излезе наяве и предишното получаване изведнъж се окаже *неполучаване/отнемане*, това създава бреме до края на живота. Защото преобладаващата мисъл е: другият човек ми е причинил загуба.

В тази система има нещо, което играе решаваща роля. Решаващият фактор е дали лицето смята, че това е *лична загуба*. Ако негативното събитие се случва извън нас, например смъртта на дете или злоупотреба, тогава то със сигурност е загуба, несправедливост, нещо лошо. Решаващият фактор за това дали това ще има траен ефект върху съзнанието на човека е дали то се оценява като лична или нелична загуба. Ако в случай 5 младата жена с главоболие е ядосана на неверния си приятел, тогава тя несъмнено приема действията му лично. Тя си мисли: "Той го е направил *на мен*." Ако обаче си помисли, че приятелят не е направил това лично на нея, тогава проблемът ѝ ще бъде решен.

Да, приятелят ѝ със сигурност е направило нещо нередно. Но дали наистина е направил нещо лично на нея? Наистина ли жената е имала обвързваща претенция за неговата вяност? Откъде идва тази претенция към другите?

В търсене на отговор се сблъсках с най-дълбоката част от човешкото съзнание - неговата идентичност. Какво мисли човек за това кой е той?

11. Творец или творение - истинската идентичност на човека

Изискванията на всички мои пациенти към родителите, партньорите, децата, братята и сестрите, приятелите и т.н. показват издигане на индивида над останалите. Това означава, че всички искания произтичат от предположението, че другият човек е длъжен да задоволи моите нужди. Това автоматично го превръща в мой субект, който трябва да бъде на разположение, за да удовлетвори моите нужди. Въз основа на добре известната човешка мотивация - егоизма и гордостта - видях откъде идва тази претенция за превъзходство.

Зад егоизма се крие убеждението: "Аз притежавам собственост". Това означава, че нещо принадлежи лично на мен. Гордостта се поражда от нагласата: "Аз мога да произвеждам". Това означава, че мога да създам нещо от себе си и да го предам нататък. С тази нагласа хората винаги първо дават и искат да получат нещо в замяна. Дори и съзнателно да си мислят, че го правят, без да искат да получат нещо в замяна, това се проявява като самозаблуда, например когато се ядосват, когато дори не им казват "благодаря".

Тъй като всичко се върти около личната загуба и тази мисъл унищожава тялото на човека, се запитах дали човек наистина може да има лична собственост. Разговарях с много хора за техните най-лоши преживявания. Някои от тях бяха загубили дете или детето им е било малтретирано. Въпреки че са минали много години от събитието, родителите все още са обременени и наранени - а физическите заболявания са се засилили.

По-горе описахме тялото като помощно средство за себепознание, като огледало. Всичко, което го разрушава, т.е. разболява го, не може да бъде правилно. Това важи и на духовно ниво, дори ако духът го намира за правилно. Следователно личната загуба трябва да се разглежда като неправилен принцип, именно защото унищожава тялото и пленява духа. И така, откъде идва тази сериозна, всепогубваща мисловна грешка?

Духът трябва да оценява всяко събитие. Ако сега той оценява едно дете като своя собственост и то умре, евентуално в резултат на неестествено събитие, тогава духът унищожава тялото с мислите за тази необратима и голяма лична загуба, защото няма способността да приеме личната загуба. Той не може да загуби. Човешкото същество просто няма способността да каже "да" на личната загуба.

Следователно възниква въпросът: оправдана ли е претенцията да притежаваш нещо? Защо човек, дори и да мисли друго, не може да притежава собственост? Отговорът е прост: защото той не може да създаде нищо. Само ако можеше да създаде нещо, то наистина би било негова собственост. Но тъй като всичко - включително и човекът - функционира като канал, той не може да създаде нищо.

Той може да реализира нещата, има способността да ги сглобява, да ги разглобява, да сглобява нещо красиво с помощта на въображението си, да рисува и т.н. **Но това не е същото като да създаде нещо.** Но това не е същото като да създадеш нещо, защото всеки резултат от човешките усилия възниква от това, което вече съществува, а това, което вече съществува, само се реализира. Детето също се появява *чрез* родителите, но не *от* родителите. В своята грешка обаче човекът си мисли, че може да създава неща и дори живот и че детето идва от него.

По този начин болестта на тялото, както и плененият дух, доказват, че човек греша, когато смята, че нещо му принадлежи. Основният закон на природата също доказва, че нищо не принадлежи на себе си. Твърдението на човека, че той принадлежи на себе си, че тялото и животът му принадлежат лично на него, произлиза от самозаблуда, която трябва да разкрием.

Втората идея от фалшивата мотивация на духа гласи, че той може да произведе нещо от само себе си. Коя от нуждите си човек смята, че всъщност може да произведе сам? Нека отново разгледаме основните човешки потребности. Кислородът ясно демонстрира зависимостта ни от околната среда. Според принципа "*вземам, за да дам*" хората трябва да получават необходимия им кислород от въздуха. Същото се отнася и за водата. Без източник на вода хората умират много скоро. Хората не могат да произвеждат храна, а могат да я приготвят само ако преди това са я взели от природата.

Основната нужда от любов не може да бъде отречена като такава. Всичко в човешкия живот се върти около любовта. Ето защо е важно да се запитае откъде идва любовта. Трябва да сме наясно с това: Ако любовта е потребност на духа, тя може да бъде само въпрос на информация. Духовните потребности като любовта, справедливостта, свободата и сигурността са духовна информация. Те не са енергия в смисъла на електромагнитна вълна, те са чисто духовна информация, изразена в думи или образи. Те не са измерима или осезаема енергия. Едва когато се обработят от духа, те се превръщат от решенията на духа в кората на главния мозък в специфични токови потоци (енергия), които могат да бъдат физически измерени във и върху тялото.

Могат ли хората сами да си създадат любов, т.е. духовната информация, от която спешно се нуждаят? Те производители ли са на информация или са нейни потребители? На физическо ниво не се съмняваме, че средствата само се реализират, не се създават. На духовно ниво също трябва да осъзнаем това: Ние преобразуваме информацията в духа, както тялото преобразува химията. Така можем да забележим, че медиите са успели да се развият толкова силно само защото духът крещи ненаситно за информация. От най-ранна възраст детето седи очаровано пред екрана и попива информацията. Ако днес родителите искат да

накарат децата си да мълчат, те могат да го направят много добре с помощта на мобилен телефон или екран. Децата могат дори да останат без храна за изненадващо дълго време.

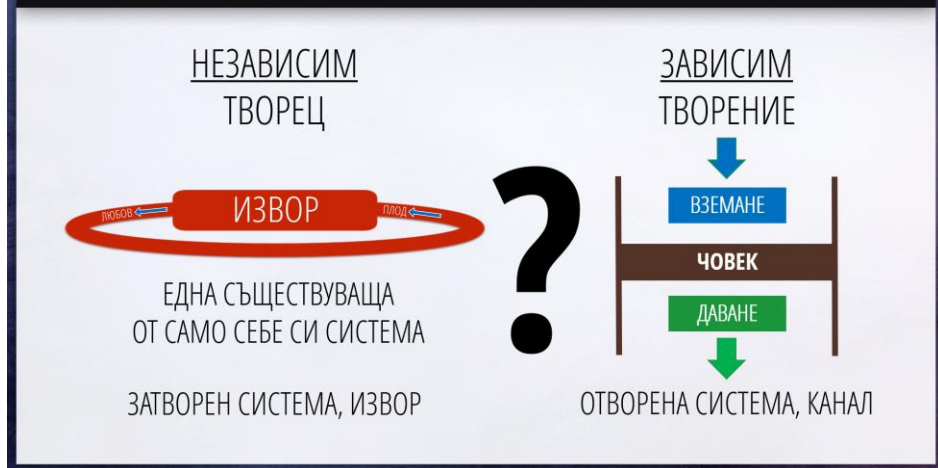
Поради грешката, която се крие в духа, хората смятат, че могат да създават информация - включително любов. Почти всички мои пациенти отговарят утвърдително на въпроса дали могат да произведат такава любов сами. Ако това беше така, тогава любовта нямаше да бъде основна потребност. Тогава всеки би имал свой собствен източник в себе си, където може да произвежда любов и да живее от нея. Фактът обаче, че всички търсят любов и преди всичко искат да бъдат обичани от някой друг, показва, че те нямат любов в себе си. Според закона любовта първо трябва да бъде погълната, преработена и предадена нататък. В един канал има само оборот, но не и производство на основни елементи. Каналът винаги предава само нещо, което преди това е абсорбирал и преработил. Хората не могат да създават нищо ново. Трябва да разберем, че дори когато строим къщи и самолети, ние не създаваме нищо ново, а по-скоро сглобяваме неща от съществуващи материали. Нашите умове са снабдени с много необикновени способности, но не е възможно да създадем дори един основен елемент от нищото.

(Фалшивото) убеждение на човека, че може да притежава или дори да произведе нещо, трябва да идва от някакъв източник. И тази отправна точка е неговата идентичност. „Кой съм аз?“ е това, което духът използва, за да обработва цялата информация.

Има само две идентичности, които принципно са възможни в нашия свят. Или човекът е творение, т.е. канал, или е творец, т.е. източник и следователно Бог. И така, кой е той според човешкия дух? Или вярва: "Аз съм творение", или вярва: "Аз съм творец", т.е. Бог.

Творецът е система, която съществува сама по себе си. Той не се нуждае от нищо, защото е първоизточникът. Той е причината за всичко и следователно е произходът, защото произходът няма причина, иначе би бил и следствие. Това начало е самостоятелно и не се нуждае от усвояване - Творецът няма нужди. Той храни и снабдява всичко в Своето творение от само Себе Си.

Съществуват само две идентичности: Творец и творение

За разлика от Него едно творение по дефиниция винаги е структурирано като канал. То винаги трябва първо да взема, за да дава. Това означава, че всяко творение, без изключение, трябва да бъде структурирано като отворена система и да бъде абсолютно зависимо. И така, на коя страна да причислим хората? Няма съмнение, че човекът функционира като канал и е творение. На физическо ниво това е бързо приемливо за всички, но на духовно ниво човек не вижда грешката си.

Човешкият дух, в своята грешка, мисли, че е Бог. Всеки пациент, с когото говоря за това, обаче веднага казва: "Докторе, никога не съм мислил така!" Това може да е вярно дори за съзнателното мислене. Но трябваше да осъзная, че в моята практика имам само "богове" като пациенти. Винаги очакванията на пациента към неговите близки са тези, които го водят до страдание и в резултат на това до заболяване. Без тези изисквания духът би бил свободен, а следователно и тялото би било свободно от болести.

Като лекар съм изправен пред предизвикателството да докажа на пациента, че вътрешно се смята за бог. Дори това да се случва само несъзнателно или да не е осъзнато: Всеки човешки проблем се поражда от факта, че се издигаме над другите.

Има ясни доказателства, че човекът си мисли: "Аз съм Бог". Вътрешната нагласа на човека може да се разбере по неговото поведение. В него се наблюдава упражняване на власт над другите. Още в утробата на майката човек започва да упражнява власт над другите. А следващата борба за власт започва още при

раждането. Кой е по-силен - майката или детето? Упражняването на власт произтича от идеята, че единият е по-висше същество от другия. Ако съм на едно и също ниво с другия човек, не бих си помислил да се стремя към власт. Ако другият човек не ми носи никаква печалба или не може да сведе до минимум моята загуба, тогава няма нужда да упражнявам власт над него.

Може би сте чували за прочутия експеримент, при който някои ученици са били обявени за затворници, а на други участници в експеримента била дадена пълна власт над затворниците в качеството им на надзиратели. За кратко време нормалните хора се превърнали в зверове. След няколко дни се наложило тестът да бъде прекратен преждевременно, защото надзирателите започнали да измъчват затворниците без никаква причина.¹¹ Всеки, на когото е дадена власт, променя поведението си, рано или късно злоупотребява с властта и повече не иска да се откаже от нея. Само когато някой успее да се освободи от погрешното схващане за фалшива самоличност, той ще може да се справя правилно с властта, когато е снабден с авторитет.

Упражняването на контрол над другите разкрива вътрешната ви нагласа. Никой не обича да бъде контролиран. Въпреки това много хора се стремят да контролират другите - по много различни начини. Един човек инсталира камера в колата на жена си, за да е сигурен, че тя не му изневерява. Други контролират мобилния телефон на партньора си или на детето си. Разбира се, всеки иска доброто, но доброто за себе си.

Хората също се изживяват като съдници и обичат да оценяват поведението на другите. Кой е критерият за тяхната преценка? Разбира се, само собствената им личност.

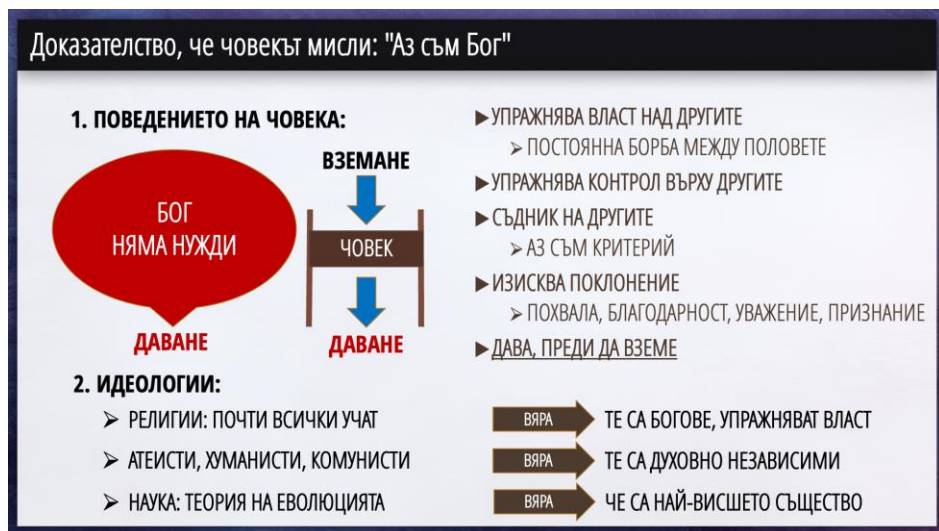
Хората изискват различни форми на поклонение. Той вярва, че има право на похвала, благодарност, уважение или признание от своя партньор. Ето защо той го очаква и изисква.

Имах пациент, който беше организиран голямо парти в ресторант. Когато се прибрал вкъщи и прегледал сметката, която вече бил платил, разбрал, че ресторантьорът му е платил с 200 марки по-малко. Искал да бъде справедлив и на следващия ден занесъл останалата част от парите на наемодателя. Докато моят пациент бил при наемодателя и му плащал парите, той и съпругата му пиели сок.

---

¹¹ Banks, C. W., Haney, C., Jaffe, D., Zimbardo, P. (1971): The Stanford Prison Experiment: A Simulation Study of the Psychology of Imprisonment (Експериментът в затвора Станфорд: симуляционно изследване на психологията на лишаването от свобода). Проведено през август 1971 г. в Станфордския университет.

Той предположил, че не трябва да плаща за сока, тъй като доброволно е дал на хазяина 200 марки. Но когато хазяинът си поискал 5,80 марки, пациентът реагира гневно и не се върнал в тази кръчма през следващите 15 години. Тогава защо моят пациент беше платил толкова много допълнителни пари? Нима го е направил "за нищо"? Защо искаше възнаграждение за своята доброта? Ако не беше бог, хазяинът нямаше да му дължи нищо за неговата честност, нали?

Най-яркото доказателство, че човекът се смята за Бог, е фактът, че той уж дава, преди да вземе. Бог няма нужди, Той само дава. Човекът е канал, той винаги трябва да взема, преди да дава. Ако се случва обратното, тогава той трябва да е уж бог, иначе не би действал по този начин.

Съществува и друг подход, който разкрива нашата опасна основна грешка. Тя може да се види в различните идеологии, които са написани в толкова много книги. Един от примерите са религиите. Всички основни религии проповядват вяра, в която хората упражняват власт или принуда, която след това ги превръща в богове. Всяка система, която упражнява принуда върху хората¹² и им диктува какво трябва или не трябва да правят, се основава на тази заблуда.

¹² За разлика от това, последицата не трябва да се отъждествява с принудата, тъй като тя не принуждава хората да се променят, а (само) им показва границите и последиците от тяхното поведение.

Съществуват и светогледите на атеистите, хуманистите и комунистите. Всички тези философии имат една основна обща черта: убеждението, че хората са духовно независими. Това означава, че хората сами произвеждат своята любов и духовни потребности. Тяхната грешка се разкрива в трудни моменти, когато тези хора рухват, защото съпругата или детето им умрат. Това показва, че те са всичко друго, но не и духовно независими. Тяхната идеология произтича от гледната точка на един бог - но ако те бяха бог, би трябвало да са духовно независими.

Голяма част от науката също се основава на една дълбока грешка, а именно теорията за еволюцията. Тя е в основата на убеждението на науката, че по-висше същество може да се появи от по-нисше, стига да има достатъчно време и съставки за това. Тогава човешкото същество като най-висше същество в тази система на мислене неминуемо е бог.

Откъснат от всички детайли, той има общ фалшив корен за всички идеологии, религии или светогледи. В крайна сметка всички те са само клони и клонки на едно дърво. Този корен е вътрешното убеждение на човека: "Аз съм Бог". И хората се държат по абсолютно един и същ начин, като всеки човек се смята за по-добър, по-умел или по-хитър от другия. Всички се състезават помежду си. Хората съдят другите хора, искат да ги контролират и потискат, дори до степен на насилие, война и убийство.

Положението не е по-добро и в самите религии, както и в християнството. Всеки се смята за бог и се държи по този начин. Виждаш себе си по-високо от ближния си. Последниците са също толкова лоши, колкото и за нерелигиозните хора. Много войни са се водили по чисто религиозни въпроси.

Изброените по-горе поведения и идеологии на човека доказват, че той се смята за нещо повече от творение. **Ако той беше в истината за себе си** - която разумът и видимите факти не могат да отрекат - тогава нямаше да има арогантност, властолюбие, съревнование, мерене на сили, принуда и насилие.

Единственото решение на основния човешки проблем е да се признае правилната идентичност. Това винаги ще доведе до единство и мир. Ако човекът мисли: "Аз съм творение", тогава има място и пространство за всички. Националността, различните способности, цветът на кожата, различните размери, дрехи, вкусове и различните задачи не биха предизвикали напрежение, сравнение или конфликт. Всеки ще вижда себе си равнопоставен с ближния си. Никой няма да претендира, че знае по-добре или може да се справи по-добре. Няма да сме в постоянна конкуренция помежду си. Само боговете трябва да се измерват и сравняват помежду си. Няма да има борба за власт между творенията, никой няма да трябва да съди другия. Нямаше да има и нужда от контрол. Нямаше да има насилие,

убийства или войни. Следователно решението на всички проблеми е в правилното разбиране: Кой съм аз всъщност?

Ако живея в идентичността: "Аз съм творение", тогава изпълнявам закона. Като творение знам, че не мога да произвеждам нищо и нямам собственост. Преди да дам, първо трябва да взема нещо. Това важи както за физическите нужди, така и за любовта (като съвкупност от духовни нужди). Ако не задържа нищо за себе си, а го предам нататък, винаги имам печалба, защото моята печалба се състои в даването. Винаги, когато имаме любящи мисли към нашите близки, ние сме удовлетворени и се чувстваме добре!

Ето защо самопознанието е толкова важно. Всички ние се самозалъгваме поради вродена лъжа за себе си. Тази лъжа се състои от фалшива идентичност. Вярваме, че сме някой, който не сме и никога не можем да бъдем. Това започва още при зачеването и продължава до смъртта. Произходът на всички негативни неща е самозаблудата и издигането на едното над другото. Не сме виновни, че сме родени с тази лъжа. Но веднага щом видим и разпознаем грешката, трябва да потърсим решение, за да се отървем от нея. Защото ако я запазим, тази грешка неизбежно ще ни унищожи.

Следователно проблемът на човека се крие в него, а не извън него. Ето защо не можем да намерим решение извън себе си. Законите, държавните и църковните правила не могат да решат проблема. Всеки човек е индивидуален и следователно може да реши проблема си само вътре в себе си. Трудността обаче се състои в това да признаете, че имате вътрешен проблем. Докато грешите и винаги търсите проблема извън себе си, никога няма да намерите истинско решение.

12 Кой понася загубите?

Мисълта, че сте претърпели лична загуба, може да характеризира остатъка от живота ви. Бих искал да опиша това в някои много трудни случаи.

Случай 9: По време на престоя си в чужбина се запознах с млада жена в началото на 20-те години, която страдаше от депресия в продължение на 5 години и многократно имаше мисли за самоубийство. Обикновено мислите за самоубийство произтичат от фалшивата идентичност "Аз съм Бог". Какво се беше случило? Преди 5 години с жената, която по това време все още била момиче, се свързал приятел от детската градина. Той я поканил да отидат в едно кафене в града. Дори бил попитал родителите ѝ дали може да я вземе със себе си. Мъжът я взел с кола. В колата обаче имало още трима мъже. Те спрели по пътя, изнасилили момичето и почти го убили. Изпитвайки смъртен страх, тя някак си успяла да избяга и потърсила помощ в съседното село. Мъжът, който уж искал да ѝ помогне, я качил в колата си, за да я изнасили отново и едва не я пребил до смърт.

Това момиче е преживяло две ужасни събития в бърза последователност. Грешно ли е това, което мъжете са направили с нея? На 100 процента. Но каква е причината тя да страда толкова много психически след 5 години? Дали все още е събитието, или как го възприема?

Дали травмите, които не можем да променим, правят живота ни труден? Или това, което мислим за травмата? Изненадващо е, че много жертви на изнасилване имат начин на мислене, който е неразбираем отвън. Младата жена изпитваше угризения, че тези ужасни неща са ѝ се случили. "Не си се качила в колата, за да бъдеш изнасилена - намесих се аз. Но жената не се съгласи: "Не, можех да го предотвратя!". Нейното разкаяние, мисълта, че е можела да го предотврати, идва от идеята: "Аз съм Бог" или "Аз предварително знам какво може да се случи". Но никой не знае какво ще се случи в бъдеще. Въпреки това жената е твърдо убедена, че е направила нещо нередно и затова е била изнасилена.

Този случай показва ужасно погрешния мисловен процес на човешките същества. Трудно е да се покаже на пациентите тяхната грешка, когато те са дълбоко убедени, че са прави. Въпреки това, за щастие, има добри аргументи в полза на разкриването на грешката. Затова попитах жената: "Какво ви причинява мисълта, че се обвинявате?". Нейният отговор беше: "Мисълта не ми носи нищо добро".

В този момент жената със сигурност беше права. Моля, проверете сами как се чувствате, когато имате мисли за вина. Тялото реагира незабавно и ясно сигнализира: Това е несвободна и невярна мисъл. Това е първото доказателство, че жената е анализирала събитието неправилно. Второто доказателство беше

нейната депресия, объркването на телесните ѝ процеси. Нейното страдание доказваше, че преценката ѝ, т.е. мислите на жената, бяха погрешни и не биха могли да бъдат верни.

Съответното лице не носи отговорност за престъплението. То обаче трябва да се стреми да направи всичко възможно, за да избегне използването на това деяние срещу себе си и да се самоунищожи в резултат на това. За да направи това, то трябва да има решение на своя проблем.

Случай 10: Пациентка в напреднала възраст е имала силна кашлица в продължение на почти две години. Кашлицата не изчезвала нито чрез инхалации, нито с лекарства. Чувах кашлицата още от чакалнята. Освен това тя страдаше от рак на корема в продължение на 20 години, което беше довело до незадържане на пикочния мехур в продължение на 10 години. Пациентката трябваше да изпразва пикочния си мехур на всеки 30 минути. Комбинацията от кашлица и инконтиненция била много стресираща за нея и не можела да бъде преодоляна дори след няколко операции.

Историята на пациентката е следната: Майка ѝ никога не я е хвалела. В детството и юношеството ѝ майка ѝ само се е възползвала от нея и предпочитала братята ѝ. Майка ѝ починала преди 20 години. Поради това пациентката вече не можела да компенсира тази липса по никакъв начин. Сега, дори и на почти 80-годишна възраст, тя все още страда от факта, че майка ѝ не я е похвалила. На практика майка ѝ била в списъка на длъжниците.

Какво е необходимо, за да се оправи? Тя трябва да признае грешката, че майка ѝ не ѝ дължи похвала. На пръв поглед това звучи много сурово, но тя би трябвало да е нещо повече от дете - а именно Бог - ако майка ѝ трябва да я хвали. По време на консултативния сеанс за функциите на човека и закона на природата ѝ обясних: "За да стане човек здрав, е необходимо да обича майка си и така да я освободи от вината. Мисълта, че майка ти само се е възползвала от теб, е стресираща и тялото ти ясно го доказва".

Тъй като пациентката беше вярваща жена, я посъветвах да се обърне към Бог с молба да ѝ помогне да промени отношението си към майка си, за да може да я обича. След три седмици пациентката се върна в кабинета. Въпреки че седеше по-дълго в чакалнята, не чух повече кашлица. Когато влезе в стаята за лечение, тя заяви, че сияе от радост: "Не съм кашляла, откакто ви видях за последен път, и пикочният ми мехур отново работи перфектно". По време на вечерната си молитва тя беше изразила пред Бога това желание за любов към майка си и в резултат на това се беше възстановила.

Духът ни е отговорен за това, което се случва в тялото ни. Духът причинява проблеми на тялото, защото смята, че другите му дължат нещо, от което той абсолютно се нуждае.

Случай 11: Пациентка на възраст около 60 години е с напреднал рак. Историята на живота ѝ не беше никак приятна. На тригодишна възраст майка ѝ се отрекла от нея и я изоставила. На 13-годишна възраст била изнасилена от брата на своя приятелка. По-късно, без да знае, се омъжва за мъж педофил, който насилва децата им. Когато научава за това, тя се развежда с него, но нанесените вреди остават в съзнанието ѝ като лична загуба. Осем години след развода тя се разболява.

Нека се поставим на мястото на тази жена. Тя е била обидена многократно. Това е започнало още в ранното ѝ детство. Могат ли тези, които са я обидили, да компенсират своята вина? Не, несправедливостта, която е преживяла, не може да бъде поправена. Но чувството ѝ за справедливост го изисква. Тя не може да изключи желанието си за справедливост. Така тя се самоунищожава поради невъзможността да задоволи чувството си за справедливост.

Без значение какво е съдържанието на една мисъл, всички мисли произлизат или от истината, или от лъжата за самия себе си. Няма нищо междинно, дори неутрална зона. Истинският проблем винаги е само една лъжа за нас самите. Тъй като всичко това се случва в подсъзнанието в бърза последователност, ние трябва съзнателно да поставим под въпрос начина си на мислене за събитията, свързани със загубата.

Затова искаме да разгледаме основните разлики между двете идентичности "Аз съм Бог" и "Аз съм творение".

Зависимост:	Ако съм Бог, аз съм духовно <i>независим</i> , защото съм производител на информацията, от която се нуждая. Ако аз съм творение, тогава моят дух е канал и аз съм духовно <i>зависим</i> , автоматично от моя Създател.
Собственост:	Ако Аз съм Бог, <i>всичко</i> ми принадлежи. Като творение обаче <i>нищо не може да ми принадлежи</i> .
Автономност:	Ако съм Бог, правя всичко от себе си и извън себе си. Като творение не мога да правя нищо от себе си. Аз само давам това, което съм взел преди.
Отправна точка:	Ако аз съм Бог, <i>всичко се върти</i> около мен. Ако аз съм творение, <i>нищо не се върти</i> около мен.

В края на мисловния процес винаги остава само категоризацията на печалбата или загубата. Личната загуба обаче не може да бъде приета. Ето защо остава да се отговори на въпроса: Съществува ли наистина личната загуба или тя е илюзия? Въз основа на разрушителния ефект върху тялото на човека, който мисли за загуба, безнадеждността на духа и според закона на природата, личната загуба трябва да бъде разкрита и разбрана като измама.

Кой беше онеправдан?

ИСТИНАТА ТВОРЕНИЕ	ИДЕНТИЧНОСТ	ЛЪЖАТА АЗ СЪМ БОГ
<ul style="list-style-type: none"> ▶ ДУХОВНО ЗАВИСИМ ▶ НИЩО НЕ МИ ПРИНАДЛЕЖИ ▶ НЕ ПРАВЯ НИЩО ОТ СЕБЕ СИ ▶ НИЩО НЕ СЕ ВЪРТИ ОКОЛО МЕН <p>ТВОРЕЦЪТ ПОЕМА ЗАГУБАТА АЗ НЯМАМ ЩЕТИ АЗ <u>НЕ</u> СЪМ ЖЕРТВА</p>	<p>ЗАГУБА НА СЪПРУГ/СЪПРУГА ЗАГУБА НА ПРИЯТЕЛИ ЗАГУБА НА РОДИТЕЛИ ЗАГУБА НА ДЕЦА ЗАГУБА ПОРАДИ СЕКСУАЛНО НАСИЛИЕ ВСИЧКИ ВИДОВЕ ЗАГУБИ</p> <p>КОЙ ПОЕМА ЗАГУБАТА?</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▶ ДУХОВНО <u>НЕ</u>ЗАВИСИМ ▶ ВСИЧКО МИ ПРИНАДЛЕЖИ ▶ ПРАВЯ ВСИЧКО ОТ СЕБЕ СИ ▶ ВСИЧКО СЕ ВЪРТИ ОКОЛО МЕН <p>АЗ ПОЕМАМ ЗАГУБАТА ЗАГУБАТА Е ЛИЧНА АЗ СЪМ ЖЕРТВАТА</p>

Ако някой не е в състояние да преработи несправедливостта, която е преживял, от гледната точка на творение, той остава в капана ѝ до края на живота си и трябва да страда от болести и физическа болка. Разговарял съм с някои хора, които след 40, 50 или 60 години, през целия си живот, все още страдат, защото в детството им се е случило нещо лошо. Ние нямаме избор. Трябва да пресмятаме и оценяваме всичко, което преживяваме. Трябва да го обмислим и не можем да избегнем, да отменим или да пропуснем това последващо мислене. Свобода на мисълта обаче има тогава, когато знам от каква гледна точка я мисля. Всеки, който възприеме перспективата на творението, която е истината за нас самите, става свободен и в зависимост от тежестта на заболяването - здрав.

13. Поглед към природата - каква е ролята на микробите в болестта?

Често срещам ушни инфекции при моите пациенти. Има бактерия, която може да се открие в много възпалени уши. Тази бактерия се размножава, тъй като по тъпанчето или в ушния канал растат грануляции (така наречената "дива" плът без кожа). Тъй като и докато бактерията намира хранителните вещества, от които се нуждае, тя може да се размножава и да произвежда своя продукт.

Откъде трябва да започне лечението? Трябва ли да се борим с микробите или с възпалението? В медицината имаме и двата подхода. В повечето случаи антибиотикът се комбинира с кортикостероид, за да се намалят и двете едновременно. Ако обаче причината за възпалението не е отстранена, тези лекарства имат само временен ефект, а понякога нямат никакъв ефект.

Успях да наблюдавам как това се случва в голям брой случаи.

Случай 12: 60-годишен пациент идва за лечение с тежко възпаление на дясното тъпанче. Използвах обичайните медикаменти, за да спра възпалителния процес. Но по време на лечението възпалението всъщност се влоши, а не се подобри. Затова поговорих с мъжа за неговата житейска ситуация. Той беше в сериозен конфликт, който нямаше да бъде разгледан в съда още три седмици. Нищо не му помагаше, докато не приключи съдебното заседание. Тогава възпалението изчезна под въздействието на приложената терапия и микробите вече не се размножаваха (микробите не могат да бъдат убити, а само намалени, те винаги остават налични в неактивна форма). Кое направи пациента здрав - терапията или промяната в мислите му?

Бактериите могат да произведат нещо само ако имат храна - а тялото трябва да им я даде. Ето защо бактериите също са ефект от възпалението, а не негова причина. Бактериалната инфекция също може да причини увреждане чрез произвежданите от нея токсини, но винаги като вторичен случай, а не като причина.

Следователно патологичното размножаване на микроорганизми винаги се предшества от възпаление в организма, както при бактериите, така и при гъбичките. Следователно мога да използвам антибиотик, ако токсините, произведени от микроба, са вредни за организма. Но това не лекува възпалението, защото не се бори с причината. Трябва да обясня на пациента откъде идва заболяването му. Щом възпалението изчезне, изчезва и активността на микробите.

Микробите могат да се развиват само там, където организъмът им дава пространство и храна. Микробите могат да се активират по всяко време. Само гостоприемникът решава кога да дава храна на микробите и кога не. Това е единственият начин, по който един вирус може да бъде произведен от организма и използван като възпалителен фактор.

Случай 13: Пациентка на възраст около 60 години идва в практиката с едностранен херпес на дясната страна. При херпеса се образуват мехури в кожата покрай нерва. Преди да се появят тези мехури, имате болка в продължение на около три дни, без да виждате нищо. Когато се появят мехурите, ни казват, че става въпрос за вирус. Но откъде идва този вирус, кой го произвежда? Защо и как само в тази част на тялото? Кой контролира локализацията?

Разказах на пациентката за двете страни на тялото, за взаимно свързаните мозъчни полукълба и за наследството от бащата и майката. Там, където има неудовлетвореност и конфликт в отношенията, се проявява и болестта. На пациентите често им е трудно да разберат, когато им обяснявам, че болестта идва от техните мисли. Между другото, конвенционалната медицина също признава стреса като отключващ фактор за появата на херпес. От моите консултации знам, че страната на тялото с доминираща ръка е страната на тялото, която е повлияна от отношенията с майката или партньора. Затова обясних на жената, че заболяването ѝ е предизвикано от мисленето в лявата страна на мозъка и че трябва да е било нещо негативно. Трябва да е било лична загуба, нещо, с което не е била съгласна, което е причинило увреждането на тялото. Тялото не може да лъже.

Тя ми разказа за почивката, от която тъкмо се беше прибрала, че всичко било наред и не е имало никакви спорове. Майка ѝ била починала преди пет години. Когато попитах за датата на смъртта ѝ, тя съвпадна с почивката, а първите мехури се появили на следващия ден. След това пациентката описа как си е спомнила за майка си по време на почивката и е скърбяла за нея.

Скръбта е болезнена и опасна мисъл, защото ви разболява. Скръбта доказва, че все още искате нещо от другия човек. Но този човек е починал и вече го няма. Ако мислехте само за починалия човек, без да го възприемате като голяма загуба за вас, тялото ви нямаше да произвежда вирус по заповед на духа ви. В действителност обаче всеки се самосъжалева, защото вече майка им я няма или са загубили някой друг човек. Ето защо хората се чувстват зле и се възприемат като жертви на смъртта на близките си. Този вид мислене пречи на хората да преработят правилно събитието и води до заболяване. Дали са замесени и микроорганизми, или не, е без значение за погрешното мислене като

действителна причина. Това със сигурност играе роля в лекуването, но не и в отстраняването на причината.

В природата съществуват фундаментални взаимоотношения, които не могат да бъдат променени. Според тях един макроорганизъм винаги доминира над един микроорганизъм. Това е вярно без изключение. Въпреки това се разказва и преподава обратното. Ето защо природата с нейните очевидни процеси трябва да се приема за стандарт, а не твърденията на така наречените експерти. Микробите, които живеят от гниене, например, винаги присъстват навсякъде. Очевидно е, че от микробите не зависи кога една ябълка, която е все още на дървото или дори след прибирането на реколтата ще изгние и микробите могат впоследствие да я "смелят".

Висшите организми винаги доминират над по-нисшите форми на живот. Ако беше обратното, нямаше да има висши организми, а следователно и хора. В червата и по кожата ни има повече микроби, отколкото клетки в цялото ни тяло. От гледна точка на броя им те би трябвало лесно да могат да ни "изядат". Очевидно е обаче, че те не могат и не го правят, защото живеят заедно с нас.

В обобщение: Микробите, независимо дали са вируси, бактерии или гъбички, не могат да бъдат истинската причина за нашите заболявания. Духът, който е по-висш от материята, определя тялото, включително въздействието на микробите. Затова е изключително важно да имаме точна представа за структурата и функциите на човешкото тяло и неговите нужди.

14. Зависимостта на човека от източника на любов

Поради погрешното схващане в съзнанието на човека, че е бог, той се възприема като духовно независимо същество. Затова не е лесно да се обясни зависимостта на човек, който се смята за независим от източника на любов (също и в смисъл на източник на информация). Въпреки това никой не може да отрече, че всеки процес в човека започва с приемането на информация. Независимо от начина, по който се получава, независимо дали чрез виждане, чуване, помирисване, вкусане или усещане, информацията трябва да премине през процес на оценка, преди да бъде усвоена. Вече видяхме общ преглед на начина, по който това става. Сега искаме да опишем този процес по-подробно.

Едно малко момче в Канада каза на майка си след моята лекция за човешкия дух: "Майко, знаеш ли, че сега не можеш да накараш духа ми да се упражнява на пианото?" Децата са фантастични същества. Те често разбират връзките интуитивно много добре. То знае, че майка му не може да го принуди. Но защо момчето все пак се упражнява на пианото, ако майка му настоява? Защото съзнанието му е зависимо от майка му. Духът винаги действа самостоятелно, но никога не е независим. Той трябва да задоволява духовните си потребности от някакъв източник. Тъй като за момчето това е майка му, то се подчинява, дори и това да не го устройва особено.

Друго доказателство за зависимостта на духа е фактът, че той може да бъде наказан да направи нещо, което обикновено не би направил по собствена воля, чрез награда или заплаха от наказание. Често наблюдавам това в практиката си. Детето седи и не иска да си отвори устата, въпреки че майката го моли: "Моля те, моля те, отвори си устата!". Детето обикновено притиска устата си още повече. Ако след това майката обещае да купи любимия сладолед тогава, устата се отваря, защото духът на детето се съгласява с наградата.

Но в един момент детското съзнание вече не може да се задоволи с предложенията на майката и тогава обещанията или заплахите вече нямат значение. Тогава детето прави каквото иска, без да се съобразява с майката.

Вече разбрахме три важни неща за духа:

1. Духът е затворена система и не може да бъде контролиран отвън. На духа може да се влияе отвън, но само той определя дали да приеме това влияние, или не.
2. Духът може да контролира само себе си и го прави отвътре.
3. Духът е винаги активен, т.е. в него не съществува пасивност.

Тъй като духът се определя от своите потребности, информацията, предлагана отвън, трябва да отговаря на неговите потребности, т.е. информацията трябва да бъде оценена като вярна, за да бъде възприета. Духът може да възприема само истината или това, което смята за истина. Затова той трябва да проверява всяка информация, преди да я приеме.

Как и с какво духът проверява информацията, за да разбере дали е вярна и дали отговаря на нуждите му? Претеглянето на информацията изисква критерий, по който да се извърши проверката. Този критерий може да бъде обективен, т.е. абсолютен и сигурен, или субективен и следователно несигурен. Във всеки случай критерият, използван за претегляне, играе решаваща роля. Вече разгледахме разликите между обективните и субективните стандарти в глава втора.

Ако тестът покаже, че информацията е вярна, тя се приема за достоверна. Това създава връзка между *вярване* и *приемане*. Тъй като никоя информация не възниква сама по себе си, духът едновременно с това се доверява на източника на информацията. За да може духът - който винаги трябва да се разбира като личност - да се доверява, източникът, от който приема, също трябва да има дух. Това означава, че тук става дума само за други хора - или дори животни. Любовта не може да бъде получена от дърво или химичен елемент. Вярват на информацията, следователно се доверяват на човека. Ако слушате експерт по даден въпрос и сте съгласни с него, значи се доверявате на този експерт и вярват на неговата информация. Дали това е разумно в отделните случаи, е друг въпрос.

След като информацията бъде усвоена, останалата част от процеса протича в бърза и регулирана последователност. Решението на духа предизвиква електрически ток в кората на главния мозък, който се насочва точно към тялото. Тялото трябва да реагира по съответния начин. Разбира се, то трябва да реши колко и каква храна да приеме и т.н. Духът трябва да задоволи нуждите на тялото. Ако духът не го прави и реши да остави настрана нуждите на тялото, то ще умре в обозримо бъдеще.

Само на изхода човек може да изпълни целта на своето създаване. С правилната идентичност човекът ще бъде свободно същество. Въпреки че ще остане зависим, той винаги ще бъде свободен. Но на входа на духа, в идентичността, се намира лъжата: "Аз съм бог". Тази лъжа ни съпътства през целия ни живот, ако не я открием и отстраним. Тази лъжа за самите нас ни убеждава, че сме източник на любовта. Това разрушава връзката с истинския източник на любовта и ние вече не можем да се свържем отново в нея. Законът за зависимостта избледнява на заден план в нашето ползрение, макар че, разбира се, все още е в сила. Тогава си мислим, че очевидно вече не се нуждаем от никаква информация за нашия дух и в това отношение живеем от нищо. Това е голямата измама, в която се ражда всеки човек.

Животът на човека обаче ясно доказва, че той не може да бъде независим. Той винаги е зависим на входа. На изхода обаче човек е независим. Това, което правя с любовта, която съм получил, зависи изцяло от мен. Никога не мога да направя нещо лошо от любов. Когато съм се нахранил, съм свободен да реша какво да правя с енергията, която съм поел. В същото време нямам свободата да ям каквото си поискам. Ако ям нещо, което не може да ми даде енергия, тогава то не е добро. Не е наш изборът "какво" и "от какво" трябва да получаваме. Тези въпроси не зависят от решението или свободната воля на което и да е същество. Всички наши нужди са фиксирани. Нашата свобода е да решим какво да правим с ресурсите, които сме приели, за да задоволим нуждите си.

Колко неща можете да направите от любов? Безкрайно много. Човека има много повече възможности от един мъртъв компютър, който вече може да произведе много диференциран резултат от електричеството и програмите си. Защото на изхода ние сме свободни.

Най-важното осъзнаване, което трябва да постигнем, е отговорът на въпроса: "Кой съм аз?" Без избор или отговорност, аз съм в грешка от самото си раждане. Подсъзнателно вярвам, че съм някой, който не мога да бъда. Първо трябва да осъзнаем тази фалшива самоличност, за да може да настъпи промяна и да излезем от лъжата.

На мен например ми омръзна да вярвам в лъжа, която само ме заблуждава и затруднява живота ми. Истинският проблем не е в моите близки или в околната среда. Там със сигурност има обстоятелства, които не са правилни. Но аз мога наистина да направя нещо за хората около мен само ако съм канал, ако вече не се стремя към нищо за себе си и ако живея в истината. Когато в сърцето има мир, няма конфликти и разрушения. Това състояние обаче никога не може да бъде постигнато със закони или мерки. Проблемът на човека се крие в самия него. Как би изглеждал един съвършен свят само след две седмици, в който всички ние изведнъж сме доведени в измаменото си състояние?

Когато се променям вътрешно и се връщам към истината и закона на природата, правя добро около себе си. В противен случай трябва да принуждавам семейството си и близките си да правят добро, защото това е моето "добро". Затова остава да стигнем до заключението: Първо, трябва да променим нещо в себе си. След това можем да излезем и да кажем какво мислим и какво е правилно. Така можем да оказваме влияние в полза на доброто. Дори ако нашето добро влияние не бъде възприето от другите, ние поне сме изпълнили целта на нашето създаване.

Както е описано, има само две идентичности: Творец или творение. Творецът е самосъществуваща и самодостатъчна система. В същото време Творецът е

независим и е източник на своето творение. Харесва ми да използвам кръговрата като символ на Твореца. Всяко творение, включително и човека, е подчинено на закона за *взема, за да даде*. Това прави творението канал, отворена система и то е зависимо. Кое тогава е било първо?¹³ Ясно е, че Творецът може да бъде само причина, а творението - само следствие.

"Любовта" е използвана тук няколко пъти като термин за съвкупността от духовни нужди. Как може да се определи любовта? В крайна сметка любовта е средството, от което хората се нуждаят преди всичко, за да функционират. Разбира се, любовта е нещо субективно и всеки човек ще отговори на въпроса за любовта индивидуално. В същото време всеки човек в крайна сметка отговаря положително на въпроса дали се нуждае от любов. Съществува ли избор между това да се нуждаеш от любов и да се нуждаеш от това да бъдеш обичан? Не. нашият дух функционира само чрез любов. Любовта включва всички духовни потребности като свобода, справедливост, хармония, признателност, сигурност и много други. Всички тези неща са неизменна потребност за нас. Така сме създадени ние, хората.

Като човек, който особено държи на хармонията, се стремя да удовлетвори всички. Чувствам се добре в атмосфера, в която всички са "мили един с друг". Но какво се случва с моята нужда от хармония, когато нещата се развиват по различен начин? Родителите ми се разделиха, когато бях на 8 години. Седмица по-късно се разболях от хепатит Б - вирусна инфекция. Можете ли да предположите какво я предизвика? Никои не би се усъмнил, че раздялата на родителите нанася вреда на децата. Но как един вирус попада в черния дроб? Защо се случва нещо физическо, ако има проблем на психическо ниво? Защото детето е зависимо от любовта на своите родители.

Избрах ли да се разболея тогава? Не можех нито да избира, нито да не избира семейството си. На 8-годишна възраст вече мислех за планиране на собственото си семейство и мечтаех да се оженя. Момичетата винаги са привличали вниманието ми. В тях търсех хармония и любов. Всъщност се ожених рано, защото трябваше да получа своята хармония. Всеки мъж има своя собствена представа за жената, която иска. Но тези идеи невинаги се осъществяват.

---

¹³ Вероятно знаете популярния въпрос: Кое е било първо? Яйцето или кокошката? Този въпрос не е маловажен. Отговорът може да бъде само: Кокошката и петелът са създадени от Бог преди яйцето. Кокошките могат да снасят яйцата си без петел, но никога няма да произведат пиле. Условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може животът да се възпроизвежда, са много и не са едноизмерни.

Фактът, че се нуждаем от хармония, справедливост и т.н., не е избор. Това е заложено в съзнанието ни. Или задоволяваме тези нужди, или ставаме нещастни и болни. Намерих определение на любовта, въз основа на тялото. Ако има "липса на любов", тялото се разболява. Какво прави любовта с тялото? Видът любов, който аз определих, означава, че тялото вече не може да се разболе. Когато духът възприеме тази любов и я упражнява, мозъчните вълни карат тялото да функционира правилно. Защото не само нуждата от любов е определена, но и ефектът от електрическия ток, чрез който духът - в образа на пианиста - натиска клавишите, така че цялото тяло да бъде правилно управлявано. Човек не може да избира от какво се нуждае. Изборът се състои единствено в решението как човекът да използва това, което преди това е взел.

И така, какво е любовта? Моето определение съчетава двете измерения - интерес и свобода. Като такива и двете нямат граници и следователно са безкрайни. Ако осъзнаем любовта в тази форма, тогава сме свободни същества, които вече не могат да бъдат наранявани от никого. Любовта е решението на всички човешки проблеми. Любовта е максимален интерес към другия човек. Защо е важен интересът за любовта?

Любовта трябва да е максимално заинтересована от другия човек. Човешката любов също е способна да проявява голям интерес към другия човек. Това обаче е интерес към другия заради мен, а не интерес към другия безкористно. Всяка майка обича детето си. Но дали тя иска нещо от детето си, или не иска нищо? Знаем, че майките биха положили живота си за своите деца, защото са привързани към тях. Когато обаче децата не правят това, което се очаква от тях, майките често

се намесват. Огромно мнозинство от моите пациенти казват, че имат или са имали доминираща майка. Майките са способни да принуждават и обуславят децата. Но никой човек не обича да бъде обуславян.

Човек може да проявява огромен интерес към друг човек по собствено желание - в края на краищата, той се нуждае от него за своята любов. Вследствие на това той не може да се откаже от другия човек. Любовта е истинска любов само когато има интерес към другия човек безкористно, а не *от* самия човек. Това е възможно само ако любовта дава на другия човек 100% свобода и го уважава на 100%.

Хубаво би било да живеете с човек, който изпитва такава любов нали? Някой, който е готов да даде живота си за мен, но ми дава пълната свобода да правя това, което искам? Това би било перфектната връзка. Кое според вас е по-трудно: да покажеш максимален интерес към някого или да дадеш пълна свобода? Когато човешката любов вече не принуждава и не поставя условия, тя се опитва да бъде безразлична и се обръща към външното. Вътрешно обаче желанието да доминира над другия човек обикновено продължава да съществува. Истинската любов, от друга страна, не използва принуда за да върши добро.

Защо всъщност хората трябва да принуждават другите да вършат добро? Дали наистина става дума за безопасността или благополучието на другите, или за собствените им цели или защита? Дадено правило или разпоредба често се оправдава с отговорността на индивида към общността и любовта към другите. Но определението за любовта показва: всеки, който използва принуда и сила, е извън истината. Истинската любов не поставя стимули за каквото и да е вид поведение, тя не обуславя. Обуславянето е манипулация.

При моите пациенти постоянно установявам, че всичките им проблеми и заболявания произтичат от факта, че не могат да дадат свобода. Във всеки случай огромното мнозинство от хората не могат да дадат свобода, щом нещата не се развиват според техните представи.

Женен съм от почти 40 години и все още се упражнявам да давам свобода на жена си. Ако давам цялата свобода на другите, колко свобода имам аз самият? Пълна свобода. Ако отхвърлям свободата и се опитвам да контролирам другите, например, се разболявам и изпитвам болка.

Любовта ни прави напълно свободни, ако я практикуваме по правилния начин. Получавате свобода, когато давате свобода. Ако не можете да я дадете, вие самите нямате свобода. Защото тогава сте зависими от човека, на когото отказвате свобода, а следователно и любов. Ето защо винаги ще бъда независим от хората, които обичам по правилния начин. Това е условието. Ако обичате по човешки, наистина ли ще позволите да се случи така, че другият човек да направи нещо нередно, например да прахоса пари? Проверката дали любовта е истинска се

повдига във въпроса за свободата. Там, където свободата липсва, има зависимост от другия човек, защото очевидно искам нещо от него. Една любов с максимален интерес и едновременно с това свобода към другия човек доказва, че: този, който произвежда и дава такава любов, трябва да е независим. Само един обаче е истински независим: Бог, Творецът.

Тъй като само Бог е независим, Той може да предостави Своята любов на всяко създание без ограничения. Всеки може да я упражнява, като първо приема любовта, а след това я предава нататък. Хората са свободни да решат къде да предадат любовта - но въпреки това използването ѝ само по себе си е условие за собствения им живот.

Доброволно ли се храните, или сте принудени да го правите? Аз самият обичам да се храня и подозирам, че по-голямата част от хората също правят така. Обикновено не си мислите: "Ах, колко жалко, пак трябва да ям". Любовта също е нещо, което трябва да приема и да осъзная, защото съм творение. Любовта е и елементът, който ми дава сили за целия ми живот. Мога да намеря този вид любов само на едно място - при Бог, Твореца.

Каквато и да е нашата представа за Бога: може да има само един Бог - един единствен източник на любов. При наличието на повече от един източник, основният закон на Вселената вече не би бил валиден. Бог е само един и тъй като е Дух, Той непременно е личност.

15. Наследяване и възпитание - от какво зависят децата ни?

Фактът, че съм преглеждал и съветвал много деца, ме научи на много неща. Защо децата имат хрема? Защо имат нервни тикове?

Случай 14: Едно семейство дойде при мен с 10-годишната си дъщеря, защото от четири години тя много често пречиствала гърлото си. Не помогнали нито отстраняването на аденоидите, нито психологическото консултиране или алтернативните практики. Детето вече било в трети клас и прочиствало гърлото си на всеки две-три минути. Съучениците му се смеели постоянно.

В случая на нервните тикове причината е специфична липса на любов, а именно липсата на сигурност. Детето се нуждае от 100% сигурност. Откъде детето получава тази сигурност? От родителите. След като проведох интензивна дискусия с родителите, три дни по-късно гърлените тикове изчезнаха. Как беше възможно това? Защото нашите болести не са нищо повече от знак за нещо. Когато духът на детето осъзнало, че сигналът му, че му липсва сигурност, е бил получен, и духът оценил този проблем като решен, то успяло да спре пречистването на гърлото и болестта отминала.

Как функционира едно дете? Първо, нещо за неговото развитие: детето се създава от две зародишни клетки. Едната идва от майката, а другата - от бащата. Тези клетки се срещат в една кухня - фалопиевата тръба. Строго погледнато, това не се случва в тялото на майката, а *върху него*. Двете зародишни клетки с половин комплект хромозоми се сливат. Тъй като клетките не могат да правят нищо сами, те трябва да имат и дух, свързан с тях, макар че този дух не може да бъде видян. Половината от детето се създава от генетичната информация на майката, а другата половина - от тази на бащата. Това се отнася на физическо ниво за клетките и на духовно ниво за духа на детето. Духът на детето се формира наполовина от духа на бащата и наполовина от духа на майката.

Слятата клетка започва да расте, да се дели и се премества в матката. Кой към кого се прикрепя? Според закона на природата винаги този, който се нуждае от нещо, се прикрепя към някой друг. Следователно развиващото се дете е това, което се прикрепя към майката. Чрез пъпната връв и плацентата, които са части от тялото на детето, то се прикрепя към матката на майката, за да се храни, т.е. за да *приема*. Физическата пъпна връв се отнася до химията, до храненето. Детето е 100% зависимо от тялото на майката. Има ли то право на избор да избере тялото? Не, разбира се, че няма право на избор. А какво да кажем за майката? Майката независима ли е, или и тя трябва да взема отнякъде? Източникът на потребност на майката е природата. Майката се храни с това, което природата предоставя, а детето взема от майката. Ако майката пие алкохол, детето също се напива. Тъй

като майката е единственият възможен източник на детето, тя трябва да внимава да не вземе нищо, което може да навреди на детето ѝ.

Какво ще кажете за психическата привързаност на детето? Връзката е също толкова важна на духовно ниво, колкото и на физическо. От момента на зачеването духът на детето се свързва с духа на майката още преди ембрионът да влезе в утробата. Духът на детето няма избор по този въпрос. Той трябва да приеме, трябва да се довери. Едва тогава духът на детето може да дава на свой ред. Духът трябва да задвижи и контролира електрическия ток, от който ембрионът се нуждае, за да живее и расте. Духът на детето взема от духа на майката чрез един вид духовна пъпна връв и сглобява малкото тяло през първите три месеца. След тази строителна фаза детето продължава да расте дълго време, но вече не се променя структурно.

Духът контролира развитието и растежа на детето във всички процеси. Ако майката преживява твърде много стрес - под формата на несвободни мисли - тогава духът на детето не сглобява правилно тялото. Тогава може да липсват отделни части на тялото или съдови връзки. Затова бъдещата майка трябва да знае не само какво е правилно да яде и пие, но и как и какво трябва да мисли. Кой контролира мислите на майката? Има ли за нея също източник на потребност, от който тя да взема? Със сигурност тя също трябва да се доверява на някого. Дали се доверява на съпруга си, или на собствените си родители?

Повечето хора остават привързани към майка си до края на живота си. Една възрастна пациентка ми каза с голям гняв: "Съпругът ми вече е на 70 години, майка му е на повече от 90 години, а той все още я слуша!" Поради тяхната все още съществуваща връзка, много умиращи хора казват в последните си мигове, че сега отиват при майка си.

Какво се случва с детето в утробата на майката? Детето се ражда след 9 месеца. От този момент нататък то се свързва с допълнителни източници на потребности. Кърменето на бебето има своето време и след това детето се храни по-малко или изобщо не се храни от тялото на майката. Като цяло източникът винаги трябва да е по-голям от човека, който се нуждае от нещо. Докато тялото на майката е достатъчно голямо, за да изхранва пълноценно детето, майката е достатъчна. След 9 месеца в утробата на майката обаче това вече не е така. От момента на раждането си детето диша самостоятелно.

Каква е зависимостта на духовно ниво? Защо момичето в случай 14 е имало нервно прочистване на гърлото? Дали причината е в детето или в майката? Детето няма избор. То изразява духовен дефицит чрез своя тик. То е психически обвързано с майката и взема от нея. Тази връзка може да се демонстрира експериментално. Не можете да видите духа, но можете да измерите

електрическият ток, който той предизвиква. Ако се измерят едновременно мозъчните вълни на майката и детето, зависимостта на детето става очевидна.¹⁴ Всеки път, когато майката променя своя ток, детето я следва в рамките на много кратко време и също променя своя ток. Връзката между мозъчните вълни на майката и тези на детето може да се наблюдава на определено разстояние. Ако обаче разстоянието стане твърде голямо, духовната пъпна връв, така да се каже, се прекъсва.

Колко дълго детето трябва да поддържа духовната си пъпна връв с майката? След раждането детето, разбира се, не е завършено човешко същество. Какво е състоянието на майката, е от решаващо значение за развитието и здравето му през първите години. Ето защо майката и детето не трябва да се отделят едно от друго през първите седем години. Навсякъде в животинския свят - поне при бозайниците - майката и потомството остават заедно за определен период от време; при мечките например той е три години. Само разумният човек дава собственото си дете понякога само след няколко седмици, без да осъзнава вредата, която нанася на детето.

В духовен план преждевременното отделяне на детето от майката може да се сравни с изваждането на риба от водата. Много болести, дори и да се появят много по-късно, водят началото си от детството. Мога да кажа това от много наблюдения. Страданията на моите пациенти често идват от тази ранна фаза на живота, защото хората не са разбрали нуждите на детето. Не искам да карам майките, които не са или не са били наясно с това, да се чувстват виновни. Въпреки това искам да опиша нещата такива, каквито са в действителност, защото е важно всеки да ги преживее.

В един момент настъпва моментът, в който детето вече не трябва да бъде психически привързано към майката. Един ден детето трябва да смени източника на своите потребности, защото майката вече не е достатъчна като източник. Но ако майката не разбира за себе си, че съпругът ѝ или други хора не са подходящият източник на потребност за нейния дух, как може да разбере това детето ѝ? Само когато Творецът заеме мястото на хората като източник на потребности, духовните потребности ще бъдат задоволени по правилния начин. В идеалния случай детето трябва да бъде духовно обвързано с Бога до 12-годишна възраст. То трябва да приема духовното само от Бога и повече да не е духовно зависимо от майка си или

---

¹⁴ Turk, E., Vroomen, J., Fonken, Y., Levy, J., van den Heuvel, M. (2022): In sync with your child: The potential of parent-child electroencephalography in developmental research (В синхрон с детето си: Потенциалът на електроенцефалографията родител-дете в изследванията на развитието). Wiley. Психобиология на развитието, специално издание, 1-16.

от други хора. Ако от този момент нататък детето е напълно обвързано с Бога, то ще бъде напълно духовно независимо. Не би ли било фантастично? Майката щеше да е направила всичко правилно и щеше да може да освободи детето.

Но когато се огледаме, забелязваме точно обратното. Повечето майки не могат да се откажат от децата си. Майките често са много "любящи" майки. Когато детето се ожени, някои предпочитат да се преместят в малка стая до спалнята на новобрачната двойка.

Удивително е, разбрах, че в крайна сметка всички разказват една и съща история. Защото всичко, което преживяват, води до една и съща причина - фалшивата самоличност. Детето също се държи според вродената си фалшива идентичност "Аз съм бог". То се привързва и към други хора освен към майка си, например към баща си, баба си и дядо си, братята и сестрите си или приятелите си. То се обвързва във всички взаимоотношения с една-единствена цел, а именно да вземе. То попива всичко като гъба. В същото време то остава твърдо в заблудата, че другите хора трябва да го обичат.

Детето изисква да бъде обичано. Децата очакват родителите им да ги обичат. Болестите се появяват, защото тази потребност не е задоволена или не е задоволена напълно. Децата очакват любов най-вече от майка си и баща си, но също така и от баба си или други лица, които се грижат за тях. Ако детето израства като християнин, към това често се добавя и Бог, от когото детето също изисква любов. Това изискване от другите се основава на факта, че на първо място вие

самите сте бог. Когато чух житейските истории на много хора, разбрах, че в крайна сметка всички мислят еднакво и че всеки се смята за по-висш от своите ближни.

Един въпрос остава без отговор: Защо всички ние имаме една и съща фалшива самоличност? За да изясня този въпрос, бих искал да разгледам закона за наследствеността. Всичко, което сме, несъмнено е наследено. Откъде идва "животът" и откъде идват всички хора на земята? Нов живот може да възникне само от съществуващ живот. Тъй като ние сме живи, можем да произлезем само от нещо живо. Разбира се, това се отнася и за нашите родители, баби и дядовци и т.н. Откъде идват всички хора? Ние сме един вид, всички имаме една и съща структура. Функциите и основните нужди на всички хора са идентични. Освен това имаме вече описаната духовна общност: всички сме подвластни на една и съща заблуда за фалшивата идентичност.

Днес на планетата живеят над 8 милиарда души. От къде произхождат, ако се върнем поколения назад?

независими. Те живеят във въображаем балон, вярвайки, че мислят свободно, и не осъзнават, че всичките им мисли зависят само от това, което казват или правят другите хора. Успях да разпозная тази самозаблуда чрез физическото заболяване, защото то разкрива фалшивата духовна зависимост.

Любовта, от която човек се нуждае, може да бъде почерпена само от източника, който е предназначен за нея от самото начало на света. Точно както Бог от самото начало е определил откъде да получаваме кислород - от въздуха, а не от водата - така е определил и откъде и с какво изключително можем да задоволяваме духовните си нужди. Ако все още се опитваме да си поемем дълбоко въздух, докато сме под водата, това няма да завърши добре. Същото е и с духовната зависимост: ако получаваме любовта си от хората, това е все едно да получаваме въздух от водата.

Много е трудно човек да осъзнае това ужасно състояние на самозаблуда, тъй като в медицината и в науката като цяло не си даваме достатъчно ясна сметка за духовния аспект на развитието на болестта.

Като признаем самозаблудата, че човекът вярва, че е бог, става ясно откъде произлизат всички учения, които отричат Бога. Но дори онези хора, които не отричат пряко Бога, не знаят защо се нуждаят от Бога. За съжаление, религиите не са препратка към любовта на Създателя, а по-скоро показват картина на един доминиращ и диктаторски Бог. Затова може да се каже, че в крайна сметка всички хора са в конфликт с Бога. Те вече не могат да се доближат до Него. Затова хората от хиляди години и по много различни начини се опитват да заменят липсата на близост с Бога. Много хора се надяват да намерят решение на своя проблем в религиите или идеологиите. Независимо дали става дума за Буда или Маркс, Конфуций или Ганди, целта винаги е да се реши по някакъв начин човешкият проблем. Това обаче не коригира фалшивата идентичност.

Животът на Адам, от който произлизаме всички ние, е окончателно отделен от Бога. Това означава, че вече не сме трайно жизнеспособни и трябва да умрем. Ако нямаше начин да се измъкнем от това фактически мъртво състояние, да го заменим, за да преинем към неограничен във времето живот, нямаше да сме живи изобщо.

Възможно ли е да се обърне човек, който погрешно вярва, че самият той е бог?

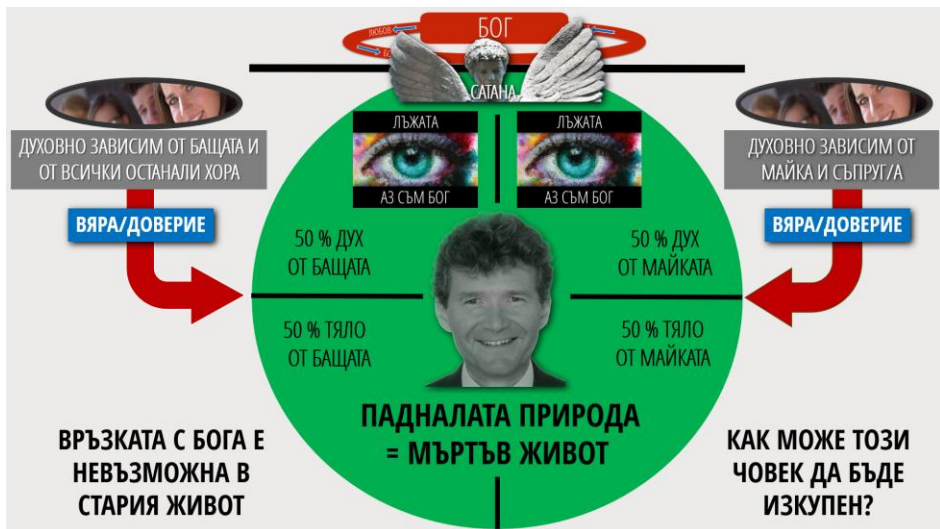
Случай 15: Запознах се с будистки монах в Мианмар. Той беше на около 50 години, имаше изключително уголемена щитовидна жлеза с хипертиреозидизъм и сериозни сърдечни проблеми. Никакви лекарства не му помагаша. Преди десет години съпругата му се е разделила с него и е взела децата със себе си. След това той потънал в депресия и хазарт. След известно време проиграл всички пари на родителите си, около 60 000 щатски

долара. Това било цяло състояние, защото в Мианмар хората печелят само по 1 долар на ден. След като проиграл парите, той изпаднал в дълбоко разкаяние, защото с действията си съсипал родителите си. Станал монах, много медитирал и напразно търсел покой.

Какво е разболяло този човек? Кой е причинил проблемите в щитовидната жлеза? Отговорът е: самият той! Духът му контролира цялото му тяло, включително щитовидната жлеза и сърцето. Духът му е натъжен и той не вижда решение на проблема си. Той бил духовно *зависим от* любовта на съпругата и децата си. Когато изгубил тази любов, не виждал изход, освен да си набави по някакъв начин добри чувства чрез хазарт. Хазартът бил заместител на любовта. Не самата игра, а хората, с които играел. Но и те си отишли, когато парите свършили. Той не осъзнавал, че се забърква в още по-дълбоки проблеми. Физическото му заболяване било отражение на фалшивата му духовна зависимост. Духът му нямал решение. Монашеството и медитацията също не му донесли никакво изцеление. Какво му предложих като решение? "Нуждаеш се от нов живот с нова идентичност".

Защо нов живот с нова идентичност? Защото старият живот може да се обвърже с хора, а понякога и с животни, само за да задоволи духовните си потребности. Той не е способен да се обвърже духовно с Бога, докато има идентичността "Аз съм бог". Ако това беше възможно, нямаше да има нужда от нов живот с точка на привързаност само към Бога. Всички проблеми на човека могат да бъдат обобщени в един-единствен въпрос: от кого съм духовно зависим? Зависимостта от Бога е физиологична, нормална и няма алтернатива на нея.

Вече видяхме, че няма избор по отношение на потребностите и източниците на потребности. Щом човек изгуби източника на задоволяване на потребностите си, той не може да живее. Ако вече няма достъп до прясна вода, той трябва да умре. По същия начин той не може да съществува, ако няма достъп до източник на любов. Фактът, че изобщо живеем за кратко време, въпреки че сме отделени от източника - от Божията любов, се дължи единствено на Неговата благодат, за да можем да преминем от стария живот в новия. Ако човек пропусне тази временна възможност да промени състоянието си, единственото, което му остава, е несъществуването или вечната смърт.

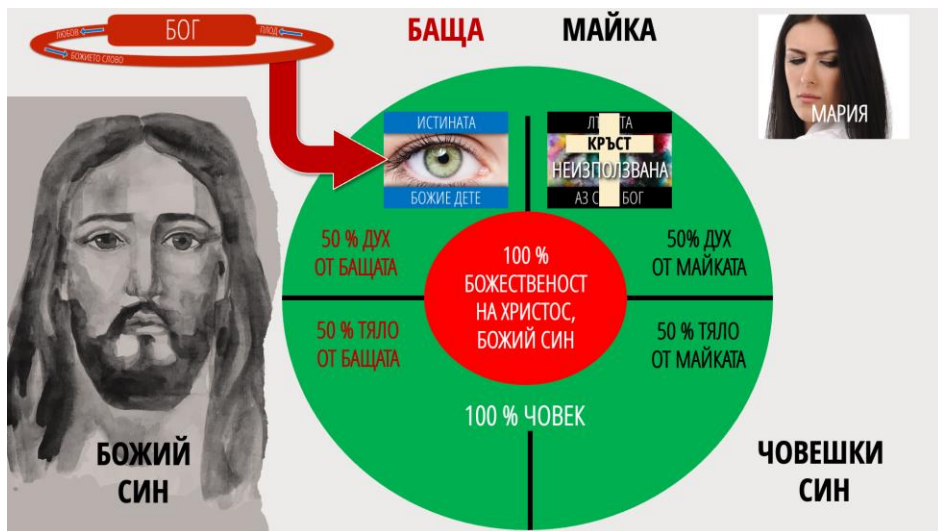
Следователно нашите болести и симптоми са едновременно индикация и предупреждение, че сме обвързани с погрешна духовна точка на привързаност (към други хора), за да можем да я разпознаем като фалшива. В резултат на това ни се дава възможност да изберем да се откажем от грешката на стария живот и да се обвържем с истинския източник на любов и живот, като я заменим с истината на новия.

Откъде идва новият живот? Как е създаден?

17. Създаването на нов живот с нова идентичност

Тъй като проблемът със samozаблудата възниква в духа на човека, той може да бъде решен само там. Тъй като човекът вече не е в състояние да се справи сам с това, Бог намира начин да му помогне. Бог обаче е създал духа по такъв начин, че не може да го контролира отвън. Духът трябва да се свърже с източника на любовта отвътре чрез доверие. В своята грешка обаче човешкият дух вече не може да прави това, поради което самият Бог ражда човешко същество в живота на Адам.

Зачеването на Исус в Мария от Светия Дух беше единственият начин да се даде на човека изходен път. В съответствие със закона за наследствеността Исус наследява истината за себе си, истинската си идентичност - Аз съм син на Отца - тъй като е заченат от Отец. Чрез истината за себе си зародишът се обвързва с Бога. Това премахва препятствието, което едно дете, заченато от земен баща, никога не би могло да преодолее. Човекът, Исус, беше свързан със Своя Отец. Той беше в правилната физиологична връзка.

Въпреки това, в съответствие със закона за наследствеността, Исус също наследява грешката от майка си Мария. Той обаче никога не е използвал тази фалшива идентичност, а е трябвало да я потисне и унищожи в Себе Си. По време на земния Си път Исус е трябвало да устои на изкушението да иска да бъде Бог в съществуването Си като човек, *въпреки* че е бил Бог на заден план. Фактът, че Исус е съществувал като Бог от вечността, е важен да се разбере. Исус покрива Своята

божественост с човешката природа като с дреха. По този начин Неговата човешка същност беше видима, а божествеността Му - скрита. Това превръща Исус в Божий Син, от една страна, и в Човешки Син от страна на Мария - и по този начин от Адам.

Следователно Исус е живял на земята 33 години и половина. Той многократно е бил провокиран да върши неща, които идентичността Му на Божие дете не е позволявала.¹⁵ За да отговори на многобройните атаки и измамни маневри, Той трябваше да се усъмни в истинската Си идентичност. Тази възможност съществуваше и това беше целта на Сатана при всички изкушения на Исус, за да се предотврати изкуплението на човека.¹⁶ Въпреки това Исус никога не поставя под съмнение своята идентичност като родено дете на Своя небесен Отец. В резултат на това никой не успя да Го изкуши да извърши нещо лошо. Исус остана във връзка със Своя Отец, докато не предаде духа Си на кръста.

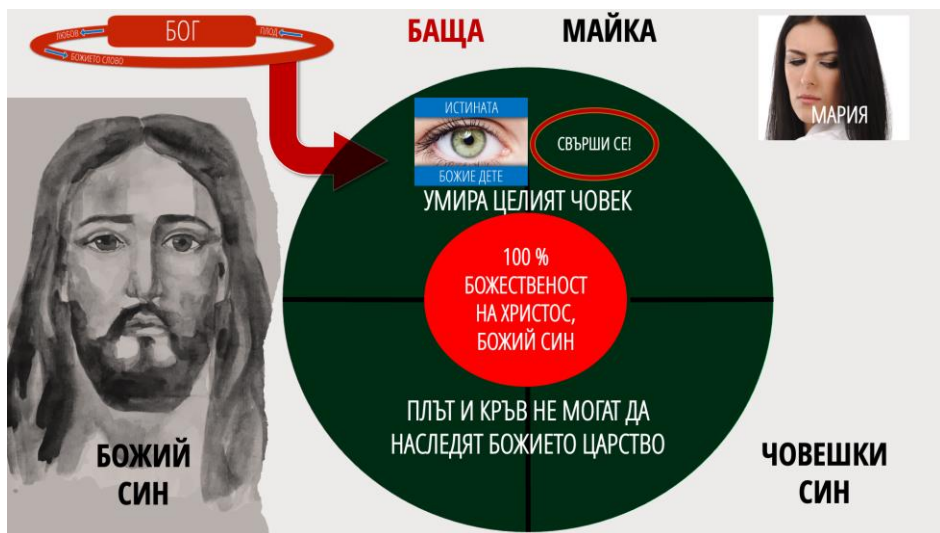
Мисията на Исус беше да разкрие и да се пребори с грешката в духа на човека чрез връзката Си със Своя Отец и в сътрудничество с Него. Исус премахна греховната природа, фалшивата идентичност, в Себе Си. Тя беше напълно премахната, когато Той извика на кръста: "Свърши се!". (Йоан 19:30). Сега Адам, човекът, от когото всички ние произлизаме, беше освободен от греховната природа.

Но това не спира дотук. Целият човек трябваше да умре, защото плът и кръв не могат да наследят Божието царство. Животът на Адам беше мъртъв заради еднократния му грях. Човекът вече не може да се обвърже с Бога и следователно не е в състояние да запази живота си. Въпреки това човекът съществува единствено по благодат, но само за ограничен период от време, за да се даде възможност на индивида да излезе от стария живот.

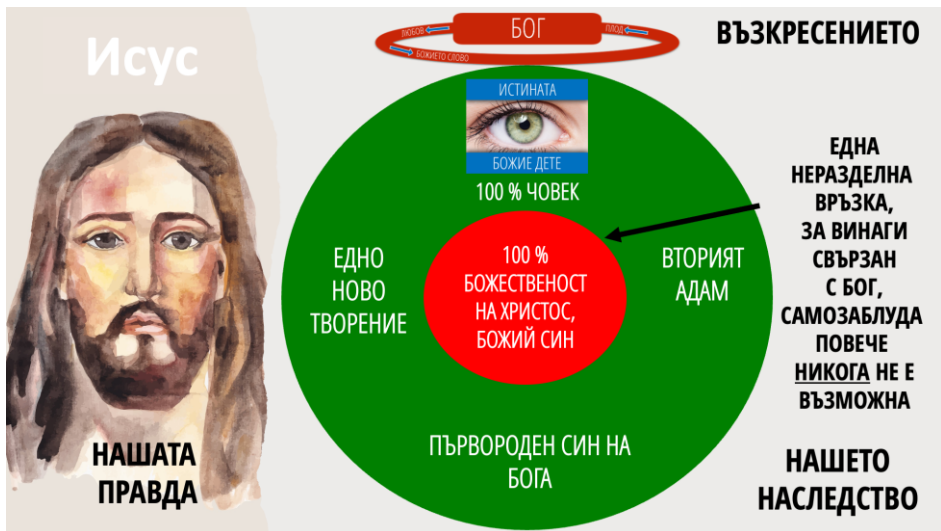
¹⁵ Пример за това са дори учениците Яков и Йоан, които искат огън да падне от небето, защото едно село отказало да им даде подслон (Лука 9:51-56).

¹⁶ Вижте изкушенията на Исус от дявола в пустинята (Матей 4:1-11; Лука 4:1-13).

Навлизайки в живота на Адам - от когото произлизат всички хора - и поемайки причината за всички грехове (грешката "Аз съм бог") и унищожавайки я в Себе Си, Исус поема върху Себе Си греховете на целия свят, за да ги съди справедливо като Съдия. Исус понесе греховете на всички хора, които някога са съществували, и умря като победител над причината и последиците от греха. За да се случи това, животът на Адам трябваше да стигне до необратим край, който щеше да спре напълно. Ето защо Христос трябваше да доведе цялото човешко същество до кръстна смърт. За нашето изкупление беше необходимо напълно да се унищожи старият живот и да се създаде напълно нов живот чрез възкресението от вече пречистените компоненти (тяло и дух), които съставляваха този живот.

Чрез възкресението на третия ден Христос стана вторият Адам - животворящ дух (1 Коринтяни 15:45). Когато Христос възкръсна от мъртвите, като безсмъртно същество и завинаги свързан с Бога, Той стана и е ново създание. Сега Той е завинаги в истината. Той е първородният Син на Бога. Чудесното послание тук е, че всички ние ставаме синове и дъщери на Бога чрез вяра. Това е нашето спасение. За човека не съществува друга възможност. Този единствен нов живот е всичко, от което се нуждаем! Ако старият човек го приеме с вяра, новият човек е участник в божественото естество. Нашата праведност и цялата ни надежда са единствено в Христос. Неговият нов живот ни води обратно в Божието присъствие.

Новият човек е неотделим от Бога. Самоизмамата е завинаги изключена от новия живот. Това се постига чрез изкуплението. Бог е направил нещо, така че самоизмамата вече да не е възможна. Творецът се е съединил неразделно с човека. Бог е показал ясно на цялата вселена, че няма алтернатива на Твореца. Никой ум никога повече няма да може да се усъмни или да наруши това. Нито един дух никога повече няма да може да се самозалъгва в своята идентичност. Измамата е разобличена веднъж завинаги и показана на всички същества: връзката между Твореца и творението е абсолютна, тя е неизменна, добра и правилна.

Бог предлага новия живот, създаден чрез възкресението на Исус, на всеки човек, за да може той да го приеме чрез вяра. Приемането на този нов живот чрез вяра е решението на всички човешки проблеми. Отделянето от Бога, започнало с Адам и Ева чрез човешкото грехопадение и засягащо всички техни потомци, не може да бъде върнато обратно със собствените усилия на човека. Завръщането при Бога е невъзможно за нас - което означава, че трябва да умрем. Единственият изход е да приемем живота на Исус с вяра.

За спасението ни е необходим както Неговият земен живот, така и новият живот, който Той създаде, когато излезе от гроба като втория Адам. За мен лично това означава прошка на всичките ми грехове и влизане в нов живот - в Неговия живот, живота на Исус. Светият Дух играе съществена роля в това. Той може да направи живота на Исус достъпен за нас чрез вяра. Светият Дух трябва да работи върху сърцето на всеки човек.

Въпросът е: как хората могат да прилагат новия живот, за да живеят освободено?

18. Освобождаването на човека от вродената нужда

От начина, по който е създаден човекът, става ясно как може да се осъществи само личното освобождение. Поради факта, че духът може да се контролира само отвътре, всеки човек само може да приложи новия живот, създаден от Бога. Той е достъпен като лекарство или лек, но може да бъде усвоен само от отделния човек. Ако обаче човекът не го приеме чрез вяра и не го превърне в свой живот, тогава създаването на новия живот от Бога е било напразно лично за него.

Освобождаването и изкуплението от вродената грешка е възможно само в сътрудничество с Бога. Бог е създал средствата, а прилагането им зависи от отделния човек. Следователно човекът сам е отговорен за това дали е освободен. Никой не може да направи нищо вместо него, освен самият той. За целта обаче е необходима определена способност за самопознание, осъзнаване на природните закони и осъзнаване на духовната зависимост от Бога.

Бих искал да обясня процеса на приемане на новия живот чрез вяра въз основа на личния си опит.

Още от дете си мислех, че щастливото семейство ще бъде смисълът на живота ми. Затова се ожених на млада възраст, за да сбъдна бързо тази мечта. Нещата обаче се оказаха по-различни от очакваното.

Първата ми духовна потребност е хармонията. Така че очакванията ми към съпругата ми да изпълни това желание бяха доста големи. Имаше основно три нужди, които очаквах от съпругата си да изпълни:

1. Исках тя да ме разбира. Да разбира най-съкровените ми чувства и да им отговаря.
2. Исках да ме изслушва, когато имам какво да кажа. Тя обаче вече знаеше всичко по-добре и аз няхах възможност да говоря.
3. Това беше едно необикновено желание, а именно да се усмихва сутрин, когато се събуди. Като човек, който се нуждае от хармония, аз живеях от нейната усмивка.

В заблудата на сърцето ми изглеждаше естествено, че съпругата ми трябва да задоволява тези нужди. Но тъй като очакванията ми не бяха изпълнени, аз бях нещастен във връзката си. Израснал като християнин, бях научил, че бракът не може да бъде просто изоставен по желание, а е за цял живот. Затова се примирих с тази ситуация, без да я приема вътрешно.

Когато сте нещастни, се опитвате да задоволите нуждите си по друг начин. Така се пристрастих към филмите, интернет и спорта. Колкото по-неудовлетворен бях от съпругата си, толкова по-силни ставаха пристрастяванията.

В същото време бях много активен в църковната си общност, защото още от дете исках да стана пастор. Включвах се навсякъде, където можех, без да осъзнавам, че тези дейности също са само опит да изпълня целта на живота си. Никъде обаче не намирах удовлетворение. Работата ми като лекар в клиниката, дейностите ми в църковната общност, у дома със семейството ми - нищо от това не ме удовлетворяваше. Очакванията ми към заобикалящата ме среда не се сбъдваха. Нямах представа защо бях толкова нещастен, измъчен и неспокоен.

Така в края на 2002 г., след като завърших специализацията си, стигнах до заключението, че имам нужда от почивка и реших да си взема отпуск за една съботна година. Исках да подобря ситуацията в семейството си, за да мога да продължа брака си.

За да се създаде по-ясна представа за нашето семейство в края на 2002 г., трябва да спомена още един аспект. През 1998 г. в нашата църковна общност се разпадна едно семейство с 6 деца. Възникна въпросът какво да стане с изоставените деца на възраст 7-17 години. Под Божието ръководство ние бързо решихме да приемем децата в нашето семейство и станаме приемни родители на 6 деца. Тази ситуация беше стресираща, но много удовлетворяваща за мен. Обичах децата и прекарвах много време, правейки с тях всякакви дейности.

Тази нова ситуация, макар и обогатяваща, все още не ме правеше щастлив. Мечтата за съпруга, която да ме направи щастлив, беше постоянно в мислите ми. Но тъй като не исках да се откажа от децата, в края на 2002 г. си взех тази година отпуск. Исках да използвам всички средства, с които разполагах, за да бъда щастлив във семейството. Реших да бъда по-отзивчив към съпругата си, така че тя да се промени и да можем да продължим да бъдем семейство.

Планът обаче не се осъществи. След първите няколко месеца на 2003 г. стигнах до извода, че не мога да променя жена си. След идеите, които имах по онова време, нямах друг избор, освен да се разведа и да потърся друга жена, която да ме направи щастлив. В страданието си бях готов да се откажа и от приемните деца, само и само да бъда най-накрая щастлив. По това време бях на 39 години и си мислех, че ако не го направя сега, ще бъда нещастен до края на живота си.

Направих нов план да се разделя в края на учебната година. Анулирах договора за наем на къщата, в която живеехме с децата. Децата, които все още бяха непълнолетни, щяха да се преместят при майка си, аз щях да се преместя при майка си, а съпругата ми също можеше да се премести при родителите си. Така всички щяха да бъдат обгрижвани и щяха да имат къде да живеят.

Още преди да планираме да се разделим през лятото на 2003 г., бяхме планирали пътуване до САЩ, за да посетим едно семейство, в което съпрузите бяха и брачни консултанти. Пътуването беше твърдо резервирано и въпреки че решението ми да се разделим беше взето, ние отлетяхме на уговорената дата. След приблизително 3-часова брачна консултация на 1 юни 2003 г., в която твърдо отстоявах позицията си и не исках да влизам в помирение, ми хрумна мисълта: **"Ако спасиш моите заповеди, аз ще се погрижа за твоите нужди."**

Това беше необичайна мисъл, която в началото ме зарадва, защото ми предложи перспективата, че мога да бъда щастлив. Когато обаче се замислих по-дълбоко, осъзнах условието за задоволяване на моите нужди: "Спазването на заповедите". Като християнин познавах 10-те заповеди от детството си и в моя случай важеше седмата заповед, която гласеше да не развалям брака.

В мислите си спорех, че съм бил верен на семейството в продължение на 20 години, поне физически, но не бях щастлив. И сега трябва да остана в семейството, за да бъда щастлив? Не разбирах и затова престанах да мисля за това.

Седмица по-късно седнахме със семейството на брачните консултанти, за да се сбогуваме. Бяхме заедно 10 души в една стая - аз и съпругата ми с трите ни приемни деца на 14, 16 и 18 години и семейството с трите им деца на подобна възраст. Предполагаше се, че това ще бъде кратко споделяне на идеи за времето, което сме прекарвали заедно. По време на този разговор бащата на семейството се обърна към мен и изведнъж ме попита: "Решен ли си"... Когато чух тези думи, бях сигурен, че ме пита дали съм решен да се отдели от семейството, защото дотогава винаги съм съобщавал ясно това. Без да изчакам останалата част от въпроса, отговорих ясно и категорично с "да". Въпросът му обаче беше зададен в обратната посока: "Решен ли си да *останеш* със семейството си?". Моето гръмко и ясно "да" не можеше да бъде пренебрегнато. Децата и аз бяхме изумени, защото знаех, че съм решен да се разделя, а не да остана. Бях се озовал пред дилема, на която ми трябваше решение. Бях казала "да" на нещо, което изобщо не имах предвид.

Единствените ми възможности бяха незабавно да оттегля това "да" или да го приема. Не знам какво ме мотивира да остана зад това "да", за да остана със семейството си, но го направих вътрешно. В този момент се изпълни Божието обещание, че нуждите ми ще бъдат удовлетворени, ако остана със семейството си.

Не мога да обясня как се случи това, но големият ми глад да бъда обичан от жена изчезна. Маниите и безпокойството ми веднага приключиха. Придобих вътрешен мир, който не ме е напуснал оттогава. Всички зависимости, които ме съпътстваха в нещастията ми и срещу които дотогава се борех безуспешно, изчезнаха. И до днес, повече от 20 години по-късно, те не са се появили отново.

Преживяването беше толкова впечатляващо, че не мога да го опиша. Целият ми вътрешен живот беше променен, бях освободен от един вътрешен затвор. Тялото ми също откликна и бях излекуван от болките в гърба, които имах от десетилетия. Мигрените ми, които имах от 15-годишна възраст, изчезнаха оттогава.

Смятам, че този опит беше размяна на живота. Отказах се от стария си живот, който се характеризираше с погрешното схващане, че друг човек трябва да ме направи щастлив, и приех в сърцето си новия живот, който Бог беше създал в Своя Син. Той ме свърза с източника на любовта и мира и така нуждите ми можеха да бъдат удовлетворени.

Във времето преди това преживяване понякога имах големи съмнения дали Бог наистина съществува или не. Не можех да Го схвана и понякога се чудех къде е Той. Това преживяване обаче ми даде ясна представа, че Той съществува и е източникът на цялото щастие.

За да разсее окончателно съмненията ми, Той ми даде и неопровержимо доказателство за Своето съществуване в настоящия ми 20-годишен практически опит. Духовното желание на човека за любов, свобода, справедливост, сигурност и т.н. може да бъде задоволено само от Него и чрез Него. Удовлетворяването на духовните ни потребности със *сигурност* не се осъществява чрез или посредством други хора или някъде в природата. От друга страна, не е възможно да имаме очевидни потребности, за които да няма начин и източник, от който да бъдат задоволени. Бог е устроил нещата така, че единствено Той може да задоволи духовните нужди на човека.

19. Какво носи новият живот?

Въпреки че винаги съм се съмнявал, сега бях в състояние да повярвам. Не можех да си обясня факта, че всичките ми духовни нужди бяха задоволени с един замах, освен чрез Божието действие. Като Негово дете сега започнах да изследвам тази връзка и да живея от нея. Днес заявявам, че на 7 юни 2003 г. беше моето влизане в новия живот. Това беше началото на първата, частична смърт на моето его, на моята грешка "Аз съм бог" и замената ѝ с истината "Аз съм Божие дете".

От 7 юни 2003 г. се уча да прилагам на практика Божията любов, до която сега имам достъп. Въпреки че всеки има способността да обича, на човек му липсва любов, която не може да произведе сам. На физическо ниво всички лесно можем да разберем, че всеки има способността да диша, но трябва да получава кислород от източник извън себе си. Същото важи и за духовните потребности, за които използваме обобщаващия термин любов. От връзката с Бога, която вече съм установил, сега мога да се науча да предавам Божията любов дори на хора, които не ми изглеждат привлекателни. Това включва и това, че вече не чакам да бъда обичан от другите.

Този път заедно с моя Небесен Отец е освобождаващ процес. Това, което го прави трудно, обаче, е продължаващото съществуване на остатъците от грешката в мен. Остатъците от моята грешка първо трябва да станат разпознаваеми за мен чрез трудности, за да мога след това да заменя причината - самозаблудата - с истината за себе си. Това е битката на вярата за християнина, защото без да разпозна къде все още се самозаблуждавам и къде истината все още трябва да замени лъжата, не мога да стана напълно свободен.

По този въпрос нещо липсва в традиционното християнско разбиране за спасението. Поради незнанието на човека за функциите на неговия дух, за самоконтрола, за вродената грешка, християните по същество са разделени на две групи. Това разделение може да се наблюдава и в други религии и идеологии. Повърхностно ние обичаме да го изразяваме като "консервативни" и "либерални". В крайна сметка обаче няма значение в кой край на линията стоите, дали в крайно дясно или крайно ляво, или дори в умерения център, вие просто сте на *една и съща* линия. Вие не разпознавате самозаблудата, която води един човек в едната посока, а друг - в другата. Но това е все същата самоизмама, в която всеки несъзнателно (а за някои и съзнателно) търси своето. И докато някой си мисли, че може да направи нещо за себе си, той нарушава закона на любовта. Защото никое същество не може да направи нищо за себе си. Нито пък човекът може. Но в заблудата на сърцето си той е убеден, че прави нещо за себе си.

Исус дойде, за да прикове на кръста фалшивото "Аз съм бог" и да създаде ново създание, нов живот, който отново функционира по закона на любовта. Живот, който е безкористен, точно както са Бог и цялото Му творение.

Роден съм с идеята "Аз съм бог". Всичко, което правех до 7 юни 2003 г., идваше от егоизъм. Правех всичко за себе си, а това е извън закона. Въпреки че през 39-те години преди това бях извършил и много външни добри дела, мотивацията все още беше погрешна. Винаги ставаше дума за мен, дори ако някои от тях изглеждаха като безкористни. Когато взех решението си на 7 юни 2003 г., се случи една размяна. Предишният ми живот отиде на кръста и ми беше даден нов живот - животът на Исус. Това постави началото на пътя ми да действам от мотивацията на любовта.

Важно е да се разбере: само егоизъм може да произлезе от грешка. Само любовта може да дойде от истината. Природният закон ясно показва това. Лука 6:44-45 го описва много просто: "Понеже всяко дърво от своя плод се познава; защото не берат смокини от тръни, нито късат грозде от къпина. Добрият човек от доброто съкровище на сърцето си изнася доброто; а злият човек от злото си съкровище изнася злото;..."

Чрез размяната на кръста получих прошка за изминалите 39 години. Прощката може да се случи само ако причината за греха, егоистичната постъпка, е премахната едновременно с това. Това е грешката в сърцето - или както Исус я нарича, злото съкровище на сърцето. Следователно прошката може да бъде постигната само чрез замяна на стария живот с новия. Прощението на отделни постъпки, без да се премахне причината за тях, не би било съвместимо с Божиата справедливост. Ето защо в Стария завет е използвана системата на жертвоприношенията, която ясно показва това: само чрез размяната на живота, който е източника на делата, има оправдание и справедливост.

Надявам се, че е разбираемо, че размяната на живота, за който става дума тук, е духовен акт на вяра и първоначално не се осъществява във физическата реалност. Исус е създал новия живот, той е реален, но ще бъде получен външно и видимо от всеки човек едва при Неговото завръщане. Едва тогава ще бъдем напълно преобразени в реалността на новия живот. Тогава действително ще бъдем ново създание. Дотогава живеем с вяра в новия живот и той може да бъде пренесен в собствения ни живот *само чрез вяра*.

Какво означава тази размяна чрез вяра конкретно? Вярата се нуждае от съдържание, духът се нуждае от ясна информация, която да го води. Необходими са две вътрешни нагласи:

1. Чиста съвест, що се отнася до миналото. Трябва да вярвам, че *никога не съм* сгрешавал или допуснал грешки. Ако в стария живот съм убивал,

нарушавал съм брачната клетва, лъгал съм или съм правил каквото и да било, *не съм* го извършил вече. Исус се е погрижил за това. Старото вече не е мое, сега то принадлежи на Христос. Той ще вземе решение за него в съда. Това е прошката от страна на Бога. Ако някой все още има мисли за вина, значи все още не вярва напълно в размяната на живота. Тогава той все още вижда стария си живот като свой и държи на миналите си дела, сякаш те все още са негови. Тогава той не е предал всичко на Христос.

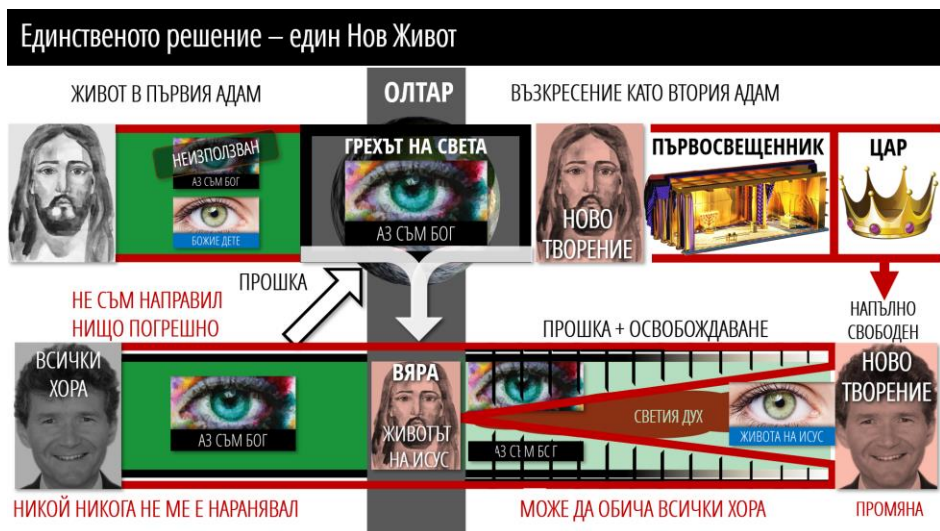
2. Никой не ме е наранявал в миналото - това е информацията, която трябва да приема и да повярвам вътрешно, за да не се възприемам повече като жертва на другите. Без значение какво съм преживял и какво са ми направили другите, чрез размяната то вече не е мое и не се отнася лично за мен. Това е прошката от моя страна. Ако някой все още ми дължи нещо, ако смятам, че даден човек ми е навредил в миналото, тогава все още не съм в новия живот на Исус чрез вяра.

Замяната на стария живот с новия живот на Исус решава всички човешки проблеми, които могат да се обобщят в две категории: обвинения към себе си и към другите. Човек се смята или за жертва на собствените си действия, или за жертва на действията на другите. И двете са погрешни, и двете произтичат от самозаблудата и водят човека до това да бъде свой собствен враг и по този начин да се самоунищожи.

7 юни 2003 г. отдавна отмина и аз продължих напред с вяра. Останалата част от "Аз съм бог" сега трябва да отстъпва стъпка по стъпка всеки ден. Всеки ден изследвам себе си по отношение на изминалия ден, от кой източник съм живял. Обикновено правя това изследване сред природата заедно с моя Небесен Отец, Който трябва да ми помогне да разпозная къде точно е била самозаблудата, за да може тя да бъде заменена с истината. Така проверявам мислите си чрез действията си и мотивацията си чрез мислите си, и съответния корен - лъжата или истината за себе си - чрез мотивацията си. Трябва да открия конкретно къде съм се самозаблуждавал, за да мога да заменя заблудата с истината точно в този момент. Трябва съзнателно да видя къде си играя на бог. Трябва да разпозная как мога да живея нов живот и да знам, че съм дете на Всевишния. Като Негово дете не се нуждая от никого, който да ми служи, да изпълнява нещо за мен или да задоволява някакви нужди. Мога да задоволявам нуждите си сам, като вземам от Бога и предавам тази любов.

Следващата илюстрация показва пътя на човек, който в битката на вярата излиза от пленничеството на лъжата и достига до пълната свобода на истината. Всеки трябва да извърви този път лично, поради което използвах моя снимка. Надявам се един ден чрез вярата да усвоя напълно новия живот в духа си. Тогава никое действие на моите близни няма да може да ме накара да искам да принуждавам

другите да правят добро. Искам да бъда такова дете на моя Небесен Отец, което обича всички и вече не използва никаква форма на принуда. Това е целта на освобождението.

Сега все още съм на път към тази цел, към която се стремя не чрез делата си, а чрез вяра. Делата ми са само външно доказателство за вътрешната ми нагласа. Добрите ми дела могат да дойдат от погрешна мотивация, точно както и лошите. Ето защо не мога да го направя без помощта на моя Небесен Отец, Който ми помага чрез Своя Свят Дух. Стъпка по стъпка се доверявам все по-малко на хората, докато един ден се доверя напълно на Бога. В това състояние вече не се самозалъгам и законът е написан в сърцето ми. И всичко това се случва чрез вътрешен процес на вяра и сътрудничество между мен и Бога, защото Бог не контролира и не принуждава никого. Ние можем само сами да насочим доверието си към Бог. Следователно спасението е възможно *само* в сътрудничество между Бога и човека.

В обобщение, съществуват само две идентичности, от които възникват мислите, а именно: или лъжата "Аз съм бог", или истината "Аз съм Божие дете". Тъй като мислите започват несъзнателно, мога да проверя от коя идентичност произлизат, едва когато станат съзнателни. Следователно чрез съзнателните си мисли мога да разпозная дали греша или не. И едва тогава имам избор дали да продължа да "храня" мислите си, или не. Ако разпозная, че мислите идват от самозаблуда, мога да предприема стъпки, за да спра да ги мисля. Коренът невинаги е разпознаваем веднага, дори ако вече съм осъзнал, че тези или онези мисли идват от лъжата.

Понякога може да ми отнеме дни, за да открия конкретната несъзнавана лъжа. И едва когато я заменя с истината, се освобождавам от проблема.

Така че работата в нас самите не е лесна, но е освобождаваща. Не искам да оставам в грешката си, която прави живота ми труден, само защото другите ми правят нещо лошо или ми отказват доброто. Не съм виновен, че съм наследил грешката, но по Божията благодат мога да направя нещо, за да се уверя, че тази лъжа повече няма да ме измъчва.

Ето няколко конкретни примера за това, откъде идват определени мисли:

Натрапчиви мисли - винаги идват от лъжи. Мислите на принуда винаги са погрешни. Ако искате да принудите някого или ако сте ядосани на някого, тогава грешите. Ако се ядосате на някого, вие унищожавате себе си. Ако вече не контролирате собствените си мисли и действате емоционално, тогава сте обект на принуда. Полагайте съзнателни усилия да си напомняте, че грешите, веднага щом ви хрумне натрапчива мисъл. Без значение колко сте прави в действителност по въпроса. Без значение колко неправилно е постъпил другият човек. Принудата винаги е резултат от самозаблуда.

Страхливите мисли - винаги са погрешни. Веднага щом почувствате страх, трябва да се запитате: "Чакай, къде греша? Отново ли си играя на бог?" Страхът възниква от опита да избегна нещо негативно, което не е под мой контрол или управление. Всеки човек има своя определена сфера на действие, която не може да премине. Това е по-лесно да се разпознае на физическо ниво. Никой не се опитва да мине през бетонна стена, а използва отворената врата, за да влезе или излезе от дадена стая. Във физическия свят човек се опитва да остане в рамките на границите, които не може да премине. В грешката на духа обаче не виждам духовната си рамка. Затова се опитвам да направя невъзможното, а именно да контролирам нещо, което не мога да контролирам. Това се отнася за живота на майка ми, съпруга/съпругата ми, децата ми и дори за собствения ми живот. Но този контрол не е в рамките на нашите възможности. Затова е по-добре дори да не се опитваме. Страхът ни помага да видим грешката и да потърсим нейния корен. След като тя бъде намерена и заменена с истината, страхът изчезва.

Натискът - в тялото е резултат от самозаблуда. Тялото реагира незабавно на негативната несъзнателна мисъл и показва грешката. След това трябва да си дадем сметка какво е породило погрешната мисъл, така че повече да не я преследваме, а вместо нея да мислим истината.

Мислите за вина - са много вредни. Мислите за вина се пораждат от погрешното убеждение, че сме имали друг избор, когато сме постъпили неправилно. Те възникват, защото последиците от това действие са отрицателни, а не непременно защото съжаляваме за постъпката. Грешката предполага, че сме преживели загуба

в резултат на действията си. И тъй като сме неспособни да загубим, трябва да се обвиним в това. Ако аз съм бог, тогава мога и да осъждам, както себе си, така и другите. Мислите за вина не могат да се появят в едно творение, защото творенията не могат да произнасят присъда над себе си (или над другите). Нито пък можеш да претърпиш някаква лична загуба, ако се възприемаш като Божие дете.

Самотата - това е погрешно заключение. Как мога да се чувствам самотен, като знам, че съм Божие дете? Мисълта: "Аз съм съвсем сам!" или "Всичките ми роднини са починали или живеят другаде.", или "Отглеждам детето си съвсем сам.", или "Няма кой да ми помогне." не може да бъде правилна. Тези мисли ви карат да се чувствате зле и увреждат тялото ви. Мислите за самота се пораждат от погрешното схващане, че "другите трябва да са до мен". Тялото и умът трябва да ни помогнат да спрем да вярваме в тези мисли, защото те не са верни. *Никога не можем да бъдем сами*, Бог винаги присъства и защо трябва да се смятам за самотен при съзнанието за Неговото присъствие?

Отхвърляне - води до силни мисли за самоунищожение. Смятайки се за бог ние изискваме поклонение и ако ни бъде отказано, не можем да го приемем. Възприемаме го като лична загуба, когато другите не ни хвалят, оценяват или признават. Но кой съм аз, че да предявявам това изискване към моите близни?

Когато родителите отхвърлят децата си, децата възприемат това като голяма травма. Това води засегнатите деца по много труден, болезнен път с много проблеми и болести през целия им живот. Без Божията благодат и осъзнаването на истината, че моите родители и другите хора не ми дължат нищо, аз съм осъден да се самоунищожавам стъпка по стъпка. Ето защо трябва да знаем истината за себе си и да видим, че всички наши лични претенции към другите са неоправдани. Само истината може да ни попречи да се самоунищожим просто защото родителите ни са допуснали (понякога големи) грешки.

Мислите за безнадеждност - са погрешни. Те са породени от погрешното схващане, че мога да изчисля бъдещето. Те възникват, защото смятайки се за бог знам какво ще се случи в тази ситуация. Но наистина ли знам това?

Мисълта, че няма изход, води много хора до депресия и самоунищожение, дори до самоубийство. И тогава, като помощ и осъзнаване, трябва да разберем, че *всичко, което* води до самоунищожение, което предизвиква негативни емоции, със сигурност *не може да* отговаря на истината. Дори и да не можем веднага да видим къде се самозалъгваме, трябва да спрем да таим мисълта, че няма изход. Нашият Небесен Баща може да ни помогне в това, ако Го помолим за помощ, за да ни поправи. Бог не може да мисли вместо мен, но може да ми даде подходящо напомняне, което ще ме освободи, ако го възприема.

Битката се води в нашето мислене – как мога да победя?

НЕПРАВИЛНИ МИСЛИ:

- ▶ ОТ ПРИНУДА
- ▶ ОТ СТРАХ
- ▶ ОТ НАТИСК
- ▶ ОТ ВИНА
- ▶ ОТ ИЗОСТАВЯНЕ
- ▶ ОТ САМОТА
- ▶ ОТ БЕЗНАДЕЖНОСТ

СЪЗНАНИЕ

**ОТ КОЙ ИЗТОЧНИК
ИДВА МИСЪЛТА МИ?**

**ИЗБОР ДА ПРОМЕНЯ НЕЩО
САМО КАТО РАЗПОЗНАЯ
ИСТИНАТА**

ПРАВИЛНИТЕ МИСЛИ:

- ▶ ЧЕ МОГА ДА СЕ ДВИЖА СВОБОДНО
- ▶ КОИТО ОСТАВАТ РЕШЕНИЕТО НА МЕН
- ▶ НА НАДЕЖДА
- ▶ КОИТО СА РЕАЛИСТИЧНИ
- ▶ КОИТО ДАВАТ МЪДРОСТ

ПОДСЪЗНАНИЕ / СЪРЦЕ

ПРОИЗХОДЪТ НА МИСЪЛТА

Не може да се отрече, че някои обстоятелства ни карат да реагираме негативно. Други обстоятелства пък ни карат да реагираме радостно. И така, как да разберем дали тази радост и добро чувство идват от истината или от лъжата? Със сигурност, дори и в заблудата на сърцето си, винаги изпитваме радост, когато преценяваме нещо като лична печалба. Тази реакция не вреди на тялото в този момент. Увреждането на тялото настъпва едва когато изгубим тази печалба.

Това означава, че не можем да бъдем сигурни, че сме в истината, когато изпитваме положителни емоции, защото всичко, което грешката възприема като печалба, предизвиква добър електрически импулс, който е подходящ за тялото и следователно създава приятно усещане. Ако обаче обстоятелствата са лоши и не отговарят на нуждите ни, а ние все пак се чувстваме добре, защото не разчитаме на обстоятелствата, а на нашия Небесен Отец, можем да сме сигурни, че тази реакция идва от истината.

Нашият Спасител, Исус Христос, не е имал нито една негативна реакция в мислите си по време на трудните обстоятелства в живота Си, по време на враждебността, фалшивите обвинения, опитите за убийство, подигравките, докато е бил бит и после прикован на кръста. По този начин Той не се е съпротивил вътрешно срещу цялото зло извършено срещу Него, знаейки, че извършителите го правят срещу Небесния Му Отец, Който ще отсъди несправедливостта. Следователно винаги е изпитвал положителни емоции по време на всички тези трудни ситуации. Никога не е карал Себе Си да се чувства зле чрез мисленето Си. Много бих искал да имам такава мислене. Стремя се към него и се надявам и вие да го правите.

Истинската идентичност на човека обаче поражда и някои отрицателни емоции, поради което човек трябва да плаче от време на време, например. Това виждаме и в живота на Исус. Как можем да правим разлика между *истински* негативните и *погрешно* негативните?

И тук се нуждаем от ясен критерий, за да можем да отделим лъжата от истината. Тъй като реакциите ни започват в подсъзнанието, можем да се ориентираме по ефекта дали реакцията идва от истината или от грешката. Прилага се следното правило: всичко, което отнема контрола от мен, идва от самозаблуда. Всичко, което е негативно и не отнема контрола от мен, може да идва от истината.

Също така трябва да проверя мотивацията си: Дали става дума за мен или за моя Небесен Баща? Можем да възприемем и почувстваме негативното и от безкористност, но дали е от истинско съчувствие към Бог, чието творение се унищожавя? Ако обаче става въпрос за мен и изпадам в самосъжаление, тогава това със сигурност винаги се прави от грешката, защото ни унищожавя. Разликата невинаги е разпознаваема веднага, но с времето човек придобива практика в себепознанието и може все по-добре да различава дали се стреми към нещо за себе си от грешката, или за Небесния Отец и Неговото творение, т.е. мислиш от истината.

В действителност можем да приемем извършената несправедливост, насилието, отнемането на нашите блага, на нашите деца и т.н. и дори да съчувстваме на извършителите, както изрази нашият Спасител: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят". (Лука 23:34). Това отношение изисква постигането на съвършенство в истината. Вярвам в това и искам един ден да мога да го живея.

С правилната идентичност като Божие дете мога напълно да променя мисленето си - и да разреши всички проблеми с течение на времето. Мисля, че е добре, че можете да сведете всичко до една точка, а именно до мястото, откъдето човек започва. Това е неговата идентичност. Това е най-важната точка в живота на човека.

Това, до което в крайна сметка се стига, е да разберем тази точка и да решим с убеденост да се откажем от стария живот с фалшивата идентичност и да го заменим с новия живот, роден от Бога. Никой не може да бъде принуден в духа си да направи нещо, всеки може само да иска да го постигне доброволно чрез вяра. И това е добре, защото нашият Създател ни е създал да се самоуправляваме.

Имаме само един избор, а именно да напуснем стария живот. Не бива обаче да следваме примера на религиите и идеологиите, които искат да реформират и подобрят стария живот. Не е решение да се набляга на външния вид, когато проблемът се крие в човека. Човек ще приеме новия живот само ако му е омръзнала агонията на стария живот. Когато е убеден, че вече не може да направи

нищо със стария си живот. Нуждаем се от нов живот в най-вътрешното си естество, който може да бъде постигнат само чрез вяра. Тъй като нуждата на човека е вътре в самия него, тя може да бъде разрешена и поправена само там. Външните промени са напълно неподходящи. Измиването на бутилка отвън, когато мръсотията е отвътре, не е мъдро и няма да я изчисти.

Кризата на последните времена, за която съм убеден, че вече е започнала, ще раздели човечеството на две класи. Не на богати и бедни, не на важни и незначителни - това разделение вече съществува. Човечеството ще бъде разделено на свободни и поробени. Конфликтът в този свят е свързан със свободата. Там, където се използва принуда, където духът на индивида не се взема на сериозно, любовта не присъства. Библията го казва много ясно във 2 Коринтяни 3:17: "А Господ е Духът; и гдето е Господният Дух, там е свобода".

Реших да стана напълно свободен отвътре и да живея от Божия Дух. Ако самият ти имаш свобода, ще можеш да я дадеш на всички и няма да се опитваш да ограничаваш, покровителстваш или да диктуваш на никого. Това е ясно доказателство, че живееш в истината. Където има любов, там има свобода. Там страхът вече не може да се появи, той е изкоренен. В резултат на това поведението на такъв човек вече не може да бъде повлияно от други хора. Независимо от това какви трудности се изправят на пътя му, той остава верен на принципа на любовта.

Ще се сблъскаме с трудности и тогава всеки ще докаже нагледно какво има вътре в него. Свободният човек ще докаже това, като спокойно и уверено прави това, което смята за правилно според съвестта си, а не това, което някой иска да му наложи. Онези, които живеят в лъжа, на свой ред ще се борят чрез принуда. Насилие чрез насилие, несправедливост чрез несправедливост, лъжа чрез лъжа и измама с измама. По този начин човекът доказва заблудата на собственото си сърце. Можем да се борим срещу принудата само със свобода. Можем да победим злото само с доброто. Можем да изкореним лъжата само с истината.

В крайна сметка двете групи ще се различават много ясно. Ще стане ясно чие духовно дете е всеки от тях. Скоро ще стигнем до момента, в който всеки човек трябва да вземе окончателно решение. На всеки човек все още се дава възможност да избере дали да стане свободен, или да остане в капана на вродения си мъртъв живот. Какво ще избереш днес?